

พระราชพิธีพืชมงคล จรดหว่านข้าว

(๑) แปรดลิมปีอย่างสร้าง	พระราชพิธี- ไทยไทย
ยังสุกสุกติบติบ	ตั้งร้าย
ยิ่งไปยิ่งไกลลิม	ลิมโลก
ยิ่งวิ่งออกนอกป้าย	บ้ายหน้าหานรค
(๒) ตกต่ายิ่งซ้ำกลับ	หลงเห็น
แปลกใหม่ได้หญิงเป็น	พ่อบ้าน
ชายแท้แต่มีเม้นส์	วิปลาส ยุคแฮ
ปรุรงแต่งสุดโต่งด้าน	จัดจ้านโลกีย์
(๓) มีแต่ลาภยศข้อม	ยวนยั่ว
ยิ่งเล่ห์เพทุบายชั่ว	ยิ่งล้ำ
หลอกดียิ่งเลวมั่ว	ไปหมด
วิวัฒน์กลับวิบัติซ้ำ	ยิ่งย่อนต่ำลง
(๔) ไทยคงย่ำย่ำ	อีกนาน
รัฐกิจก็เกินพาล	เยี่ยงนี้
ยิ่งศาสน์เสื่อมตามกาล	ทุกข์แน่ แท้เลย
พฤติกรรมสังคมชี้	ชัดแล้วเกินเห็น
(๕) หากเป็นเช่นนี้ต่อ	ไทยตาย
หมายมิได้ตั้งหมาย	ยากแท้
เหตุเพราะมนุษย์ทั้งหลาย	หลงโลก อวิชา
ลาภยศสรรเสริญแล้	ไซ้ร้ายไต่ทำ
(๖) สำทับอีกครั้งว่า	ไทยพุทธ
ประเสริฐแล้วแสนวิสุทธิ	วิเศษล้ำ
โฉนจึ่งมีพึงสะดุด	ได้อีก
เสริมส่งศาสตร์พุทธคำ	แค่นี้มีหวัง.

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ ก.ค. ๒๕๕๔

ประชาธิปไตยไทย ยังหลงทาง

ท่านพุทธทาสได้อธิบาย “ประชาธิปไตย” ไว้อย่างน่าฟังว่า
“ประชาธิปไตย คือ ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่
ไม่ใช่ประชาชนเป็นใหญ่ ประชาชนเป็นใหญ่นั้นมันไม่แน่ ประชาชนเห็นแก่ตัวบ้างบอกได้
โดยประชาชน ของประชาชน เพื่อประชาชน ถ้าประชาชนเห็นแก่ตัวแล้วฉิบหายหมด
ประชาธิปไตยนี้มันดีต่อเมื่อมีศีลธรรมเป็นรากฐาน ถ้าไม่มีศีลธรรมเป็นรากฐานมันก็เป็นประชาธิปไตยโกง
เมื่อประชาชนทุกคนมันไม่มีศีลธรรม มันโกง มันก็เลือกผู้แทนโกง ก็ได้ผู้แทนโกง
ผู้แทนโกงทั้งหลายไปประกอบกันเป็นรัฐสภา ก็เป็นรัฐสภาโกง
รัฐสภาโกงไปตั้งคณะรัฐบาล ก็เป็นคณะรัฐบาลโกง เจ้าหน้าที่ทุกคนก็เป็นคนโกง
โกงกันทั้งบ้านทั้งเมือง จนกระทั่งพระเจ้าพระสงฆ์ก็ไม่เว้น แล้วจะอยู่กันได้อย่างไร”
ต้องถือว่า คำอธิบายเรื่อง “ประชาธิปไตย” ของท่านพุทธทาส
สอดคล้องกับสภาวะการณ์ของบ้านเมืองในยุคปัจจุบันยิ่งนัก
เพราะจากการสำรวจของ “เอแบคโพล” ได้รายงานว่า
“คนไทยส่วนใหญ่ ๖๔.๕% ยอมรับได้กับการทุจริตของรัฐบาล
หากทำให้ประชาชนอยู่ดีกินดี และตนเองได้ประโยชน์ด้วย
อันส่อให้เห็นถึงจิตสำนึกที่พร้อมจะทุจริตด้วย ถ้าตนได้ประโยชน์” (ลม เปลี่ยนทิศ ไทยรัฐ ๒๒ ก.ค. ๕๔)
ยิ่งเยาวชนอายุต่ำกว่า ๒๐ ปีถึง ๒๙ ปีเห็นดีเห็นงามกับการทุจริตถึง ๗๐ กว่า %
ทั้ง ๆ ที่การทุจริตคอร์รัปชันคือหายนะของชาติ
แต่อนาคตของชาติกลับพากันเห็นดีเห็นงามกับความหายนะ แล้วจะเหลืออะไรในอนาคต?
นอกจากพร้อมที่จะ “โกง” แล้ว ก็ยังพร้อมที่จะ “โกง” จนถึงขั้นฆ่ากันตายสูงเป็นอันดับ ๓ ของโลก
แถมยังหลงเลอะกราบไหว้ได้ทั้งปลาไหล คางคก วัว ๕ ขา ฯลฯ แห่งบูชายัญชูชก แทนพระเวสสันดร
ประชาธิปไตยไทยจึงหลงทางเข้าสู่ป่าใหญ่ที่เต็มไปด้วยขวากหนาม คือ โลก-โกง-หลง
นำเสียดายที่ไทยเป็น “ศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก”
และมีพระมหากษัตริย์ที่ทรงทศพิธราชธรรมมากที่สุดในโลก
ทรงพระราชทาน “เศรษฐกิจพอเพียง” และวิถีชีวิตแบบพระเวสสันดร (ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา)
แต่ด้วยตกอยู่ในโมหภูมิ จึงพากันไปยินดีที่จะรวยขึ้น ๆ (เศรษฐกิจไม่พอเพียง) ยอมทั้งขายตัว ทั้งขายชาติ
และยินดีที่จะมีวิถีชีวิตแบบตาเตมาชูชก (บริโภคนิยม-กามนิยม-หรุหรานิยม-วิตถารนิยม)
ซึ่งโลกทั้งโลกต่างกำลังพากันล่มจมเพราะหลงเข้าใจว่า “โก้บรัลย์ลิฉั้น!” (Globalization) ☹

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

พ การเลือกตั้ง ส.ส. ออกมาตามที่หลาย ๆ คนคาดว่าพรรคไหนจะได้คะแนนเสียงมากที่สุด ใครจะเป็นรัฐบาล ใครจะเป็นฝ่ายค้าน การเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคมที่ผ่านมา เป็น **การเลือกตั้งที่แย่ที่สุด** นับตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลง การปกครองปี พ.ศ. ๒๕๓๕

“แปดสิบปีอย่างสร้าง ประชาธิปไตยไทย
ยังสุกสุกดิบดิบ ดิ่งร้าย”

ถ้าไม่ช่วยกันเปลี่ยนแปลงแก้ไข การเมือง
ไม่มีทางจะดีขึ้นเลย

“หากเป็นเช่นนี้ต่อ ไทยตาย
หมายมิได้ตั้งหมาย ยากแท้”

เมื่อ ๒๓ ปีก่อนที่ผมและคณะตั้ง **“พรรคพลังธรรม”** ขึ้นมา เราพบการซื้อเสียงมโหฬาร โกงการเลือกตั้งกันมากมาย ก็ได้แต่หวังว่าวันเวลาผ่านไปการเมืองจะต้องดีขึ้นแน่ กลับกลายเป็น **ดิ่งลง ดิ่งลง** แม้ภายหลังจะมีหน่วยงานตั้งขึ้นใหม่ เพื่อให้การเลือกตั้งเป็นไปโดย **บริสุทธิ์** และ **เที่ยงธรรม** คือคณะกรรมการการเลือกตั้ง (กกต.) ก็แก้ปัญหาไม่ได้

พรรคพลังธรรมได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่า การทำการเมืองให้บริสุทธิ์นั้นทำได้ การเลือกตั้ง พ.ศ. ๒๕๓๕ พลังธรรม พรรคตั้งใหม่ ได้ ส.ส. ถึง

๔๗ คน จากจำนวน
ทั้งสิ้น ๓๖๐ คน และ
เรากวาด ส.ส. ใน
กรุงเทพฯเกือบหมด
เหลือให้พรรคอื่น
เพียง ๓ คนเท่านั้น
ทั้ง ๆ ที่เราเคร่งครัด

สัญญาประชาคม **ไม่ซื้อเสียงไม่แจกข้าวของ**
เพื่อแลกคะแนนเสียง **ไม่โกงการเลือกตั้งทั้ง**
ต่อหน้าและลับหลัง **ไม่ใช้วิชามาร** **ไม่ไปปด**
มดเท็จจ้วงจาบหยาบช้ำ **ใส่ร้ายป้ายสี** ใน
ขณะที่พรรคอื่น ๆ ทำทุกอย่าง

เหมือนมัดมือมัดเท้าแล้วให้พรรคอื่นทำร้าย
เอา ๆ ย่อมไม่ได้คะแนนมากที่สุด เป็นแกนนำ
จัดตั้งรัฐบาลไม่ได้ ถึงจะได้ร่วมรัฐบาลก็เป็น
เพียง **ไม้ประดับ** ได้เป็นรัฐมนตรีกระทรวงที่
ไม่สามารถสร้างผลงานไปवादประชาชนในการ
เลือกตั้งครั้งต่อไป และเราต้องยึดมั่นการเมือง
ที่ **บริสุทธิ์** **เที่ยงธรรม** **ไม่เสื่อมคลาย** จึงผลอง ๆ
การเลือกตั้งต่อ ๆ มาหลังจากได้ ส.ส. ๔๗ คน
ปี ๒๕๓๕ แล้ว ก็เหลือ ๒๓ คน และ ๑ คน
ในที่สุด

เราได้ข้อสรุปว่าการเมืองที่ **บริสุทธิ์** นั้นทำ
สำเร็จได้ แต่ตราบดีที่ยังมีการซื้อเสียงและ
การใช้วิชามาร พรรคที่ตัวอย่างพรรคเราดำรง
อยู่ไม่ได้ อย่างที่ปรากฏมาแล้ว

๒

► กำปั้นทุบดิน

ดังนั้น วิมุตตินันท์

กกต. มีพันธกิจ คัดคนดีเข้าสภากีดกันคนชั่วอย่าให้มีอำนาจ
เอาเข้าจริงท่ามกลางกระแสเงินสะพัดซื้อเสียงหลายหมื่นล้าน
กกต. แสนจะรู้ดี แต่อ้างได้ว่าไม่มีหลักฐาน จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน

► ธรรมคาของโลก

จะได้ไม่ต้องโสกสลด สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

เมื่อโรบินฮู้ดแห่งสยามแข่งกันประกาศแจกทรัพย์สินที่ปล้นมา
พาราสาวัตถิภาค ๒ จึงออกจะตื่นเต้นระทึกใจ !

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๑ ฉบับที่ ๒๕๓ เดือน สิงหาคม ๒๕๕๔

เอโกปี หุดวา พหุธา โหติ พหุธาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก :ประชาธิปไตยไทย ยังหลงทาง	จริงจ้ง ตามพ่อ
3 คนบ้านนอกบอกกล่าว	สไมย์ จำปาแพง
5 คุณนิตคิดหน้อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาคอย	จำลอง
13 จากใจถึงใจ	สำนักพิมพ์กัลป์แค้น
14 สีสันชีวิต	ทีม สมอ.
21 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
26 พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทธ
28 คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
32 กำปั้นทุบดิน	ดังนั้น วิมุตตินันตะ
37 บทความพิเศษ (การค้าเสรี Free Trade)	พิมพ์วิทย์ ชูโต
40 คำกรอง	คมทวน คันธนู,
	พีรพัฒน์ คงเพชร
42 เรื่องสั้น	เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม
47 การ์ตูน	วิสูตร
48 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
58 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
60 ธรรมชาติของโลกจะได้ไม่ต้องโสกลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
62 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
64 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
66 ลูกอโศกชะงอกดูโลกกว้าง	ฟ้าสาง
68 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	ผู้จัดการออนไลน์
71 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
76 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
79 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
80 นัยปก (หลัง)	จริงจ้ง ตามพ่อ

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมคิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิสุยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไท ธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
คินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
สุเสรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๑๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลป์แค้น ๖๔๔ ซอยวามินทร์ ๔๔
ถ.วามินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๑๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๑๗๓๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลป์แค้น

๖๔๔ ซ.วามินทร์ ๔๔ ถ.วามินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขานน.วามินทร์

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๙

ยืนยันการโอนที่ ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

หรือ farinkwan@yahoo.com

สีสันชีวิต
งานการเมืองในสภาที่ย้อยุดตำแหน่งกันไม่จบจนบัดนี้
ต่างกับงานการเมืองภาคประชาชน
ที่จริงจัง จริงจ้ง เสียสละ เพื่อชาติ ประชาชน อย่างแท้จริง

นักการเมืองไทยที่ยกหูชูหางตัวเองนักหนา ว่าทรงเกียรติ

เพราะได้รับเลือกตั้งจากประชาชนจำนวนมาก
แต่ใจไม่ผูกคิดสะกิดใจบ้าง
ที่แห่แหนบินไปสยบนักโทษของแผ่นดินถึงต่างแดน

กระสันแก้อีรุมต. 'บุญสม ส.ส. บินไปขบอถึงคอบ

ยื่น'ในกรม.'อยู่ที่ถนน-กก.พรรค "ป่าเหาะ" แบะทำนัง มท.1 เหลอหลด
ปฎิเสกคุยกับทักษิณในฮ่องกง จัดโศครม.ต้องหาวหรือ "ทักษิณ" ไวย ส.ส.

ก การเลือกตั้งทั่วไปที่เพิ่งผ่านพ้นไปสด ๆ ร้อน ๆ เมื่อ ๓ กรกฎาคม ๒๕๕๔ คือการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรครีบ ไม่ใช่การเลือกตั้งรัฐมนตรีที่กำลังยื้อกันอยู่ !

เมื่อตอนสมัครรับเลือกตั้ง หลากพรรคหลายเผ่าพันธุ์แห่แหนกันไปสมัคร ทั้งในแบบแบ่งเขตและแบบสัดส่วน

ประดาพรรคทั้งหลายที่แห่แหนกันไปสมัครนั้น หากจะมองในแง่ดีว่าการเมืองพัฒนา คนตื่นตัวสนใจการบ้านการเมืองมากขึ้นก็ยอมได้ แต่หากมองอีกมุมหนึ่งว่าการเมืองตกต่ำ คนเห็นการเมืองเป็นช่องทางแฝงแสวงหาประโยชน์ มีพรรคการเมืองนักการเมืองสายพันธุ์อีแอบอีซอชอนเกิดใหม่ ซ้ำยังมีพวกอีแฝงอีฝากอีกต่างหาก !

การเมืองก้าวหน้า หรือตกต่ำ คิดดูเอาเองก็แล้วกัน

นอกจากทุจริตฉ้อฉลกันมโหฬารแล้วยังหลอกล่อหลอกหลวงกันอูตุลุดแบบว่างเปล่าอีก

ประหลาดไหมครับ นักการเมืองไทยที่ยกหูชูหางตัวเองนักหนาว่าทรงเกียรติ เพราะได้รับเลือกตั้งจากประชาชนจำนวนมาก แต่ใจไม่ผูกคิดสะกิดใจบ้างที่แห่แหนบินไปสยบนักโทษของแผ่นดินถึงต่างแดน

เปล่าเลย มิได้ตั้งข้อรังเกียจประการใดแต่ท่านทั้งหลายเหล่านั้นในสถานะสมาชิกสภานิติบัญญัติ ผู้บัญญัติกฎหมายแต่โยจึงยอมเป็นบริวารผู้กระทำผิดกฎหมายถึงขั้นต้องโทษตามกระบวนการตามกฎหมาย ?

ทิริ ความสะอาดใจ คือสะอาดต่อความชั่ว

โอดตบปะ ความกลัวบาป ความเกรงกลัวต่อทุจริต ความเกรงกลัวความชั่วเหมือนกลัวอสรพิษ ไม่อยากเข้าใกล้ พยายามหลีกเลี่ยงไกล

นักการเมืองถ้าไร้ธรรมชื่อนี้ เห็นทียากจะหวังให้ "ผลประโยชน์ตน" เพื่อ "ประชาชนชาติ" ได้

๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

พลಯೊเกิดແຕ່เหตุ

ข่าวศาลาการเปรียญวัดยาง ต.กระแซง อ.เมือง จ.ราชบุรี พังลงมา หลังจากนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคเพชรบุรีกว่า ๑๐๐ คนกรูกันขึ้นไปรับสถิติเก๋อร์รูปหลวงพ่อดินทร์ อดีตเจ้าอาวาส จนพื้นศาลารับน้ำหนักไม่ไหว ส่งผลให้อาจารย์พร้อมกับนักศึกษาบาดเจ็บรวม ๔๕ ราย เหตุการณ์ครั้งนี้สมควรจะพิจารณาว่าเป็นความบกพร่องหรือผิดพลาดของฝ่ายใดครับ

- ชาวพุทธ ชาวเพชร เพชรบุรี

☞ ก่อนอื่นจะต้องถามชาวพุทธทั้งฝ่ายในวัดและฝ่ายนอกวัด ว่าในสมัยพุทธกาลโพ้นนอกจากพุทธธรรมอันประเสริฐแล้ว พระพุทธองค์ได้แจกอะไรอื่นอีกหรือไม่ กรณีนี้ ขอให้คิดเอาเอง ถ้าสถิติเก๋อร์มีอิทธิฤทธิ์จริงก็คงไม่เกิดเหตุร้าย

เสร็จสิ้นไม่สุดสิ้น

การเลือกตั้งผ่านพ้นไปแล้ว ถือว่าเสร็จสิ้นแล้วก็จริงแต่ดูเหมือนว่ายังไม่ไม่สุดสิ้น บ้างยังโดนใบเหลืองและประกาศจะไปนอนในคอกหมา จนป่านนี้ก็ยั้งตั้งคณะรัฐบาลไม่ได้สักที

- ผู้ใช้สิทธิ์ โททโน ภูมิภาค

☞ ใจเย็น ๆ นะ อยากได้นักการเมืองมือสะอาด รัฐบาลมีมาตรฐานต้องใจเย็น ๆ ให้โอกาสกต.ทำงานและตรวจสอบ กต.ไปด้วย ที่เสร็จสิ้นไปแล้วนั่นคือกระบวนการตามกฎหมายระเบียบแบบแผน แต่ถ้าทำโดยสุจริตยังไม่เสร็จสิ้นจากใจก็ต้องต่อสู้กันต่อไป

วันเข้าพรรษา

ช่วงเข้าพรรษา ๓ เดือน คนเข้าวัดทำบุญใส่บาตร ฟังเทศน์ฟังธรรมรักษาศีล นับว่าเป็นการฝึกฝน

กล่อมเกลาคิดใจตนเองดียิ่ง แล้วแต่ว่าใครจะสามารถประพฤติปฏิบัติได้ในระดับไหน เช่น ศีล ๕ ศีล ๘ หรือศีล ๘ บางข้อ หรือแม้แต่รักษาศีล ๕ ข้ออื่น ๆ ไม่ได้ก็รักษาข้อ ๕ ให้ได้ เป็นต้น

- สมาชิก สิงห์บุรี

☞ ถ้าทำได้ แม้เล็กแม้น้อย ใครทำได้ ดีทั้งนั้นแหละขอรับ ขอให้ชักชวนทำกันมาก ๆ เกือบทำกันทั้งบ้าน ทำกันทั้งหมู่บ้าน ทำกันทั้งตำบล ฯลฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักการเมืองทุกระดับ ข้าราชการทุกระดับ ถ้าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมแท้จริงทั้งในที่ลับและที่แจ้ง มิใช่เฝ้าพันธุ “มือถือสาปากถือศีล” แล้วไซ้ บ้านเมืองของเราจะร่มเย็นเป็นสุขดังสวรรค์บนดิน สภาวะเช่นนี้จักเกิดได้จะต้องมีวัดเผยแผ่พุทธะลงสู่จิตใจชาวพุทธได้อย่างแท้จริง

๙๙๙ วัด

วุฒิสภากับมหาเถรสมาคมร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ จัดโครงการอิมบุญ ๙๙๙ วัด ๘๔,๐๐๐ คน เฉลิมพระเกียรติ ฯ เนื่องในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ เข้าวชนสนใจเข้าร่วมโครงการไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ติดต่อกันได้ที่รัฐสภา แต่ที่น่าสนใจกว่านี้คือ ทำไมต้อง ๙๙๙ วัดด้วยครับ

- ผู้สนใจร่วมโครงการ กทม.

☞ เลขนี้มันดูขลังดีใจ มีแต่ก้าว ไม่มีถอย ไม่รู้ว่าใครสอนไว้ตั้งแต่สมัยไหน แต่เห็นยึดถือกันเกร่อมาแต่ไหนแต่ไร ระบาดเข้าไปแม้แต่ในวัดใหญ่ ๆ น่าอนาถจริงหนอ ไทยเมืองพุทธ แต่เต็มไปด้วยเรื่องอกไส้ตั้งมะเร็งร้าย ไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วเหลือเนื้อพุทธแท้ ๆ อยู่สักเท่าไร ก็ลองไปศึกษาดู แล้วไปพิจารณาเอาเองครับ

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

เลขเด็ด

ผู้สื่อข่าวชลบุรีรายงานว่าพ่อค้าแม่ค้าสลากกิน แบ่งแจ้งว่าข้าราชการ ครอบครัวทหารเรือ และประชาชนในพื้นที่ลัดทีบ ชลบุรี มากมายออกมาหาซื้อเลขเด็ด ๕๑๒,๑๒,๘๗๑,๗๑ ในตลาดลัดทีบหมดแผงตั้งแต่ ๑๒-๑๓ ก.ค. ไม่รู้ว่าได้เลขเด็ดมาจากไหน ที่แท้ได้มาจากพิธีปล่อยเรือหลวงลิมิลัน หมายเลข ๘๗๑ และเรือหลวงนราธิวาสหมายเลข ๕๑๒ ไปพร้อมกับสหประชาชาติปราบโจรสลัดให้ชาวเอเดนโซมาเลีย จึงถึงบางอ้อ คนไทยยังลุ่มหลงการพนัน และโชคกลาง - โสยศาสตร์

- คนรุ่นใหม่ ลัดทีบ ชลบุรี

☞ นำเสียดายที่ไทยได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธ แต่ก็มีเพียงรูปแบบและร่องรอยความเจริญเต็ม แต่โบราณกาลปรากฏอยู่เท่านั้น ในปัจจุบันนี้แทบไม่เหลืออะไรเลยนอกจากพิธีกรรมที่เคยทำตาม ๆ กันมาตามความเชื่อ โดยตัวเองก็ไม่รู้จะทำอะไร เพื่ออะไร เช่น สวดมนต์ส่งวิญญาณคนตายไปสวรรค์ ทั้ง ๆ ที่ ต้องเทศน์ให้คนอยู่บรรลุธรรมตามบารมีของตน

๕-๕ (หัวเราะ)

อยากตั้งข้อสังเกตว่า เป็นเรื่องน่าชื่นชมที่มีกลุ่มคนผนึกกำลังร่วมกัน ช่วยเหลือบ้านเมืองและเอเอสทีวี เช่น ลินค้าเอเอสทีวี ท่านดูสิว่ามีชายที่ไหน ดิฉันอ่านตัววิ่งเอเอสทีวีแล้วก็ซ่า หาซื้อได้ที่ ร้านขายอะไหล่รถ ร้านสังฆภัณฑ์ ร้านอินเทอร์เน็ต คลินิกหมอ ร้านทอง ร้านอาหาร ภัตตาคาร ร้านขายวัสดุก่อสร้าง ร้านเฟอร์นิเจอร์ บัมน้ำมัน ฯลฯ และพอมีการเลือกตั้ง ก็ขมิขมันช่วยกันหาเสียงโหวตโนในทั่วทุกภาคของประเทศไทย เงินทองก็จ่ายเอง เหนื่อยเอง ถูกตาเอง

ต้องอดทน แปลกดี แปลกจากคนส่วนใหญ่ของประเทศ ที่ดูเหมือนจะไม่รู้เรื่องราวอะไร ไม่งั้นก็ควรรู้สึกด้านชาต่อความดีความชั่ว ไม่รู้สึกอะไร

พอจบการประชุม ๑๕๘ วัน ก็ต้องทำงานหารายได้จุนเจือเอเอสทีวีเป็นรายเดือน ด้วยความเต็มใจเสียสละ คนเหล่านั้น เขาเรียกว่า พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ชื่นใจจริง ๆ

- ๕๕ (อายุ)

☞ การชุมนุมของแต่ละกลุ่มแต่ละพวกจะมีพื้นฐานและอุดมการณ์เป้าหมายต่างกัน ดังนั้นจะมองเพียงเผิน ๆ ไม่ได้ การเมืองก็เช่นเดียวกัน แม้จะเป็นพรรคการเมืองเหมือนกัน เป็นนักการเมืองเหมือนกันก็เถอะ แต่ก็ต่างกันราวฟ้ากับดินก็เป็นได้ ผู้ครองผ้ากาสาพัสดร์เช่นเดียวกันก็เชื่อว่าคือ “สงฆ์” แท้ ๆ ทั้งนี้ก็หาไม่ เมื่อสงฆ์ไม่เป็นสงฆ์ตรงธรรม มีดำรงค์ธรรม ธรรมจักดำรงอยู่ได้อย่างไร ? เมื่อการเมืองไม่เป็นการเมืองเพื่อ “การเมือง” แต่เป็นการเมืองเพื่อตัวเอง วงศาคณาญาติ พวกพ้อง เพื่อพรรค ผู้ทำงานการเมืองจึงไม่ควรชื่อว่า “นัก” การเมือง แต่ควรได้ชื่อว่า “โจร” การเมือง เพราะแท้จริงแล้วไม่ได้จริงจังต่องานการเมืองสักกี่คน ใครบ้างยกมือขึ้น

อาลัยวีรชน

“ฮิวอี้” ฮ.ทัพบก	ลำแรกตกแก่งกระเจาน
ชีวิตทหารหาญกล้า	สูญเสียชีวิตพลันทำนาย
“แบล็กฮอว์ก” ฮ.ค้นหา	พร้อมมุ่งหน้าจุดสูญหาย
ตกข้าตายอภิไกรย	รวมทั้งสิ้นเก้าชีวิต

- น้ำค้าง

๒๒ USSGNATHAS

มีการซื้อเสียงอย่างมากมายชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ผู้พบเห็นจำนวนไม่น้อยมีหลักฐานพยานพร้อมมูล ร้อง กกต. กกต.ก็ปล่อยให้ผ่าน โดยถือเพียงอย่างเดียวว่า ต้องพิจารณารับรอง ส.ส.ให้ได้ครบจำนวน

● ฟ้องศาลไต่สวนคำร้องหมด แต่ไม่ละความพยายาม ฟ้องเพิ่มอยู่เรื่อย ๆ อาจจะมีศาลที่สงสารประเทศไทยบ้าง

ในวันเลือกตั้ง ส.ส. ชาวแพร่สะพัดไปทั่วประเทศ ว่า ผมและคุณศิริลักษณ์ไปลงคะแนนแต่ไม่มีสิทธิ์ ไม่ใช่เฉพาะ ๒ คนเท่านั้น แต่คนอีกกว่า ๒ ล้านคนก็ไม่มีสิทธิ์เหมือนกัน

นอกจากนั้นยังมีประจักษ์พยานว่า การเลือกตั้งไม่บริสุทธิ์และไม่เที่ยงธรรมอีก หลายกรณี เช่น บัตรเลือกตั้ง ส.ส. ทั้งแบบบัญชีรายชื่อ และแบบแบ่งเขตมีจำนวนต่างกันถึงแปดหมื่นกว่า ซึ่งที่จริงจะต้องเท่ากันเปียบ

ผู้ที่ถูกตัดสิทธิ์ทางการเมือง ออกไปช่วยหาเสียงช่วยการเลือกตั้งอย่างเต็มที่ ครอบงำการดำเนินการของพรรคการเมือง เป็นการทำผิดกฎหมายอย่างแจ้งชัด

การให้คำมั่นสัญญาว่าจะแจกโน้มน แจกนี้ อย่างอูดลุด ผิดกฎหมายอย่างโจ่งแจ้ง ที่สำคัญก็คือมีการซื้อเสียงอย่างมากมายชนิดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ผู้พบเห็นจำนวนไม่น้อยมีหลักฐานพยานพร้อมมูล ร้อง กกต. กกต.ก็ปล่อยให้ผ่าน โดยถือเพียงอย่างเดียวว่า ต้องพิจารณารับรอง ส.ส.ให้ได้ครบจำนวน ภายใน ๓๐ วันนับจากวันเลือกตั้ง การเลือกตั้งจะบริสุทธิ์เที่ยงธรรมตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญหรือไม่ก็ช่าง

ผมในฐานะผู้ขาดสิทธิ์เลือกตั้งได้ร้องต่อ กกต.ว่า อย่าเพิ่งรับรองผู้สมัคร ส.ส. จนกว่าจะตรวจสอบให้แน่ชัดก่อน และต้องเพิกถอนการ

เลือกตั้งเมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคมพร้อมกับจัดให้มีการเลือกตั้งใหม่

การร้องขอของผมไม่เป็นผล ไปฟ้องศาลนั้น ศาลนี้ก็ยกคำร้องหมด แต่ผมก็ไม่ละความพยายาม ฟ้องเพิ่มอยู่เรื่อย ๆ อาจจะมีศาลที่**สงสารประเทศไทยบ้าง**

ศาลโลกมีมติเมื่อกลางเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ประชุมด่วนและออกแถลงการณ์ ๔ ฉบับ คือแถลงการณ์ถึงประชาชน ทหาร รัฐบาลรักษาการณ์ (พรรคประชาธิปัตย์) และรัฐบาลใหม่ (พรรคเพื่อไทย) ดึงเตือนให้รักษาอธิปไตยไทยอย่างเต็มที่

แถลงการณ์ทั้ง ๔ ฉบับเป็นการสรุปสถานการณ์ **“การรวมพลังปกป้องแผ่นดิน”** อย่างครบถ้วน ซึ่งจะต้องมีการจารึกในประวัติศาสตร์แน่นอน ชาวบ้านสองมือเปล่า ๆ สามารถช่วยป้องกันดินแดนได้เป็นลำดับมาทั้ง ๆ ที่เป็นหน้าที่โดยตรงของผู้มีบทบาทหน้าที่โดยตรง แต่ไม่ทำ ชาวบ้านจึงต้องมาทำหน้าที่แทนด้วยความลำบากตรากตรำ

การที่ประชาชนต้องริบร่วมมือกันออกมาปกป้องแผ่นดินนั้น เพราะตอนนั้นประเทศไทยไม่มีเวลาที่จะรออีกแล้ว ถ้าชินป่อยไว้จะนำไปสู่การเสียดินแดนให้เขมรแน่นอน

หลายคนคงจำได้ คณะกรรมการมรดกโลกกำหนดประชุมอนุมัติให้ปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกในวันที่ ๒๗ กรกฎาคมปีที่แล้ว ซึ่งจะ**ทำให้ไทยเสียดินแดนให้เขมร ๔.๖ ตารางกิโลเมตร (๒๘๐๐ ไร่)** รวมถึงพื้นที่ชายแดนตั้งแต่อุบลยันตราด ๑ ล้าน ๘ แสนไร่ และพื้นที่ทางทะเลในอ่าวไทยซึ่งมีแก๊สและน้ำมัน ๕ ล้านล้านบาท

ประชาชนจำนวนมากได้ไปคัดค้านที่หน้าสำนักงานยูเนสโก ทำให้ต้องเลื่อนการประชุมมรดกโลกไปอีก ๑ ปี ต่อมารัฐบาลเสนอให้รัฐสภาเห็นชอบขอยอมผ่านบันทึกผลการประชุมเขตแดนร่วม ๓ ฉบับ (เจบีซี) ไทยก็จะเสียดินแดน

เช่นกัน เราชุมนุมใหญ่หน้ารัฐสภา เมื่อ ๒ พฤศจิกายนปีที่แล้ว ทำให้สภาต้องเลื่อนมาประชุมเป็นวันที่ ๒๕ และ ๒๙ เมษายนปีนี้

ก่อนจะถึงวันนั้น **คณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย**ได้ประชุมกัน มีมติให้ผมเป็นผู้แทนมีหนังสือถึง ส.ส. และ ส.ว. ทุกคน ว่าถ้ายอมให้ เจบีซี ผ่านสภาไทยเสียดินแดนแน่ และ **ส.ส. , ส.ว. ต้องถูกลงโทษจำคุกแน่** ทำให้การประชุมสภาล่มทั้ง ๒ วัน รัฐบาลพยายามผลักดันเท่าไรก็ไม่สำเร็จ ต้องยอมแพ้ ถอนเจบีซีออกจากสภา

ความสำเร็จอีกขั้นหนึ่งก็คือ รัฐบาลต้องถอนตัวจากภาคีมรดกโลกเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายนก็เพราะแรงผลักดันของประชาชนที่ไปชุมนุมปักหลักปักค้างข้างทำเนียบรัฐบาลกว่า ๕ เดือน ถ้าไม่ถอนตัวก็เสียดินแดนอีกเช่นกัน

หลังจากประชาชนรวมตัวกันออกมาปกป้องดินแดนแล้ว ตอนนี้มีเวลา ข้าราชการที่มีหน้าที่โดยตรงต้องออกมาป้องกันประเทศ จะมามั่วรอให้ประชาชนออกมาทำหน้าที่แทนอีกไม่ได้แล้ว

ตลอดเวลาที่ผ่านมา ทหารถูกตำหนิมาก เพราะเรียนมา ฝึกมา กินเบี้ยเลี้ยงเงินเดือนเพื่อทำหน้าที่หลักอย่างเดียว **“ป้องกันประเทศ”** แต่**ไม่ทำหน้าที่**

โรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า โรงเรียนเก่าของผม ตกเป็นจำเลย ถูกประชาชนต่อว่าอย่างมากมาย ว่าสอนนักเรียนนายร้อยอย่างไร ถูกประเทศเพื่อนบ้านเข้ามายึดครองแผ่นดินต่อหน้าต่อตา ก็เฉย ผมต้องพูดบนเวทีมีขานว่าคนที่จบจากโรงเรียนนายร้อย **ชั่วก็มี ดีก็มาก** โดยเอาค่ากลอนในวรรณคดีรามเกียรติ์ที่ท่องได้สมัยเป็นนักเรียนนายร้อยมาอ้าง

**“ถึงจะชั่วก็ชั่วแต่ตัวยักษ์
สุริวงศ์พงศ์ศักดิ์หาชั่วไม่”**

เพราะฉะนั้นจึงต้องมีแถลงการณ์เตือนทหารโดยมีผม ทหารเก่า เป็นผู้รับผิดชอบแถลงการณ์ฉบับนี้

แถลงการณ์ฉบับที่ ๔/๒๕๕๔
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

เรื่อง

ทหารของจอมทัพไทยยังไม่ได้ทำหน้าที่ของตัวเองในการรักษาอธิปไตยของชาติ

ตามที่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ศาลโลก) ได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้ออกมาตรการคุ้มครองชั่วคราว ในการพิจารณาคดี ตีความหมายคำพิพากษาคดีปราสาทพระวิหารของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๐๕ โดยมีการกำหนดเขตปลอดทหาร ห้ามไทยและกัมพูชาทำกิจกรรมทางทหารในพื้นที่ที่กำหนด และห้ามไทยขัดขวางการเข้าไปยังปราสาทพระวิหารการของกัมพูชา ตลอดจนห้ามไทยขัดขวางการส่งกำลังบำรุงให้แก่บุคลากรที่ไม่ใช่ทหาร นั้น พันมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขอชี้แจงจุดยืนต่อทหารดังต่อไปนี้

๑. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗๗ บัญญัติเอาไว้ว่า “รัฐต้องพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์ เอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ และต้องจัดให้มีกำลังทหาร อาวุธยุทโธปกรณ์ และเทคโนโลยีที่ทันสมัย จำเป็น และเพียงพอ เพื่อพิทักษ์เอกราช อธิปไตย ความมั่นคงของรัฐ สถาบันพระมหากษัตริย์ ผลประโยชน์แห่งชาติ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขและเพื่อการพัฒนาประเทศ”

๒. ปัจจุบันกองทัพไทยได้ถูกจัดอันดับในด้านแสนยานุภาพจากลำดับที่ ๒๘ ของโลกในปีที่แล้ว มาอยู่ในลำดับที่ ๑๙ ของโลกในปีนี้เป็นลำดับที่ ๖ ของทวีปเอเชีย และเป็นลำดับที่ ๒ ของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีการใช้งบประมาณจำนวนมากในการพัฒนากองทัพในรอบหลายปีที่ผ่านมา ประเทศไทยจึงมีศักยภาพทางทหารสูงกว่าประเทศเพื่อนบ้านอย่างไม่สามารถจะเปรียบเทียบได้

๓. เมื่อทหารมีหน้าที่ในการปกป้องแผ่นดินและอธิปไตยของชาติตามรัฐธรรมนูญ ในขณะที่ศักยภาพของกองทัพมีความแข็งแกร่งด้วยงบประมาณมหาศาล แต่กลับเป็นยุคที่ประเทศไทยกลับอ่อนแอถูกรุกรานและยึดครองแผ่นดินไทยโดยต่างชาติมากที่สุดอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

ทั้งนี้การที่ทหารได้อำนาจนโยบายของรัฐบาล แล้วปล่อยให้ชุมชนและทหารกัมพูชามารุกรานยึดครองแผ่นดินไทยทั้งบริเวณ วัดแก้วลิขะศิริสวารวรา, ภูมะเขือ, พื้นที่รอบปราสาทพระวิหาร, บ้านหนองจวน ปราสาทตาควาย ฯลฯ นั้น ทำให้กัมพูชาสามารถเข้ายึดจุดสูงชันทางทหารซึ่งเป็นยุทธศาสตร์สำคัญได้สำเร็จ จึงเป็นแรงจูงใจสำคัญดำเนินการสร้างสถานการณ์ยิงอาวุธสงครามทำร้ายราษฎรไทยเพื่อทำให้ปัญหาชายแดนไทย-กัมพูชาถูกหยิบยกมาเป็นเรื่องการเมืองระหว่างประเทศ โดยหวังที่จะให้มีชาติที่สามหรือองค์กรระหว่างประเทศเข้ามาขัดขวางไม่ให้ประเทศไทยผลักดันชุมชนกัมพูชาให้ออกจากแผ่นดินไทย ไม่ว่าจะเป็มาตรการคุ้มครองชั่วคราวของศาลโลก หรือ การเตรียมส่งผู้สังเกตการณ์ในการเข้ามาในดินแดนไทยในการเป็นสักขีพยานห้ามยิงปะทะกัน

การที่ฝ่ายทหารอ้างว่าไม่สามารถผลักดันกัมพูชาโดยอ้างว่าต้องรอนโยบายและคำสั่งรัฐบาลนั้นเป็นสิ่งที่ฟังไม่ขึ้น เพราะหากไม่มีการปล่อยปละละเลยให้ชุมชนและทหารกัมพูชาเข้ามารุกรานและยึดครองแผ่นดินไทย จะไม่เกิดแรงจูงใจในการที่กัมพูชาจะสร้างสถานการณ์เพื่อให้นานาชาติออกมาตราการให้

ทหารไทยต้องออกจากพื้นที่บริเวณดังกล่าว จึงถือเป็นความบกพร่องโดยตรงของกองทัพในการที่ปล่อยให้มีการรุกรานแผ่นดินไทย และปล่อยให้มีการละเมิด MOU ๒๕๔๓ ในทางปฏิบัติทั้ง ๆ ที่กระทรวงการต่างประเทศได้ประท้วงกัมพูชามานับร้อยกว่าครั้งแล้วก็ตาม

การปล่อยให้ละเลยให้กัมพูชาชนชั้นชนเข้ามารุกรานยึดครองแผ่นดินไทย สร้างถนน สร้างวัด ปักธงชาติกัมพูชาในแผ่นดินไทย ทั้ง ๆ ที่เป็นเขตอุทยานแห่งชาติ และเป็น “เขตประกาศกฏอัยการศึก” จึงย่อมถือเป็นอำนาจเต็มของกองทัพโดยตรงในการตัดสินใจในการรักษาอธิปไตยของชาติ โดยที่ไม่สามารถจะกล่าวอ้างนโยบายของรัฐบาลได้

ทั้งนี้ภายใต้พื้นที่ประกาศกฏอัยการศึกอันถือเป็นอำนาจเต็มของกองทัพที่จะผลักดันกัมพูชาออกจากแผ่นดินไทยแล้ว ยังปรากฏมีคำสั่งกระทรวงกลาโหม เลขที่ ก.ท.(เฉพาะ)ที่ ๑๑๒/๒๘ ลงวันที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๘ เรื่องแนวทางการใช้อาวุธตามแนวชายแดน ข้อ ๔.๑ กองทัพบก กำหนด ข้อ ๔.๑.๑ ว่า “เมื่อปรากฏแน่ชัดว่ากำลังทหารหรืออาวุธยุทโธปกรณ์ของฝ่ายตรงกันข้ามล่วงล้ำเขตแดนไทย และการล่วงล้ำนั้น จะก่อให้เกิดความเสียหายและเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ หรือหน่วยทหารของฝ่ายเรา หรือเมื่อมีการปะทะเกิดขึ้นแล้ว ให้เราใช้อาวุธเพื่อขัดขวางและสกัดกั้นการล่วงล้ำเข้ามาของฝ่ายตรงข้ามได้ทันที”

การที่ทหารซึ่งมีหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ และมีศักยภาพสูงในระดับโลก แต่กลับไม่ทำหน้าที่ของตัวเอง จึงย่อมถือเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่และปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และถือเป็นการกระทำที่ทำให้ราชอาณาจักรหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรตกอยู่ใต้อำนาจอธิปไตยของรัฐต่างประเทศ ทำให้เอกราชของรัฐเสื่อมเสียไป อันถือเป็นการกระทำผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองอย่างชัดเจน

นอกจากนี้กองทัพกลับปล่อยให้ประชาชนต้องออกมาชุมนุมเรียกร้องให้ทหารทำหน้าที่ทั้ง ๆ ที่ประชาชนที่ออกมาชุมนุมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงและผู้สูงวัยเสริมด้วยนายทหารนอกราชการ แต่กองทัพและทหารประจำการก็ยังเพิกเฉยและไม่ทำหน้าที่ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน จึงเป็นเรื่องที่น่าอัปยศและเสียศักดิ์ศรีของกองทัพเป็นที่สุดเท่าที่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ของกองทัพไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทัพใช้งบประมาณจากภาษีของประชาชนเป็นจำนวนมากแต่กลับไม่สามารถทำอะไรได้กับการถูกรุกรานและยึดครองแผ่นดินไทยโดยชาติอื่น ประเทศไทยจึงมีสภาพเหมือนไม่รู้ว่าจะมีกองทัพเอาไว้เพื่อเหตุผลใด

ปีนี้เป็นปีมหามงคล พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะมีพระชนมายุครบ ๘๔ พรรษา ทรงเป็นจอมทัพไทยและทรงเป็นพระเจ้าแผ่นดิน แล้วทหารซึ่งอยู่ภายใต้จอมทัพไทยและปฏิญาณตนต่อหน้าธงชัยเฉลิมพล จะเกิดพระเกียรติโดยยอมให้ประเทศไทยถูกรุกรานยึดครองแผ่นดินไทยได้อย่างไร

เราจึงขอเรียกร้องให้ทหารให้ทำหน้าที่ของตัวเอง โดยการไม่ถอนทหารออกจากแผ่นดินไทยตามมาตรการคุ้มครองชั่วคราวของศาลโลก และทำหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และทำตามคำถวายสัตย์ปฏิญาณตน ในการทวงคืนแผ่นดินไทยที่ถูกต่างชาติรุกรานให้กลับคืนมา

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

๒๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เมื่อเสร็จสิ้นภารกิจการปกป้องดินแดนแล้ว ผมและพันธมิตรกลุ่มหนึ่ง ก็หันมาปกป้องตัวเอง ไม่ให้เป็นโรคภัยไข้เจ็บ ด้วยการ**เข้าค่ายเสริมสุขภาพอาจารย์ขวัญดิน** ที่โรงเรียนผู้นำ ซึ่งโรงเรียนผู้นำเคยมีหลายคณะไปจัดค่ายสุขภาพ เช่น คณะของหมอบรรจบ, หมอเจคือบ จาก อินเดีย, คณะอาจารย์ณรงค์ชัย , คณะหมอเขียว เป็นต้น

● อาจารย์ขวัญดิน สิงห์คำ

ค่ายเสริมสุขภาพอาจารย์ขวัญดินได้ผลดีมากในการล้างพิษ ซึ่งเมื่อปีก่อน ๆ ได้ไปจัดค่ายเสริมสุขภาพเป็นครั้งแรกที่โรงเรียนผู้นำ ตอนนี้อาจารย์ขวัญดินมีศูนย์ล้างพิษหลายจังหวัด มีผู้เข้าค่ายล้างพิษแล้วกว่า ๔,๐๐๐ คน

ท่าน**อาจารย์หมอเอก ธนะสิริ** ประธานก่อตั้ง **ชมรมอยู่รั้อยปีชีวีเป็นสุข** ซึ่งเป็นผู้แนะนำให้ตั้งโรงเรียนผู้นำ เมื่อ ๒๕ ปีก่อน ท่านเล่าให้ฟังเมื่อปลายเดือนกรกฎาคมว่าท่านเคยไปเข้าค่ายล้างพิษที่ประเทศจีนเมื่อ ๑๐ ปีมาแล้ว ท่านยืนยันว่าค่ายล้างพิษของเราได้ผลดีกว่าที่โน่น ท่านสนับสนุนเต็มที่

เพราะได้ผลจริง ๆ ค่ายเสริมสุขภาพด้วยการล้างพิษของอาจารย์ขวัญดินที่โรงเรียนผู้นำ จึงมีผู้ลองเข้าค่ายเต็มแล้วทั้งเดือนสิงหาคมและกันยายน

มีอะไรบางอย่างที่ผมทำไม่เหมือนคนอื่น ไม่

คิดว่าการทำอะไรสุดโต่ง จะมีผู้ทำตาม จดหมายต่อไปนี้ผู้เขียนเป็นชาวกองทัพธรรม ยังไม่แก่ เป็นคนทันสมัย เคยไปเมืองนอกหลายครั้ง ติดต่อกันมาจนถึงเดี๋ยวนี้

“การทำความสะอาดร่างกายด้วยน้ำ ๓ ชั้น, ผ้าเช็ดตัวขนาดเล็ก ๑ ผืน (ขนาดชั้นเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑ คืบ)

เย็นวันจันทร์ที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔ ดิฉันได้ฟังพลตรีจำลอง ศรีเมืองให้สัมภาษณ์คุณแอน จินดารัตน์ บนเวทีกองทัพธรรมข้างทำเนียบรัฐบาลในเรื่องการอาบน้ำ ๓ ชั้น

เมื่อดิฉันกลับบ้านก็ยังปฏิบัติตัวเหมือนเดิมคืออาบน้ำฝักบัวตามสบาย ต่อมา ดิฉันเข้าฝักอบรมการดูแลสุขภาพด้วยวิถีธรรมโดย หมอเขียว (ใจเพชร กล้าจน) และคณะ ที่สถาบันฝักอบรมผู้นำ ดิฉันเข้าพักค้างที่หอประชุม มีห้องน้ำเล็ก ๆ ลักษณะคล้ายห้องส้วม มีเพียงถังเล็ก ๆ และขัน ๑ ใบ สำหรับทำความสะอาดทุกอย่าง เราจะอาบน้ำชู่ ๆ แบบที่ทำในบ้านไม่สะดวก โชคดีที่ดิฉันเตรียมอุปกรณ์มาพร้อม คือ ชั้นเส้นผ่าศูนย์กลาง ๑ คืบ ๑ ใบ และผ้าขนหนู ขนาดกลางค่อนข้างเล็ก ๑ ผืน ดิฉันปฏิบัติตามเทคนิคที่ท่านสอน ตลอดช่วงเวลาดังแต่ ๑๒-๑๗ มิ.ย. รู้สึกสะอาดสบาย และที่สำคัญก็คือ หนึ่งในเก้าข้อของการดูแลสุขภาพตามแนวทางการแพทย์วิถีธรรม คือ **การทำกัวชาด้วยผ้าขนหนู** เป็นการกระตุ้นให้เส้นลมปราณเดินสะดวก

ดิฉันกลับมาที่บ้านยังทำความสะอาดร่างกายด้วยวิธีนี้ต่อเนื่องทุกวัน จนถึงวันนี้ รู้สึกสะอาดสดชื่น นี่คือการปฏิบัติตามนโยบาย “เศรษฐกิจพอเพียง”

ดิฉันสังเกตว่า เมื่อเราทำความสะอาดภาชนะเราก็เช็ดขัดถู ไม่ได้ราด ๆ ดังนั้น การเช็ดขัดถูร่างกายด้วยผ้าขนหนู เป็นการทำความสะอาดที่ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

๓ ชั้น ก็สะอาด และสุขภาพดีอีกด้วย กราบขอบพระคุณพลตรีจำลอง ศรีเมือง ต้นตำรับ” ๒

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๗ ปี ในฉบับที่ ๒๕๕ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๔ นี้ เพื่อสื่อสำนึก ขอบคุณมวลชนสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์ หนังสือ “ถ้าไม่ออกกรบจะไม่พบสังจะ” มอบเป็นบรรณาการ

“ถ้าไม่ออกกรบจะไม่พบสังจะ” รวบรวมคำบรรยายอรรถธรรมะด้านการเมืองอย่างลึกซึ้ง โดยพ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ ในช่วงปฏิบัติการชุมนุมประท้วงแนวใหม่ (NEO PROTEST) ซึ่งนักปฏิบัติธรรมชาวอโคศ ออกมาร่วมชุมนุมเป็นเวลายาวนานถึง ๑๗๐ วัน ถือเป็นหนังสือประวัติศาสตร์เล่มหนึ่ง เหมาะสำหรับผู้สนใจได้ศึกษาแง่มุมต่าง ๆ เกี่ยวกับหมู่กลุ่มชาวพุทธอโคศซึ่งทำงานเสียสละเพื่อประเทศชาติ ในขณะที่เดียวกันก็ฝึกฝนลดละกิเลสของตนไปด้วย

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกแข็งปกแข็งขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณา องค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ถ้าไม่ออกกรบจะไม่พบสังจะ” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

สี่สั้น ชีวิต

สมอ.

บทนำ

เขาเป็นนักต่อสู้โดยสายเลือด

เคลื่อนไหวเพื่อคนยากจนด้วยโอกาสในชนบท

โยนทิ้งตำแหน่ง ส.ส.ในสภาอย่างไม่ไยดี

มุ่งมั่น ยืนหยัด เรียกร้องความถูกต้อง ยุติธรรม

คืนให้แก่สังคม

อาจารย์สมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์

• แกนนำพันธมิตร •

○ ช่วงที่ผ่านมาอาจารย์ป่วยค่อนข้างหนัก หลังจากดีขึ้นก็เข้าออกโรงพยาบาลประจำ ในช่วงเวลานั้นอาจารย์ก็ยังขึ้นเวทีเพื่อให้ความรู้แก่ชาวพันธมิตรอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งออกไปให้ความรู้แก่ประชาชนตามต่างจังหวัด ซึ่งเป็นงานค่อนข้างหนักอาจารย์ทำได้อย่างไร

ผมต้องขอเล่าความเป็นมาของผมสักหน่อย ผมอยู่กับการเคลื่อนไหวของนักศึกษา อาจารย์มหาวิทยาลัย แล้วก็มาเคลื่อนไหวการเมืองภาคประชาชนตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๑๖ ในตอนนั้นผมเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมหาสารคาม แล้วก็มาเรียนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร เป็นประธานองค์การนักศึกษาด้วย พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยครุฑราชสีมา หรือมหาวิทยาลัยราชภัฏปัจจุบัน ผมเริ่มเคลื่อนไหวการเมืองภาคประชาชนก่อนหน้านั้นแล้ว คือ ๑๔ ตุลา ๒๕๑๖ แล้วการเคลื่อนไหวในเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ผมเป็นคนแรกที่ถูกเลือกจะให้เป็นกรรมการสมานพันธ์ประชาธิปไตย แต่ผมไม่รับเพราะขณะนั้นมีสถานภาพเป็นอาจารย์ ผมเดินทางไปกลับโคราชแทบทุกวัน

พอมาเคลื่อนไหวกับชาวบ้านซึ่งต่อมาถูกเรียกว่าการเมืองภาคประชาชนหรือการเมืองในท้องถื่น ผมเริ่มต้นจากสมัชชาเกษตรกรรายย่อยภาคอีสาน เคยเดินขบวนหลายรูปแบบ ตั้งแต่สมัชชาคนจน สหพันธ์เกษตรกรภาคเหนือ สมานพันธ์คนพื้นบ้านภาคใต้ ผมเป็นที่ปรึกษา มาโดยตลอดแล้ว ในองค์กรครูผมก็เคลื่อนไหวให้กับครูพยาบาลทุกกลุ่มในประเทศไทย เพราะฉะนั้นในช่วงที่ผมมาเคลื่อนไหวกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ๑๙๓ วัน ถ้ามองว่าทำไม่ป่วยแล้วยังไปพูดปราศรัยตามที่ต่าง ๆ ได้ เพราะใจผมรักและอุทิศตัวด้านนี้มาตั้งนานแล้ว ผมคิดว่าการเมืองภาคประชาชนเท่านั้นที่พี่น้องจะดีขึ้น

ฉะนั้นเมื่อผมประสบพบเหตุต้องป่วยใช้

ทำให้ผมไม่ลดละความพยายาม ไม่ว่าจะโดยการเดินทางไปตั้งหลายจังหวัด แล้วก็ขึ้นเวทีอย่างสม่ำเสมอ ทั้งที่พูดซ้ำบ้างไม่ซ้ำบ้างผมก็พูด ผมรู้ดีว่าบั้นปลายของชีวิตต้องการทำอะไร ผมต้องการชี้ให้เห็นว่า ประชาชนสามารถกำหนดอนาคตตนเองได้ถ้ารู้จักรวมตัวกัน สามารถกำหนดให้รัฐบาลทำตามเราได้ แต่การเคลื่อนไหวภาคประชาชนลำพังเกษตรกรอย่างเดียว มันไม่สามารถแก้ปัญหาได้ เพราะเกษตรกรเดินขบวนเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวเป็นปัญหาเฉพาะหน้า เช่น ต้องการที่ดินก็เรียกร้องเรื่องที่ดิน พอได้ก็เลิกกันไป เคลื่อนไหวเรื่องลำแชะ ครบุรี พอได้ค่าชดเชยก็เลิกกันไป พอกลุ่มอื่นจะเคลื่อนไหวก็ไม่ไปร่วมไม่บริจาคช่วยกัน แสดงให้เห็นว่าจุดอ่อนของการเมืองภาคประชาชนก็ยังมีมากอยู่ จนกระทั่งผมได้มาเป็นพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผมรู้ว่าการเมืองภาคประชาชนต้องคิดไกลกว่านั้น ต้องเอาธรรมะนำหน้าจะเป็นเครื่องบ่งบอกว่าสังคมจะไปทางทิศไหนด้วย เรา รู้จักพันธมิตรมาท่ามกลางกระแสบ้านเมือง ที่คนคนเดียวสามารถยึดครองประเทศไทยได้ เราก็ทำงานสำเร็จมาแล้ว

ผมได้รับทราบตามให้ลงสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในพรรคประชาธิปัตย์ ผลสุดท้ายผมยอมสมัครก็เพราะอาจารย์ไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ ซึ่งเป็นเพื่อนผมมาชวนลงสมัครด้วยผมจึงตัดสินใจ พอมาเป็น ส.ส. ๓ ปีก็รู้ว่าการเมืองในระบบหรือการเมืองรัฐสภามันไม่ไหวแล้ว มันเห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัวกัน มันซื้อเสียงแล้วกลับเข้าไปถอนทุน เข้าไปในสภาที่ต้องการหาทางจะโกงตลอดไม่ว่าเป็นพรรคการเมืองฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายค้าน ผมเห็นว่าการเมืองในระบบพึ่งไม่ได้ การเมืองภาคประชาชนในยุคแรก ๆ ที่มุ่งเอาแต่ค่าชดเชยเรื่องเขื่อน เรื่องที่ดิน เรื่องน้ำอะไรต่าง ๆ ก็พึ่งไม่ได้ จนมาเกิดการตั้งเป็นพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยผมคิดว่าพึ่งได้ พันมิตรคิดเรื่องปรับตัวบุคคลโดยเคลื่อนไหวมวลชนขับไล่

ทักษิณออกไปยุคแรก ยุคที่สองปรับปรุงโครงสร้างของประเทศ เรื่องปฏิรูปการเมืองโดยการโหวตโน ผมคิดว่าเดินมาถูกทางแล้ว เราต้องคิดโครงสร้างใหญ่ของประเทศ ถ้าจะปฏิรูปที่ดินปฏิรูปทั้งประเทศพร้อมกันหมด จะปฏิรูปอะไรปฏิรูปพร้อมกันหมด

ผมจึงเห็นควรว่าต้องอุทิศตัวให้พันธมิตร ประกอบกับได้มาอยู่กับผู้ที่มีประสบการณ์ทั้งนั้น เช่น พลตรีจำลอง ศรีเมือง ประสบการณ์สูงมาก เป็นบุคคลดีเด่นระดับนานาชาติรางวัลแมกไซไซ เป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องในเกาหลีใต้ ในญี่ปุ่น แล้วเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในการขับไล่นายกรัฐมนตรี แล้วท่านก็ยังมาตั้งโรงเรียนผู้นำ โดยหวังว่าบุคคลเหล่านี้จะกลายเป็นเมล็ดพันธุ์ไปออกตามที่ต่าง ๆ ได้ คุณสนธิก็เชี่ยวชาญในการใช้สื่อ ตอนหลังคุณสนธิเริ่มที่จะเอาธรรมะมาหน้า เอาประโยชน์ส่วนรวมเป็นตัวตั้ง คุณพิภพ ธงไชย เป็นเพื่อนผมเคลื่อนไหวเรื่องการปฏิรูปการศึกษา และดำรงตำแหน่งมากมายในการปฏิรูปการเมืองไทย ผมคิดว่า ๓-๔ คนนี้พอมีผมเข้าไปร่วมด้วย มันช่างเป็นองค์กรที่สมบูรณ์ทีเดียว งานนี้จึงทำให้ผมมีความสุขมาก ถึงแม้ป่วยผมก็ไม่ย่อท้อ จะทำไปจนกว่าประชาชนจะรับรู้ดีขึ้น

แม้แต่โหวตโนมาแล้วได้คะแนนไม่มาก เราก็กุมใจว่าอันนี้เป็นทองเนื้อแท้ เสียงของพันธมิตร เป็นเสียงของชาวโศก ผมหวังว่าล้านสองล้าน เสียงพวกนี้จะเป็นการกระตุ้นทำให้เกิดการ

เปลี่ยนแปลงในประเทศ ผมกับแกนนำทั้ง ๔ คน จึงคิดที่จะไปเรียกว่าอบรมชาวบ้าน ตอนนี้ASTV ก็เอาเรื่องโป่งขุนเพชรของชาวบ้านมานำเสนอแล้ว ซึ่งเรื่องนี้เคยเคลื่อนไหวตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ.๒๕๓๐ ในตอนที่สมัชชาเกษตรกรรายย่อย สมัชชาคนจนเคยออกมาประท้วง ผมได้ย้อนกลับไปหยิบเรื่องเก่ามาเสนอให้รู้ว่าการจะเริ่มต้นหลัก เริ่มปฏิรูปโครงสร้างของประเทศเราจะต้องคิดถึงคนจนเป็นส่วนใหญ่ เราก็กเลยไปหยิบเรื่องเขามาเสนอ แล้วต่อไปเราจะจัดกลุ่มกันอบรมชาวบ้าน เราไม่มีเวลาที่จะเดินขบวนอย่างเดียว ชีวิตเราก็กเหนื่อย แต่ถึงคราวจำเป็นจะเดินก็ต้องเดิน

ตอนนี้เราจัดกลุ่มที่จะไปอบรมแบ่งออกเป็นประมาณ ๓-๔ กลุ่ม มีพลตรีจำลองเป็นผู้นำ มีสนธิเป็นผู้นำ มีพิภพเป็นผู้นำ มีผมเป็นผู้นำ กลุ่มเหล่านี้จะตระเวนไปตามที่ต่าง ๆ ในตอนนี้เริ่มต้นแล้ว เราคิดว่า เราจะเริ่มทำงานนี้สี่ทอดลิ่งที่เราทำโหวตโนมาแล้ว ซึ่งพรรคเพื่อฟ้าดินก็มีโอกาสกระตุ้นเรื่องโหวตโนมาก แต่ได้เท่าไรไม่สนใจ ทำได้สุดความสามารถของเรา ก็เพียงพอแล้ว ผมคิดว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ไม่ต้องถึงล้านสองล้านคน คนสี่แสนคนก็เปลี่ยนได้แล้ว ตอนนี้เรามีรูปธรรมแล้วว่าคนที่โหวตโนให้เรามีอยู่เท่าไร เราจะประสานเขาอย่างไร เราจะให้เขาขยายตามหมู่บ้าน ตามอำเภอ ตามจังหวัดอย่างไร เราจะเอาคนไปอบรม อันนี้คือแผนงานในอนาคตที่เราจะทำ

นี่คือเหตุผลว่าทำไมผมป่วยแล้วทำงานไม่หยุด ป่วยไข้ไปถึงไหนผมก็นอน ตื่นขึ้นมาก็ทำงานต่อ ก่อนจะมาอบรมที่โรงเรียนผู้นำผมก็ไปชายแดนไทยที่เขาตั้งหมู่บ้านแรก*ดาร์สฟองอเมริกา* พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ ท่านไปเปิด นำพันธมิตรไปเป็นพยานให้เขาด้วย คนไปประมาณร้อยกว่าคน สองวันก่อนผมไปที่สุรินทร์ผมก็รับรู้ว่ามีน้องคนอีสานหรือคนไทยจำนวนมากยังยากจนอยู่ แต่ความยากจนนั้นไม่ควรที่จะทอดทิ้ง

เราควรแสวงหาสิ่งที่จะทำให้ชีวิตเขาดีขึ้น แล้วได้ประโยชน์ทางชายแดนโดยการตั้งหมู่บ้านทางชายแดนตั้งแต่อุบลจนถึงตราดเลย เราตั้งเป้าหมายว่าจะตั้งให้ได้อำเภอละหมู่บ้าน ก็คือ ๒๓ อำเภอในทุกจังหวัดตั้งแต่อุบล ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์ ไปจนถึงตราด ๒๓ หมู่บ้าน ตอนนี้เราตั้งได้หนึ่งหมู่บ้าน หมู่บ้านนี้ต้องพิสูจน์ก่อน ๑ ปี ว่าสามารถอยู่ได้โดยการปลูกต้นไม้ต่าง ๆ พลเอกปรีชา ท่านไปแนะนำแล้วว่าควรทำอะไรบ้าง น้ำขุดลงไปก็เจอแล้ว อันนี้คือเป้าหมายชีวิตของผมที่แท้จริงนะ คืออยู่กับการทำงานแล้ว ก็ไม่ได้มองการเจ็บไข้ได้ป่วยเป็นอุปสรรคมากนัก นอกจากไปไม่ไหวจริง ๆ ผมก็ขอเวลาพักผ่อนบ้าง ผมมีจุดหมายที่ชัดเจนแล้ว

○ การเคลื่อนไหวที่ผ่านมายของพันธมิตรจาก ๑๙๓ วัน แล้วก็ ๑๕๘ วัน อาจารย์เห็นการพัฒนาของการเมืองภาคประชาชนอย่างไร

การเมืองภาคประชาชนต้องแยกแยะกันหลายด้าน การเมืองที่มุ่งเรียกร้องสิทธิอย่างเดียวก็เป็นการเมืองภาคประชาชน เช่น เกษตรกรเรียกร้องราคาข้าว เรียกร้องราคาผลผลิตต่าง ๆ เรียกร้องเรื่องที่ดิน เรียกร้องค่าชดเชยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอันนี้ก็เรียกว่าการเมืองภาคประชาชน

แล้วอีกอย่างหนึ่งการเมืองที่ไปตั้งกลุ่มสร้างเศรษฐกิจพอเพียงแนววัฒนธรรมชุมชนมีมานานแล้วในอีสาน ตั้งกลุ่มกันแล้วก็ไปสร้างบ้านที่อยู่แบบเศรษฐกิจพอเพียงอันนั้นเขาทดลองมาแล้ว อันนี้ก็เรียกว่าการเมืองภาคประชาชน แต่การเมืองภาคประชาชนในระยะหลัง ๆ เป็นการเมืองภาคประชาชนที่มีการเมืองเข้ามาเป็นตัวนำแบบของเรา ไม่ใช่ไปเกษตรพอเพียงอย่างเดียว เรามีการเมืองด้วย การเมืองจะทำให้คนฉลาดคือเขารับรู้หลายด้าน เขารับรู้แม้กระทั่งว่าความลึกซึ้งของดินแดนเป็นยังไง เมื่อก่อนผมรู้แต่ว่า ๔.๖ ตารางกิโลเมตร ๒,๘๐๐ เมตรเป็นของไทย แต่เมื่อผมไปอยู่ในสภาแล้วรู้ทุกอย่าง รู้ว่า

กระทรวงต่างประเทศทำไมถึงยอมเขมรมาโดยตลอด รู้ว่ารัฐบาลไทยทำไมถึงไม่กระตือรือร้นเรื่องนี้ แล้วประชาชนส่วนใหญ่ทำไมไม่กระตือรือร้นเรื่องนี้

การเมืองภาคประชาชนในยุคหลัง ๆ เป็นการเมืองภาคประชาชนที่มีการเมืองนำหน้า ส่วนเรื่องเศรษฐกิจถูกลดความสำคัญลงไป เกษตรกรถูกลดความสำคัญลงไป อันนั้นเป็นครั้งคราว เรื่องข้าว เรื่องน้ำอะไรต่าง ๆ เรียกร้องตามวาระ แต่เรื่องเอาการเมืองมานำมันเรียกร้องไม่มีที่สิ้นสุดจนกว่าจะได้ปฏิรูปการเมือง ถามว่าเราเรียกร้องเรื่องการเมืองเมื่อไรคือสิ้นสุดของเรา เราแคไล้ทักษิณไปหรือ มันไม่ใช่จุดสิ้นสุดของเรา เราต้องพัฒนาการขึ้นสอง ชั้นแรกไล่ตัวบุคคลออกไป ชั้นสองต้องหันมามองบ้านเรา เราจะเอา ยังไง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม แล้วการเมืองจะเอาอย่างไรเราต้องปฏิรูปการเมืองขึ้นสอง ผมถึงบอกว่าการโหวตโนคือการจุดเทียนเล่มน้อยเล่มที่สองนะ เล่มแรกคือการจุดเพื่อขับไล่ตัวบุคคลออกนอกประเทศคือทักษิณ แต่จุดเทียนเล่มสองยาก มันไม่ใช่ขับไล่บุคคลมันเป็นการให้ปัญญาคือให้ล้มมาปัญญาเราจะต้องสู้กันเรื่องปัญญา ความจริงในยุคสองของพันธมิตรคือยุคปัญญา เราต้องการข้อถกเถียงทางปัญญามาก แต่คนส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยมาคุยกับเรา อย่างนักวิชาการ แทบไม่มีเลยนอกจากดีออกเตอร์พิชาย รัตน์ดีกุล ฎเกิด ที่มาร่วมกับเรา พวกทหารก็ไม่ค่อยมีมา

มีแต่ทหารแก่ ๆ ที่เกษียณไปแล้ว พวกตำรวจก็ไม่ค่อยมา แสดงว่ายุคนี้มันเป็นยุคใช้ปัญญาอย่างมาก คนจะมองถึงผลประโยชน์ของตัวเองว่าเป็นนักวิชาการถ้ามาอยู่ข้างสีเหลืองหรือพันธมิตรแล้วจะไม่ใช่นักวิชาการ จะเป็นพันธมิตรไป เขาเลิกแล้วกัน เพราะฉะนั้นในยุคหลังที่ ASTV หรือ FMTV เขาพยายามจะเอานักวิชาการเข้ามาเริ่มเล็กๆ ก่อนนำปัญหาชาวบ้านเข้ามา เวลาชาวบ้านเกิดปัญหาขึ้นก็ไม่กล้ามาเสนอในรายการพันธมิตร เพราะพันธมิตรพูดอยู่เรื่องเดียวเรื่องเขาพระวิหาร ก็ไม่มีเรื่องของเขาเลย เพราะฉะนั้นเราต้องเอาเรื่องชาวบ้านเข้ามาแทนตอนนี้รายการก็เริ่มมีแล้ว เราจะเริ่มพัฒนาปรุงแต่งไปเรื่อย ๆ ผมจึงเห็นว่าการจุดเทียนเล่มที่สองขบวนการทางปัญญาของพันธมิตร มันเป็นขบวนการที่ยากแต่ไม่เห็นความพยายามของเรา เรามีคนฟังประมาณสองล้านคน ที่ไหนโหวตโนร่วมกับเรา

ผมเชื่อว่าหนทางนี้จะนำมาซึ่งความสำเร็จของการปฏิรูปการเมือง การเคลื่อนไหวทางการเมืองภาคประชาชนตอนนี้มีการเมืองเข้ามาหน้า มีปัญหาเข้ามาเป็นแกนกลาง แล้วมีมวลชนที่เข้าใจพร้อมมาเป็นกำลังจัดตั้งของเรา ๓ ประการนี้เป็นธงอันแรกของเรา แต่เรายังไม่ทิ้งมวลชนที่มีปัญหา ราคาข้าว ปัญหาไปงขนเพชร เชื้อปนปากมูลเราก็ไม่ทิ้งเขา เพราะฉะนั้นมันจะมี

ขบวนการเมือง ซึ่งเปลี่ยนแปลงได้ทุกสิ่งทุกอย่าง เราจัดตั้งโดยอ้อมเราไม่ได้จัดตั้งโดยตรง ประชาชนเห็นด้วยกับเรา พร้อมมาอยู่กับเรา เราจึงเป็นองค์กรที่อยู่ได้มา ๕-๖ ปีแล้ว ผมคิดว่ามันครบองค์ประกอบตามสูตรของการเมืองภาคประชาชนมีมวลชนที่มาอยู่ร่วมกับเราด้วยสมัครใจ แล้วยังเป็นผู้บริจาคด้วย

การเมืองภาคประชาชนของเราทำให้บุคคลที่เข้ามาต้องเสียเงินโดยการบริจาคด้วยความเต็มใจต่างจากนักการเมืองอื่นถ้าจะไปหาประชาชนต้องให้เงินจ้างมา ของเรานี้เขาบริจาคทุกอย่างเลยแล้วเขาตั้งกองทุนหลายกองทุน เช่นเขาส่งเงินบริจาคไปให้พลตรีจำลอง ช่วยซื้อปุ๋ยขวัญดินเพื่อช่วย ASTV ไม่ให้จอดับ บริจาคให้มูลนิธิยามเฝ้าแผ่นดิน รวมทั้งกองทุนดูแลคนเจ็บป่วยจากการชุมนุม ผมถือว่าใกล้จะเป็นองค์กรที่สมบูรณ์แบบแล้วครับ พร้อมจะเดินหน้า

○ กติกาในอนาคตของพันธมิตรจะเดินหน้าต่อไปอย่างไร

พันธมิตรว่าจะทำอะไรต่อไป ไม่ได้ขึ้นอยู่กับแกนนำพันธมิตร ๔ คนว่าจะพาไปทางไหน ขึ้นอยู่กับมวลชนเรียกร้องให้ทำอะไรด้วย รวมทั้งวิเคราะห์สถานการณ์ของแกนนำทุกจังหวัด และทุกพื้นที่ด้วยประกอบกับแกนนำของพันธมิตรเอาเรื่องต่าง ๆ มาสังเคราะห์ดูว่าเราจะไปทางไหน ผมเห็นว่าพันธมิตรตอนนี้ก้าวเข้าสู่ยุคสอง คือยุคปัญญาแล้ว ยุคการปฏิรูปการเมือง เราต้องเดินให้เต็มที่เรื่องการปฏิรูปการเมือง แม้จะถูกขวางกั้นโดยกลุ่มที่เรียกว่า กลุ่มทุนสามัญ เลือกลงเขาเอาเงินไปซื้อแล้วเข้ามาในสภาจะขวางการปฏิรูปของเรา เช่นเราจะเสนอปฏิรูปที่ดินก็ไม่ผ่าน เราต้องทำให้ผ่านคือทำให้ได้ การเมืองของพันธมิตรนี้เป็นการเมืองที่มีเนื้อหากากการเมืองแท้ ๆ เพราะฉะนั้นการจะเคลื่อนไหวอะไรต้องใช้สติปัญญาพอสมควร เราคิดว่าเรื่องทั้งหลายที่จะเคลื่อนนับตั้งแต่ไปถึงสามปีข้างหน้า

แต่ต่อจากนั้นผมไม่แน่ใจว่าการปฏิรูปการเมืองจะสำเร็จหรือไม่ ผมคิดไว้แค่สามปีก่อน คือเรื่องปฏิรูปการเมือง

ส่วนเรื่องที่เราคาราคาซังอยู่ เรื่องกฎหมายนิรโทษกรรม แล้วเรื่องใหญ่คือสงครามล้มเจ้า ผมคิดว่าการเคลื่อนไหวของพันธมิตรตอนนี้ไม่ทราบว่าจะอะไรจะมาก่อน มันเหมือนจะเป็นพร้อม ๆ กัน ปฏิรูปการเมืองก็จะเอาเรื่องการนิรโทษกรรมก็จะมาเหมือนกันไม่ว่าจะหลอกล่ออย่างไรก็ตาม แล้วการเคลื่อนไหวล้มเจ้ามันก็จะมาเหมือนกัน เหมือนเดี๋ยวนี้มีการพูดเรื่องการล้มเจ้าในต่างประเทศมากผมเพิ่งกลับจากญี่ปุ่นก็ได้ยินได้ฟังมา

แล้วเรื่องดินแดนเราก็สนใจเหมือนกันว่ามันจะจบลงยังไงเราถอนตัวออกจากมรดกโลกแล้วแต่ไม่เคยยื่นหนังสืออะไรเลย เรารอรัฐบาลใหม่ซึ่งก็บอกว่าจะเปลี่ยนแปลงสนามรบให้เป็นสนามการค้า เราไม่รู้ว่ามันจะเกิดอะไรขึ้น ผมเชื่อว่าสายสัมพันธ์ภาพพรรคเพื่อไทยกับเขมรเป็นสายสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เขาจะไม่เหมือนพวกเรา ผมยังคิดอยู่ว่าเขาคงจะมาขอ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรนี้พัฒนาร่วมกัน แต่คนไทยไม่ยอมหรอก เพื่อเป็นการขึ้นมรดกโลกฝ่ายเดียว ถ้าขึ้นมรดกโลกสองฝ่ายคนไทยจะยอม คือขึ้นมรดกโลกสองฝ่ายลดความเป็นศัตรูกัน ฝ่ายเราก็ได้เงินฝ่ายเขาก็ได้เงิน ต่างคนก็บริหารร่วมกัน ถ้าใช้หลักการเดิมของยูเนสโกมรดกโลกฝ่ายเดียวผมว่าคนไทยไม่มีทางที่จะยอม ส่วนเรื่องคุณวีระ ราดริ ผมคิดว่ารัฐบาลชุดนี้เขาคงจะใช้ความสัมพันธ์พิเศษกับสุนเซนในการปล่อยตัวมาไม่วันใดก็วันหนึ่ง เชื่อแน่ว่าเขาจะต้องปล่อยตัวมา คงไม่เหมือนกับรัฐบาลชุดที่ผ่านมา ซึ่งเป็นรัฐบาลชุดที่อ่อนปวกเปียกทุกด้าน

ผมคิดว่าว่าการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยจะเริ่มต้นด้วยจากประชาชน ประชาชนที่เน้นความสงบ และปราศจากอาวุธถือธงสีฟ้าที่ชาวอโศกพูดคราวที่แล้ว บทเรียนที่งดงามที่สุดคือ การ

เคลื่อนไหวที่ไม่มีการเสียชีวิต ไม่มีความรุนแรงเกิดขึ้น เป็นการพิสูจน์ให้สังคมไทยเห็นว่าพันธมิตรและชาวอโศกเคลื่อนไหวแบบไม่ต้องการความรุนแรง ไม่ใช่ความรุนแรงโต้ตอบเลย รุ่นนี้ดีกว่า ๑๙๓ วันเพราะการเคลื่อนไหวเมื่อ ๑๙๓ วันมีคนทุกสายที่ไม่ชอบทักษิณทั้งพวกประชาธิปไตยและพรรคโน้นพรรคนี่ที่ไม่ชอบทักษิณ มันเลยมั่วกันไปหมด แต่คนรุ่น ๑๕๔ วันเป็นพันธมิตร **เนื้อแท้ที่รักความถูกต้อง รักชาติและเทิดทูนสถาบันกษัตริย์** เรามอบหมายให้พลตรีจำลองเป็นคนดูแลพวกการ์ดพันธมิตร ทำนวางระบบไว้ดีมากไม่ให้มีนอกมีใน ไม่มีอบายมุข ไม่ให้พูดคำหยาบ

แต่คราวนี้ผมคิดว่าเป็นพิเศษคือมีการเคลื่อนไหวที่สงบและสันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธจริง ๆ เป็นการเคลื่อนไหวที่เรียกว่า **ปฏิบัติการชุมนุมประท้วงแนวใหม่ (Neo-protest) สันติ อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น** มุ่งเอาความจริงกับความรู้มาตีแผ่ไม่มุ่งแพ้ชนะไม่รุนแรงไม่หยาบคายเพื่อยกระดับการต่อสู้ขั้นสู่วิถีอารยชน ที่พ่อท่านพูดเป็นได้จริง ๆ แล้วเป็นการเคลื่อนไหวสองเวทีคู่กันระหว่างเวทีของชาวอโศกที่สะพานชมัยมรุเชษฐและเวทีของพันธมิตรที่สะพานมัฆวาน เดินไปเดินมาหากัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกันแล้วมากินข้าวกับครัวซองท์พัชรธรรม ทำให้ทุกคนสงบ มันเป็นการประท้วงแบบสงบสันติ

○ มีผู้ตั้งข้อสังเกตพันธมิตรมักคิดว่าตัวเอง ถูกต้องทุกเรื่อง เมื่อมีผู้คิดต่างหรือเมื่อโดน วิพากษ์วิจารณ์จะตอบโต้รุนแรง

ถ้าตอบโต้ก้าวร้าวผมก็ไม่เห็นด้วย แต่การตอบโต้เป็นเรื่องจำเป็นของพันธมิตร ถ้าทำด้วยหลักวิชาและแก่นแท้ของหลักความจริง เราต้องตอบโต้ ไม่ใช่ว่า เขาบอกว่า ๔.๖ ตารางกิโลเมตร เป็นของเขมรแล้วเราเฉยไม่ตอบโต้ เราจะให้เขาถูกต้องได้ไงในเมื่อเป็นเรื่องไม่ถูกต้องเราต้องตอบโต้แต่ด้วยภาษาที่สุภาพซึ่งเราก็กพยายามทำอยู่ การที่มีคนกลุ่มอื่นเห็นต่าง แล้วก็ไม่มีใครร่วมเช่นคนที่จากไปทั้งที่เคยร่วมต่อสู้กันมามีหลายคน ผมมองว่าพวกเขาไม่ใช่ทองเนื้อแท้แล้ว เป็นคนของพรรคการเมืองบางพรรค แล้วเขาเอาเป้าหมายของพรรคการเมืองมากล่าวหาว่าเราเคลื่อนไหวผิดมาโจมตีเรา เราก็กต้องตอบโต้ แต่บางครั้งที่เราพูดตอบโต้ออกไปก็รุนแรงนะ บางคนที่อยู่เวทีพันธมิตรเคลื่อนไหวค่อนข้างรุนแรง แต่เนื้อหาเขาก็ได้ได้ถูกนะ แต่เขาเน้นภาษาที่รุนแรงไปหน่อยหรือการไปโจมตีในเรื่องส่วนตัวของเขา ผมว่าไม่เหมาะสม ผมไม่ต้องการเลยแบบนี้ ไม่ดียังงั้นบอกไปเลยไม่ต้องอ้อมค้อม เรายังไม่ถึงว่าตนเองถูกเสมอนะ แต่เรื่องส่วนใหญ่ที่เราเคลื่อนไหวมักผ่านการกลั่นกรองทางปัญญา มาหลังเลิกชุมนุมพันธมิตรเราอ่านแถลงการณ์ ๔ ฉบับ คุณสนธิอ่านแถลงการณ์เรื่องประชาชน

ควรจะทำอะไร พลตรีจำลองอำนาจควรจะทำอะไร ผมอ่านประชาธิปไตยควรจะทำอะไร และคุณพิภพอ่านเพื่อไทยควรจะทำอะไร เราอ่านทั้งระบบว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นด้วยถ้าทำอย่างโน้นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราผ่านขบวนการการเขียนแถลงการณ์ผ่านการถกเถียงทางปัญญา มา ผมคิดว่าเรายอมรับความคิดเห็นที่แตกต่างอยู่ยอมรับด้วยความยินดีแล้วพร้อมจะนำไปถกเถียง แต่ขอให้คนที่มาตำหนิหรือไม่เห็นด้วยกับเราตำหนิด้วยความบริสุทธิ์ใจ อย่าเป็นพันธมิตรเพื่อพรรคการเมืองอื่นแล้วมาตำราเรา อันนี้ไม่เหมาะ ถ้านักวิชาการเห็นว่าเราเคลื่อนไหวตรงนี้ผิดพูดมาเลยเราจะได้ผ่านการถกเถียงทางปัญญาของเรา ผมคิดว่าพันธมิตรไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง ๑๐๐% นะ แต่เรื่องส่วนใหญ่ผ่านพลังทางปัญญา ย่อมถูกต้องมากกว่า ใน ๑๐ เรื่องต้องมีเรื่องถูกต้องมากกว่า ผมจึงเห็นว่าเราน้อมรับคำวิพากษ์วิจารณ์อยู่

เรื่องทั้งหมดผมว่าเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์พันธมิตรคืออะไรอยู่ได้ด้วยอะไรอยู่ด้วยปัญญาไหม หรือขัดแย้งกัน ตอนนีความขัดแย้งในพันธมิตรก็ลดลงแล้วนะ ตอนแรก ๑๙๓ วันขัดแย้งตามจังหวัดต่าง ๆ จะมีสองสามกลุ่ม พอจังหวัดนี้ผมไป ๑๓-๑๔ จังหวัดเหลือกลุ่มเดียว มีคนหน้าใหม่มา มากเป็นพิเศษ คนหน้าเก่าที่เป็นพันธมิตรเพื่อพรรคการเมืองเขาออกไปเลย ถ้ามเขาได้ ความแตกแยกจะลดลง ผมถือว่าเป็นเส้นทางอันดีมากที่ความขัดแย้งลดลงมา เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ ลัจจะ

เราจะใช้ขบวนการทางปัญญาโดยมีธรรมะ นำหน้า ใช้ปัญญาในการวิเคราะห์สถานการณ์ อันนี้ที่เราไม่คิดตอบโต้ใครแต่เราจะเอามาผ่านขบวนการทางปัญญาแล้วยอมรับทั้งหมดของคน ที่คิดแตกต่างจากเรา *อย่าคิดว่าพันธมิตรถูกต้องเสมอไป บางเรื่องพันธมิตรทำสิ่งที่ไม่ถูกแต่ก็พร้อมจะกลับไปทำในสิ่งที่ถูกเหมือนเดิมครับ*

๒

กำไร-ขาดทุนแห่งของอารยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๕๖๒)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังตอนเข้ามาคุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า คุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้ โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบาย ถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็น *โลกีย์ประโยชน์* ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คง จะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึง ตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่าง เรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”หรือ“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กัน ให้ได้แม่นยำ ชัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”หรือ“การคำนวณ”** ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรม เท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้อง ขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะ ได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ต้องการ ตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคล ชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนา พุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็น คนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้น แน่นนอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจ ทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้ อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค **“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้ หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ **โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มี ทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะ มีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว นั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้อง เป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้าง อยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุจธรรม จริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดังนี้ ไม่สมบรูณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะ กิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บน ความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตตัง ๒๗๓) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตน เป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่ หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบรูณ์อยู่มาก จึงทำให้ ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมา ปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติ ชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น เท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต้ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อหัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวานามบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้นั้นจะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังขจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตระกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ บริเวหาทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดยิ่งจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยคิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

โลกุตระ คือ โลกที่หมดโลกียารมณ์ หมดสุขทุกข์แบบที่ชาวโลกปุถุชน หรือชาวโลกีย์มีกันเป็นกันอยู่

เมื่อรู้แจ้งเห็นจริง“ตัวตนของสมุทัย-เหตุแห่งทุกข์สุขแบบโลกีย์”แล้ว ต่อจากนั้นก็“กำจัด(ปทาน)ตัวตนของ

เหตุ”ด้วยสมถวิธีและวิปัสสนาวิธี จนเกิดปทานปริญา (ความรู้แจ้งเห็นจริงในการกำจัดกิเลสต่างๆด้วยไตรสิกขา) โดย อธิปัญญาสิกขา เจริญขึ้นสู่ความรู้ขั้นเกิดผลสำเร็จ คือ ภาวนามยปัญญา เป็นการบรรลุอารยสัจ ๔

นั่นก็คือ จะ“ตามเห็น”(อนุปัสสี)กิเลสมันลดละจาง คลายลงๆ (วิราคานุปัสสี ที่สูงขึ้นมาจากอนิจจานุปัสสี)จนถึงขั้น“ตามเห็นความดับของกิเลส”(นิโรธานุปัสสี) แล้วก็ ต้อง“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”หรือ“สังวรปธาน-ปธานปธาน-ภาวนาปธาน-อนุรักษปธาน” ซึ่งเป็น “สังจญาณ-กัจจญาณ”จนเกิด“กตญาณ” กระทั่งมั่นใจ ในความเป็น“นิจัจ-ธวัจ-สัสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหริัง-อสังกุปปัง” ได้อย่างสนิทลัมบูรณ์นิรันดร

เราต้อง“เห็น”กิเลสมัน“ไม่เที่ยง”เพราะเราทำให้ มันลดละจางคลายลง กระทั่ง“ดับ”มัน ได้ด้วยสามารถ

ซึ่งต่างจาก“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง) ชนิดที่ กิเลสมัน ไม่อยู่ตามเดิม ไม่คงที่อยู่เท่าเดิม มันเปลี่ยนแปลงไป เพราะกิเลสอ้วนขึ้นๆ(ปุถุ) กิเลสโตขึ้นๆ(ปุถุ) กิเลสหนาขึ้นๆ(ปุถุ) จึงชื่อว่า มีญาณปัญญาตามเห็นความไม่เที่ยง (อนิจจานุปัสสี) ที่เกิดอยู่กับ“ความรู้สึก”(เวทนาในขั้นต้น

และเกิดอยู่กับ“กิเลส”ในขั้นต่อมาว่า มันไม่เที่ยง ถึงขั้นนี้“อธิปัญญาสิกขา”เจริญขึ้นตามเห็น(อนุปัสสี) “ความไม่เที่ยง”ชนิดที่เราทำให้กิเลสลดละจางคลายลง อยู่หลังๆนี้ เรียกในภาษาวิชาการ ว่า“อนิจจานุปัสสี” (ที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงการเกิดอธิปัญญาสิกขาขั้นนี้ไว้ให้ศึกษา ใน“อานาปานสติสูตร” ตปฏ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๘๙ นั้นแหละ)

“วิปัสสนาญาณ”ขั้นต่อไปนั้น จะเป็นขั้นรู้แจ้งเห็นจริง“โดยความเป็นทุกข”(ทุกขโต) จึงจะเจริญขึ้น เป็นขั้น“พันสักกยทฎฐิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “สักกายทิฎฐิสสูตร”(ตปฏ. เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕) ซึ่งก็คือ การปฏิบัติต่อไปจนรู้จักแจ้งรู้จริงในปรมัตถธรรมขั้น เห็นไตรลักษณ์ ขั้นที่ ๒ ที่เป็นภาวะปรากฏจริง นั่นคือ “โดยความเป็นทุกข”(ทุกขโต)ชนิด สัมผัส“ความเป็นทุกข”จริงนั้นอยู่หลังๆ ในขณะปัจจุบันนั้นทีเดียว

นั่นก็คือ สภาวะ“การเห็นทุกข” ซึ่งเป็นการเห็น (เป็นความเจริญของอธิปัญญาสิกขา)โดยสัมผัสความเป็นทุกข นั้นอยู่โทหน้ที่ที่เกิดจริงเป็นจริงอยู่ในจิตขณะนั้น

นี่คือ การเห็น“ทุกขอารยสัจ”ด้วยปรมัตถธรรมแท้ๆ เป็นความสำเร็จขั้นต้นของผู้ปฏิบัติธรรมที่สามารถบรรลุธรรมระดับที่ ๑ ของ“อารยสัจ ๔” คือ “การเห็นทุกขอารยสัจ” ที่เป็นประจักษ์สิทธิ์อยู่ใต้ง่าหลังๆ

การเห็น(ปัสสตี)ด้วย“ญาณ”นี้เกิดจากการปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔” โดยมีอายุตนะ ๖ มีผัสสะ ๖ อยู่ในปัจจุบันขณะนั้น

และเมื่อพิจารณา“เวทนาในเวทนา”จนอธิปัญญาสิกขาเจริญ“ปัจจยปริคคหญาณ”(ญาณที่แยกเห็นปัจจย) จึงเห็น(ปัสสตี)“ภาวะทุกข” ที่เกิดปรากฏอยู่จริงในจิต เป็น ความรู้สึกของจิตเรียกในภาษาวิชาการทางธรรมว่า“ทุกขเวทนา”ให้เราสัมผัสเห็น(ปัสสตี)ของจริงอยู่จริงโทหน้ที่

การบรรลุธรรมขั้นนี้ มิใช่การรู้แค่การขบคิด หรือ มิใช่แค่การระลึกอุเอจาก“ความรู้สึก” ซึ่งนั่นยังไม่ใช่ “การเห็น”จากสิ่งที่เห็นโดยตรง นั่น..มันเป็นเพียง แต่“การระลึก”อุเอได้จาก“ความจำ”(สัญญา)เท่านั้น

แต่นี่มันเจริญมาถึงขั้น“สามารถเห็นจากสัมผัส” โดยเฉพาะ“เห็น”(ปัสสตี)นามธรรมถึงขั้น“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต”ทีเดียว ขั้นนี้มันขั้น“ได้สัมผัสสภาวะนั้นๆ”อยู่โทหน้ที่หลังๆเป็นปัจจุบันขณะ คือ “สัมผัสเห็น”

การบรรลุธรรมขณะนี้ คือ การสัมผัส“ความรู้สึก”(เวทนา)ที่เป็นสภาพจริงกำลังเกิดอยู่ให้เราสัมผัสรู้ใต้ง่า มิใช่พิจารณาแล้วเกิดความรู้ที่เข้าใจได้เยี่ยมยอด เท่านั้น แต่ขั้นนี้คือ การพิจารณาจากภาวะที่“เห็น”(ปัสสตี)มีปรากฏอยู่จริงอย่างประจักษ์สิทธิ์ เห็นเวทนาเกิด“ทุกข”อยู่หลังๆ

อันเกิดจากการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ซึ่งประกอบด้วยสติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔ เป็นต้น กระทั่งสามารถ“พิจารณาเวทนาในเวทนา”จน เห็น“ทุกขเวทนา”เกิดภาวะนั้นอยู่อย่างแท้จริงเป็นของจริง นั่นคือ เห็น“จิต-เจตสิก-รูป”(ปรมัตถธรรม)ซึ่งขณะ นี้ยังไม่ถึงขั้นเห็น“นิพพาน” เพิ่งแต่ขั้นเห็น“ทุกขอารยสัจ” ข้อที่ ๑ เท่านั้น ต้องปฏิบัติตามหลักพุทธธรรมต่อไป จนกว่าจะสามารถพิจารณาเห็น“สมุทัยอารยสัจ” หรือเห็นเหตุที่ทำให้เกิดทุกข

นั่นก็คือ จะต้องเห็น(ปัสสตี)“อาการของตัณหา”

[การเห็น“นามธรรมหรือนามรูป”ต้องเห็นอาการของมัน แล้วจึงจะเห็นความแตกต่าง(สิงคะ) ซึ่งมีเครื่องหมาย(นิมิต)ให้เราได้จาก “ความรู้ที่ได้รับคำอธิบายมา”(อุเทศ)] ซึ่งเมื่อพิจารณา“เวทนา”เข้าไป“ในเวทนา”นั้นมันมี“ตัณหา”เป็นปัจจัย ตามหลักธรรมสำคัญของพระพุทธเจ้า คือ **ปฏิจจนสมุปบาท** เพราะใน“**ปฏิจจนสมุปบาท ๑๑**”นั้น ผู้ปฏิบัติที่“**อธิปัญญาสิกขา**”เจริญได้จริงอย่าง**สัมมาทิฐิ** นั่นคือ“**อวิชชา**”จะเป็น“**วิชชา**”พัฒนามีความรู้สูงขึ้นทั้ง**นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจจัยปริคคญาณ-สัมสนญาณ ฯลฯ** นั่นก็คือ“**อวิชชา**”จางคลายลง **ความรู้**เจริญเป็น“**วิชชา**”ไปตามลำดับ “**ปัญญาหรือญาณ(ความรู้)**”ข้อแรกสามารถ**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“นามรูปของวิญญาน”**นั่นเอง **ความรู้หรือปัญญา**ที่มีคุณสมบัติข้อแรกนี้ เรียกว่า “**นามรูปปริจเฉทญาณ**” หรือนับเป็น“**วิปัสสนาญาณ**” ข้อแรกของ“**วิชชา ๘**” เป็น**ความรู้**ชนิดพิเศษ**สัมผัสเห็น(ปัสสตี)นามธรรม** ประสิทธิภาพของ**ความรู้หรือปัญญา**ของเราสามารถ**สัมผัสเห็น“นามธรรม”**ของเราเอง จึงชื่อว่า“**วิปัสสนาญาณ**” ซึ่งแยกเป็น “**รูป**” แยกเป็น “**นาม**”ของเราเองได้ **สิ่งที่ถูกเห็น** ก็คือ“**นามธรรม**”ของเราเองนั่นแหละ ที่เรียกว่า“**รูป**”ในตอนนั้น เมื่อ“**นามธรรม**”นั้น**ถูกสัมผัส** อยู่ปัจจุบันหลัๆ คือ **กำลังถูกเห็น** นี่แหละคือ **สิ่งที่อยู่** ในสภาพของ“**รูป**” เพราะมันไม่ใช่“**สิ่งที่ทำหน้าที่รู้**” แต่ตอนนั้นมันกลายเป็น“**สิ่งที่ถูกรู้**”ไปแล้ว ทั้งๆที่มันก็เป็น“**จิต**”ของเราเอง จึงเรียกว่า “**นามรูปหรือนามกาย**” “**ความรู้**”ของเราหรือ**ปัญญา**ของเรา ซึ่งเป็น“**สิ่งที่ทำหน้าที่เห็น**”ก็เป็น“**นามธรรม**” เป็น“**จิต**”ของเราแท้ๆ **ความรู้หรือปัญญา**ที่มีคุณสมบัติเช่นนี้แหละที่เรียกว่า “**นามรูปปริจเฉทญาณ**”ซึ่งเป็น“**ความรู้พิเศษ**”หรือ“**ญาณ**”ที่สามารถแยกได้ว่าอะไรเป็น**รูป** อะไรเป็น**นาม** เมื่อมี“**นามรูปปริจเฉทญาณ**” **ความรู้หรือปัญญา**ที่เจริญสูงขึ้นจาก“**นามรูปปริจเฉทญาณ**” เป็น“**ปัจจัยปริคคญาณ-สัมสนญาณ**” แม้ที่สูตรครบ ๑๖ ญาณ ก็ปฏิบัติธรรมโดยมีอายตนะ ๖ มีผัสสะ ๖ มีเวทนา ๒ -๓-๕-๖-๑๘-๓๖-๑๐๘ มีตัณหา ๓ อุปาทาน ๔ ภพ ๓ ไปตามลำดับแห่ง**ปฏิจจนสมุปบาท**

จะสามารถเรียนรู้“**เวทนาในเวทนา**”หยั่งรู้ไปถึง “**เวทนา ๑๐๘**” อันมี“**ตัณหา**” มี“**อุปาทาน**” มี“**ภพ**”เป็นปัจจัยไปตามลำดับอยู่จริงใน“**ปฏิจจนสมุปบาท ๑๑**”นั้น และยังมี“**ปัจจัยปริคคญาณ**”ที่ประกอบไปด้วย “**ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์**”หรือ**ตีสรรพริญญา**”ที่สามารถหยั่งรู้แยกแยะ“**ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม**”ได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะปรมัตถ์ยิ่งขึ้น ในขณะทีผู้ปฏิบัติประพฤติตาม“**อุปายเครื่องออก**”ที่พระสัมมาพุทธเจ้าบัญญัติขึ้นมาให้ปฏิบัติกัน ก็คือ “**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**” หรือ“**อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา**” นั่นเอง เมื่อเข้าใจในการปฏิบัติ “**ไตรสิกขา**” น้อย่าง**สัมมาทิฐิ** กล่าวคือ เมื่อสมทาน“**ศีล**”ตามฐานะของตัวแล้ว ก็ปฏิบัติตามหลัก“**อปินณกปฏิปทา ๓**” (**หลักธรรมที่ผู้ใดปฏิบัติตาม ๓ ข้อนี้ไม่ผิดทางไม่ผิดธรรม จะได้มรรคผล อาริยะของพุทธ**) ได้แก่ “**สำรวมอินทรีย์-โภชนเมตตัตถัญญา-ชาคริยานุโยคะ**” ซึ่งเป็น ๓ ข้อสำคัญใน“**จรรณะ ๑๕**” และเป็นการปฏิบัติตาม“**มรรค อันเมืองค์ ๘**” ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน จิตขึ้นรับวิถี ตาหูจมูกลิ้นกายใจทำงาน มีกรรมกริยาเป็นผู้ตื่นอยู่ทุกขอริยาบถปกติของคนผู้ไม่ได้นอนหลับหรือนั่งหลับตาอยู่ในอวังค์ แต่ปฏิบัติทุกขณะที่มี“**สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ**”ให้“**สัมมา**” การปฏิบัติ ก็คือ มี“**สติ**”ระลึกตัวทั่วพร้อมแล้วก็พิจารณาตาม“**โพชฌงค์ ๗**” นั่นคือ เมื่อระลึกตัวพร้อมอยู่(สติทำหน้าที่ให้ถึงขั้นสัมโพชฌงค์) ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจ(อินทรีย์ ๖)ที่มี“**อายตนะ ๖**”เป็นปัจจัยจึงเกิด“**ผัสสะ**” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะที่“**ผัสสะ**” และรู้ต่อไปถึง“**เวทนา**” เพราะ“**ผัสสะ**”เป็นปัจจัยจึงเกิด“**เวทนา**”เป็นธรรมตา เพราะ“**เวทนา**”เป็นปัจจัยจึงเกิด“**ตัณหา**” ก็เป็นธรรมตาธรรมชาติ เราก็อพิจารณาความจริง“**เห็น**” (ปัสสตี) ตามความเป็นความมีจริงที่เกิดที่เป็นอยู่จริงนั้นๆ “**ญาณ**”ของเราก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“**เห็น**”ความเป็น“**ตัณหา**”ที่ปรากฏอย่างมีจริง ซึ่งเราก็พิจารณาให้รู้แจ้งว่า เป็น“**กามตัณหาหรือภวตัณหา**” ด้วย“**มโนสัญญาเจตนา**”(จิตที่จงใจมุ่งมาดปรารถนา)

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

- ลากลัทธิการระชื้อเสียง เป็นเยียงเหยื่อล่อให้หลง เฝ็ดร้อนทารุณเลวลง ไม่ปลงไม่พันเภทภัย

ลากลัทธิการระชื้อเสียง

(ลากลัทธิการล้งยุต)

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี ได้ตรัสแสดงธรรมกับเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ลาก ลัทธิการและชื้อเสียง เป็นสิ่งทารุณ เฝ็ดร้อน หยาบคาย เป็นอันตรายแก่การบรรลุธรรมอันเกษมจากโยคะ(กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่กับกาม-ภพ-ทัญญู-อวิชชา) ซึ่งไม่มีสิ่งอื่นยิ่งไปกว่า

เปรียบเสมือนปลาบางตัวที่เห็นเหยื่อ แล้ว กลืนกินเหยื่อที่พรานเบ็ดเกี่ยวเบ็ดไว้หย่อนลง ในน้ำ ปลากลืนเบ็ดของพรานเบ็ดแล้ว ย่อมได้รับ ทุกข์ ถึงความพินาศ ถูกพรานเบ็ดกระทำได้ตาม ความพอใจ

คำว่า “พรานเบ็ด” นี้เป็นชื่อของมารใจบาป คำว่า “เบ็ด” เป็นชื่อของลาภสักการะและ ชื่อเสียง

หากภิกษุรูปใดยินดีพอใจในลาภ สักการะและ ชื่อเสียง ภิกษุรูปนั้นเรากล่าวว่า กลืนเบ็ดของมาร ย่อมได้รับทุกข์ ถึงความพินาศ ถูกมารใจบาป กระทำได้ตามความพอใจ

เรากำหนดรู้ใจบุคคลบางคนอย่างนี้ว่า แม้ เพราะแห่งทองคำเป็นเหตุ หรือแม้เพราะนางงาม เป็นเหตุ ผู้นี้ก็โง่งมใจพูดเท็จ แต่ต่อมา เราเห็น เขาถูกลาภสักการะและชื่อเสียงครอบงำย่ำยี จิตแล้ว ก็พูดเท็จได้ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่

เปรียบเสมือนบุรุษแข็งแรง เอาเชือกขนาทาง ลัดว้อย่างเหนียว พันที่แข้ง แล้วออกแรงสีไปมา เชือกนั้นย่อมบาดผิว บาดหนัง บาดเนื้อ ตัดเส้น เอ็น ตัดกระดูก ลึกเข้าไปถึงเยื่อในกระดูก ฉันทไฉน ลากสักการะและชื่อเสียง ก็ฉันทนั้น ย่อมบาดผิว บาดหนัง บาดเนื้อ ตัดเส้นเอ็น ตัดกระดูก ลึก เข้าไปถึงเยื่อในกระดูกเช่นเดียวกัน

เราเห็นคนบางคนในโลกนี้ ถูกสักการะ ครอบงำย่ำยีจิต หรือถูกความเสื่อมสักการะ ครอบงำย่ำยีจิต หรือทั้งสองอย่างครอบงำย่ำยี จิตแล้ว เมื่อตายไป ต้องเข้าถึงอบาย (ฉิบหาย) ทุกคติ (ไปชั่ว) วินิบาต (ทุกข์ทรมาน) นรก (เวรร้อน ใจ)

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราขอมกล่าวถึงลาภ สักการะและชื่อเสียงว่า เป็นอันตรายแม้พระ อรหันตชินาสพ (พระอรหันต์)”

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอย่างนี้ พระ อานนทได้ทูลถาม

“เพราะเหตุใดเล่าพระเจ้าข้า ลาภสักการะและ ชื่อเสียงจึงเป็นอันตรายแก่ภิกษุชินาสพได้”

“ดูก่อนอานนท เราไม่ได้กล่าวถึงลาภสักการะ และชื่อเสียงว่าเป็นอันตรายแก่เจโตวิมุตติ (การหลุด พันกิเลสด้วยอำนาจจิต) อันไม่กำเริบของภิกษุ ชินาสพ แต่เรากล่าวถึงลาภสักการะและ ชื่อเสียงว่า เป็นอันตรายแก่ธรรมเครื่องอยู่ เป็นสุขในปัจจุบัน ของภิกษุชินาสพผู้บรรลุ แล้วต่างหากเล่า

เพราะเหตุนั้น อานนท, เธอทั้งหลายพึงศึกษา อย่างนี้ว่า เราจะละลาภสักการะและชื่อเสียง ที่ เกิดขึ้นแล้วนั้นไปเสีย ลาภสักการะและชื่อเสียงที่ บังเกิดแล้ว จะไม่อาจครอบงำจิตของเราตั้งอยู่ได้ เธอทั้งหลายพึงศึกษาอย่างนี้”

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่ ภูเขาคิชฌกูฏ เขตพระนครราชคฤห์ ได้ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ลาภสักการะและ ชื่อเสียงที่เกิดแก่เทวทัตนั้น เกิดเพื่อฆ่าตนเอง เพื่อความเสื่อม

เปรียบเสมือนต้นกล้วยผลัดผลเพื่อฆ่าตนเอง เพื่อความเสื่อม

ต้นไผ่ออกขุย เพื่อฆ่าตนเอง เพื่อความเสื่อม ต้นอ้อออกดอก เพื่อฆ่าตนเอง เพื่อความเสื่อม

แม้ม้าอัสตร (ม้าอัสตรคือล่อ เกิดจากแม่ลา ผสมกับพ่อม้า เมื่อลาตั้งครรภ์แก่แล้ว ต้องผ่า ท้องเอาลูกล่อออกมา แม็ก็นถึงแก่ความตาย) ตั้งครรภ์ เพื่อฆ่าตนเอง เพื่อความเสื่อม

ลาภสักการะและชื่อเสียง จึงเป็นสิ่งทารุณ เผ็ดร้อน หยาบคาย เป็นอันตรายแก่การบรรลุ ธรรมอันเกษมจากโยคะ ซึ่งไม่มีสิ่งอื่นยิ่งไปกว่านี้”

แล้วพระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสคาถาธรรมว่า

“ผลกล้วยฆ่าต้นกล้วย
ขุยไผ่ฆ่าต้นไผ่
ดอกอ้อฆ่าต้นอ้อ
ลูกม้าอัสตรฆ่าแม่ ฉันทไฉน
สักการะก็ฆ่าคนชั่ว ฉันทนั้น”

๗

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๕๓๘-๕๓๙)

แทนที่ ก

แม่จ๋า จัดเอง

ฤกษ์ยามประเทศทุกวันนี้
ใครพูดจริงเป็นเรื่องตลก

ใครพูดโกหกเป็นเรื่องจริงไปเสียแล้ว

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ในอดีตที่ผ่านมาเรามีนักโกหกระดับคนขับแท็กซี่ นายสมพงษ์ เลือดทหาร แต่มีกระแสสังคมต่อต้านและกดดันหนัก จนเขาเปลี่ยนแปลงนิสัย กลับตัวกลับใจเป็นคนดีขึ้นมาใหม่ ต่อมาก็มักโกหก ระดับดารา นายนาธาน ดูเหมือนกระแสต่อต้านทางสังคมจะไม่หนักเท่ากับนายสมพงษ์ ทำให้ นายนาธานขยายกิจการปั่นน้ำเป็นตัวไปเรื่อย ๆ จนต้องเข้าคุกเข้าตะรางในที่สุด

กิจกรรมการพูดมุสาได้พัฒนาสู่ระดับนักการเมือง จนเป็นเรื่องปกติธรรมดา เลยกกลายเป็นว่าชาวบ้าน ปล้นธนาคารหรือร้านทองได้เงินไปไม่กี่ล้านกลายเป็นข่าวใหญ่และน่าสะพรึงกลัว แต่ที่นักการเมือง โกงบ้านโกงเมือง ตั้งแต่ระดับพันล้าน หมื่นล้านกลับ เห็นกันว่าเป็นไรขอเพียงให้อามาพัฒนาบ้านเมือง

ก็พอ และใคร ๆ ก็รู้ว่่านักการเมืองต่างก็โกหกทั้งนั้น แต่กลับไม่มีใครเอาเรื่องเอาราวเหมือนนายนาธาน หรือ นายสมพงษ์ เลือดทหาร

ถ้านักการเมืองพูดจาโกหกจนเป็นเรื่องปกติธรรมดา อะไรจะเกิดขึ้นในบ้านนี้เมืองนี้ กาแฟดำ จากกรุงเทพธุรกิจออนไลน์ได้แสดงความห่วงใย ดังนี้

ที่ “ศาลาโกหก” ศรีธัญชัยคือวีรบุรุษ

คุณรู้สึกเหมือนผมไหม ว่าเรากำลังอยู่ในสังคม ข่าวสารการเมืองที่เหมือน “ศาลาโกหก” เพราะ แวดวงการเมืองไม่มีใครพูดความจริงกันแล้ว

และถือว่าการเอาตัวรอดไปวัน ๆ กับคำถามที่ต้องตอบสังคมนั้น เป็นมาตรฐานใหม่ของประเทศชาติ

คนไทยต้องใช้อารมณ์ขันระดับเซียน จึงจะไม่เกิดอาการเครียดเกินกว่าที่จะประทังชีวิตไปวัน ๆ เพราะไม่รู้ว่าใครจะใจปล่อยข่าวใครสร้างข่าว เพื่อให้ผลสุดท้ายเป็นไปตามที่ตนต้องการ โดยไม่เกรงใจว่าแต่ละอย่างแต่ละประโยคที่พูดนั้น จะเป็นการดูถูกเหยียดหยามปัญญาของคนไทยทั่วไปเลยแม้แต่น้อย

นักการเมืองที่เคยบอกว่า “จะไม่ร่วมตั้งรัฐบาล” กับพรรคโน้นพรรคนี่

วันนี้ “กระโดด” เข้าใส่อย่างไร้ความเขินอาย การจัดตั้งคณะรัฐมนตรีทำที่ไหนไม่รู้ แต่ผู้คนพากัน “บินไปต่างประเทศ” กันจ้าละหวั่น เขายืนยันว่า รัฐบาลตั้งที่กรุงเทพฯ แต่ข่าวจะเก็งใครจะเป็นรัฐมนตรีกระทรวงไหนมาจากข้างนอกทั้งสิ้น

คนไทยรู้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่ที่ได้ยินจากปากของผู้กำลังจะมีอำนาจนั้น เป็นคนละเรื่องกับที่คนมีสติปัญญารับรู้

ไม่ต่างกับเราอยู่ใน “ศาลาโกหก” ที่ทุกคนรู้ว่าความจริงเป็นเช่นไร แต่ใช้ “เรื่องโกหก” เป็นมาตรฐาน

และที่น่าทึ่งกว่านั้น คือ ทุกคนปฏิบัติตนเหมือนกับว่าสิ่งที่แถลงจากนักการเมืองนั้นเป็นเรื่อง “จริง” ของวันนี้

หรือไม่ก็อออห่อหมกกันไปวัน ๆ เพราะคนที่รู้ว่าความจริงเป็นอย่างไร ก็หมดความรู้สึกที่จะตั้งคำถาม เพื่อเรียกร้องหาความเป็นจริงอีกต่อไป

เพราะ “ความจริง” วันนี้มีหลายชุด อยู่ที่คุณเลือกเชื่อชุดไหน และจะเก็บชุดไหนเอาไว้ในลิ้นชักก่อน

เราต่างอยู่ใน “ศาลาโกหก” วันนี้เพราะเป็นความสุขที่ไม่ต้องอยู่กับความจริง

เพราะความจริงเป็นสิ่งที่ทำให้ต้องตั้งคำถามต่อเนือง ซึ่งจะนำไปสู่การค้นพบที่ว้าหลายสิ่งหลายอย่างที่เราได้ยินได้ฟังนั้นไม่อาจจะนำมาปฏิบัติได้

วันนี้ เริ่มได้ยินถึขึ้นแล้วว่าคำมั่นสัญญาแต่ก่อนเก่านั้น อาจจะไม่สามารถนำมาทำให้เป็น

ความจริงสำหรับคนไทยส่วนใหญ่ได้

เมื่อเราเป็นประชากรของ “ศาลาโกหก” ใครพูดอะไรที่เราว่าไม่จริงก็ไม่เป็นปัญหา เพราะเราไม่ได้คาดหวังว่าใครจะพูดความจริงกับเรา...เราจึงสบายใจที่ไม่ต้องเผชิญกับความจริง

เพราะแม้เรื่องโกหกนั้น หากพูดซ้ำ ๆ บ่อย ๆ เข้าก็สามารถกลายเป็น “เรื่องจริง” ได้ ในโลกของศาลาโกหกนั้นข้อ “แก้ตัวน้ำขุ่น ๆ” เป็นหลักปฏิบัติปกติ และการสัญญาว่าจะหาเสียงนั้น หากไม่นำมาปฏิบัติเมื่อได้ “อาณัติ” จากผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งแล้ว ก็ยังสามารถอ้างได้อีกว่าเป็นเพียง “เทคนิคการหาเสียง” เท่านั้น

ที่ “ศาลาโกหก” นั้น บางครั้งคนชื่อคนตรงก็ถูกมองว่าเป็นชนกลุ่มน้อย เพราะคนที่ได้ดิบได้ดีเป็นคนพลิกพลัดด้วยชีวหา และลีลาที่สิ้นไหล เพื่อให้ตนเองได้ประโยชน์สูงสุด จากการเอาความจริงมาเล่นแร่แปรธาตุต่อหน้าธารกำนัลอย่างไม่มีความจริงเขินสะเทือนอายแต่ประการใดทั้งสิ้น

จะว่าไปแล้วชาวประชา “ศาลาโกหก” ส่วนนี้ ก็ดูเหมือนจะโล่งใจที่ไม่ต้องยึดติดกับจริยธรรมและความถูกต้องเป็นธรรม เพราะนั่นดูเหมือนจะเป็นมาตรฐานใหม่ที่กติกากการการเมืองใหม่ กำลังกำหนดให้เป็นไป

แม้ว่า “อาณัติ” ของ “เสียงส่วนใหญ่” จะต้องการ “ความจริง” จากสังคมทุก ๆ ด้านก็ตาม แต่สำหรับวันนี้ คนที่ยึด “ศาลาโกหก” เป็นปรกาการของตนยังนึกว่าตนคือผู้กำหนดชะตากรรมของคนค้นหาความจริงได้

อ้าว ท่านไม่ได้ยินเสียงร้องก้องกังวานว่า “ศรีธณูชัยจงเจริญ !” หรือ ?

.....

ลองมาดู “โกหกตัวพ่อ” ต่อไปนี่เป็นกรณีศึกษา

อ้างแค่เยี่ยมเยียน ถามไถ่ทุกข์สุข ได้ข่าวขอ ๕ ตำแหน่งรัฐมนตรีชี้แค่ ๓ ก็พอแล้ว

๑๑ ก.ค. รายงานข่าวแจ้งว่า เมื่อเวลา ๑๐.๒๐ น. ที่ทำการพรรคชาติไทยพัฒนา นายบรรหาร ศิลป-

อาชา ประธานที่ปรึกษาหัวหน้าพรรคชาติไทย-พัฒนา เปิดเผยว่า ได้เดินทางไปพบ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรีก่อนที่ประเทศบรูไน จริง แต่เป็นการเยี่ยมเยียนว่า อยู่สุขสบายดีหรือไม่ ทั้งนี้ได้พูดคุยกันประมาณครึ่งชั่วโมง โดยเป็นเรื่องทั่วไปไม่ได้คุยเรื่องการเมือง เป็นการพูดคุยกันสนุก ๆ โอภาปราศรัยกัน มีเสียงหัวเราะตลกขบขัน นิดหนึ่งแล้วก็กลับ เนื่องจากรู้สึกมีคนไปพบหลายคน

ขณะเดียวกัน ขอยืนยันว่าไม่เคยไปต่อรองตำแหน่งตามที่เป็นข่าว เอาก็ไม่เอาไม่เอาไม่เอา ทุกรัฐบาลก็ไม่เคยต่อรองใครและก็ไม่มีสิทธิที่ไปต่อรอง เป็นเรื่องของพรรคและหัวหน้าพรรคในการเจรจา มาถามเรื่อง

ณัฐวุฒิ ใสยเกื้อ ออกมาพูดเชิงข่มขู่ กกต. ยังไม่รับรองสิทธิ์ รับรองได้เลยว่า งานใหญ่แน่นอน

เมื่อวันที่ ๑๔ ก.ค. นายณัฐวุฒิ ใสยเกื้อ ว่าที่ ส.ส. พรรคเพื่อไทย และแกนนำกลุ่ม นปช. แฉถึงกรณีที่มีข่าวว่า ตนเขียนข้อความโพสต์ในเฟซบุ๊กข่มขู่ กกต. นั้น นายณัฐวุฒิ กล่าวว่า เจตนาารมณ์ที่สื่อสารไปต้องการอธิบายว่า ถ้าอยู่ ๆ กกต. ไม่รับรองจะเกิดเรื่องใหญ่ ทั้งโลกจะตกทั้ง จะตั้งคำถาม เพราะแค่นี้ข่าวว่าไม่รับรอง น.ส. ยิ่งลักษณ์ และหลายคนในพรรคเพื่อไทย ทั้งนักวิชาการ สื่อมวลชนต่างประเทศ อย่างล่าสุดนักวิชาการจากมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ ถึงกับระบุว่า นี่คือการรัฐประหารโดยกฎหมายอีกครั้ง

ที่ผมเขียนไว้ เพราะเป็นเรื่องใหญ่ในสายตาชาวโลก

“เฉลิม” ปิดถูกทาบนั่ง รมต. กลับล่าลูก สอบตกรับตำแหน่งได้ (กรกฎาคม ๑๕, ๒๐๑๑)

ผู้สื่อข่าวรายงานว่า ที่รัฐสภา ร.ต.อ. เฉลิม อยู่บำรุง ส.ส. บัญชีรายชื่อ พรรคเพื่อไทย ให้สัมภาษณ์ถึงกรณีที่นายวัน อยู่บำรุง บุตรชาย

สอบตกรับตำแหน่งครั้งนี้ ร.ต.อ. เฉลิม กล่าวว่า ก็รู้สึกเสียใจ แต่ทั้งนี้ก็ได้มีการร้องไปถึง กกต. ตรวจสอบ ๒ ทาง คือ ให้มีการนับคะแนนใหม่ และคัดค้านการเลือกตั้ง ซึ่งขณะนี้ กกต. ก็ยังไม่ได้ประกาศในเรื่องดังกล่าว เมื่อถามว่า ร.ต.อ. เฉลิมสอบตกร จะไม่รับตำแหน่งใด ๆ เลย ร.ต.อ. เฉลิมกล่าวว่า เป็นเทคนิคการปราศรัยบนเวทีและการหาเสียงเท่านั้น เพื่อเอาใจประชาชน ก็อย่าไปจริงจังและรัฐธรรมนูญไม่ได้ห้ามไว้ว่าห้ามรับตำแหน่งอย่างนายสุเทพ เทือกสุบรรณ เลขาธิการพรรคประชาธิปัตย์ ที่บอกว่าจะขูดรีด ถ้าแพ้การเลือกตั้ง ยังไม่เห็นว่ามันทำเลย

สถานการณ์ไทย-กัมพูชา ๑๔ ก.ค. ๕๔ วันที่ศาลโลกวินิจฉัย บ้างก็ว่าไทยได้เปรียบ บ้างก็ว่าไทยเสียเปรียบ แล้วรัฐบาลเขมร VS ไทย ใครโกหกมากกว่ากัน ?

เขมรแฉลงหนุนมาตรการชั่วคราวศาลโลก โวได้สนใจอยาก

พิพทินมูฟโพสต์เมื่อ ๑๔ กรกฎาคม ๒๐๑๑ เขมรออกแถลงการณ์สนับสนุนมาตรการชั่วคราวศาลโลก ระบุศาล ฯ ตอบสนองความต้องการของเขมร เรียกร้องให้ไทยยอมรับและเคารพด้วยแถมกัวกมือเรียกให้ผู้สังเกตการณ์รับลงพื้นที่ ส่วนฮอ น่าอง โวเขมรได้ในสิ่งที่ต้องการสองอย่าง คือ การถอนทหารและรับผู้สังเกตการณ์ เย้ยศาล ฯ ลากเส้นกินแดนไทยเยอะ ทำให้หมดหนทางหาเรื่องรุกรานเขมรอีก ตามรายงานของสำนักข่าวซีอีเอ็นของกัมพูชา (๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔)

นอกจากแถลงการณ์ฉบับดังกล่าว นายฮอ น่าอง หัวหน้าคณะผู้แทนกัมพูชา ได้ให้สัมภาษณ์ผ่านโทรทัศน์ซีทีเอ็นของกัมพูชา โดยระบุว่า มาตรการชั่วคราวของศาลกรุงเฮกเป็นผลดีอย่างสูงต่อกัมพูชา กัมพูชาขอแสดงความยกย่องและเคารพต่อมติของศาล ฯ นายฮอ น่าอง กล่าวว่า

การแถลงของศาล ฯ มีเป้าหมายสำคัญสองอย่าง ที่กัมพูชาต้องการได้รับ คือ ๑. การถอนทหาร ซึ่งหมายความว่าทำให้มีการหยุดยิงถาวรในพื้นที่ปราสาทพระวิหาร โดยให้ไทยถอนทหารออกจากชายแดนใกล้ปราสาทพระวิหาร ซึ่งศาล ฯ ได้วาดแผนที่กำหนดโดยล้ำเข้าไปในดินแดนไทยเป็นส่วนใหญ่ไปจนถึงสุดปราสาทพระวิหาร และ ๒. กัมพูชาเรียกร้องให้มีผู้สังเกตการณ์อินโดนีเซียมายังพื้นที่ชายแดนปราสาทพระวิหาร ที่ไทยขัดขวางมาตลอด แต่ตอนนี้ ศาลกรุงเฮกได้มีมติให้ผู้สังเกตการณ์เข้ามาในพื้นที่ชายแดนกัมพูชา-ไทย

นายฮอ นำสง กล่าวอีกว่า มาตรการชั่วคราวของศาลโลกที่ให้ทั้งสองฝ่ายเคารพต่อพื้นที่ปลอดทหาร ซึ่งศาล ฯ ได้ลากเส้นแผนที่กำหนดพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ในฝั่งไทยนั้น หมายความว่า ไทยหมดสิทธิ์และสิทธิ์ที่จะใช้ภูมิดินแดนกัมพูชาได้อีก นอกจากนั้น ศาลโลกยังให้ส่งผู้สังเกตการณ์อาเซียนเข้ามายังพื้นที่ ซึ่งเป็นอะไรที่กัมพูชาต้องการได้

นายกรัฐมนตรี พอใจคำตัดสินของศาลโลก ยัน ไทยไม่เสียอธิปไตย

นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีกล่าวว่า รู้สึกพอใจกับคำตัดสินของศาลโลก ที่ไม่ปฏิบัติตามคำร้องขอของกัมพูชา เพราะ กัมพูชาจะต้องถอนทหารออกจากพื้นที่ โดยรอบปราสาทพระวิหารด้วย อีกทั้งศาลได้ใช้แผนที่คร่อมสันปันน้ำเป็นตัวกำหนดที่ทหารทั้งสองฝ่ายต้องถอนกำลัง

กษัตริย์แถลงพอใจมากผลคำตัดสินศาลโลก ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เมื่อเวลา ๑๗.๒๕ น. ที่กระทรวงการต่างประเทศ นายกษัตริย์ ภูมิพลอดุลยเดช รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ให้สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์จากกรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ถึงกรณีที่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ ได้มีมติเสียงส่วนใหญ่

ให้มีคำสั่งเป็นมาตรการชั่วคราว โดยให้ไทยและกัมพูชาถอนทหารออกมาจากบริเวณปราสาทพระวิหาร บริเวณพื้นที่ทับซ้อน ๔.๖ ตร.กม. “ถ้าถามว่าพอใจหรือไม่ เรื่องนี้เป็นท่าทีของไทยมาโดยตลอดที่ฝ่ายกัมพูชาต้องถอนทหารออกจากปราสาทพระวิหาร วัดแก้วสิกขาคีรี ฯ ชุมชน ฯ ซึ่งในแง่นี้ เรามีความพึงพอใจเป็นอย่างมาก ส่วนการจะต้องเจรจากับฝ่ายกัมพูชาก็เป็นไปตามที่เราต้องการตลอดเวลา และเป็นสิ่งที่เราได้แจ้งต่อโลก ไม่ว่าจะเป็นในที่ประชุมคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ ยูเนสโก หรือการเจรจาในกรอบของอาเซียน รวมถึงกรอบเจบีซี จีบีซี และอาร์บีซี และในที่สุดก็กลับมาในประเด็นที่เราต้องการ” นายกษัตริย์กล่าวและเมื่อถามว่า ท่าทีของกัมพูชาหลังจากรับทราบคำตัดสินของศาลโลกเป็นอย่างไร นายกษัตริย์ กล่าวว่า ไม่ทราบ แต่หน้าตาไม่ยิ้มแย้มเท่าเรา

บทสรุป มักมีผู้ตั้งคำถามว่าในศาลห้าข้อ ข้อไหนที่ทำให้ผิดได้ง่ายกว่าเพื่อนและบาปมากกว่าเพื่อน จะเห็นได้ว่าการผิดข้อที่ ๔ ไม่ต้องมีวัตถุประสงค์ใด ๆ มาร่วมด้วย เพียงแค่กระดกถ้ำก็สามารรถทำผิดข้อนี้ได้แล้ว และวัน ๆ คนเราก็สามารถกระดกได้หลายพันหลายหมื่นครั้งและการที่คนเราสามารถพูดโกหกได้ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่ พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า คนผู้นั้นย่อมสามารถทำชั่วได้หมดทุกอย่าง เพราะถึงเราจะทำชั่วร้ายอย่างไรก็ย่อมโกหกได้ว่าตัวเองไม่ได้ทำ

คนที่เมาเหล้าย่อมพูดมุสาได้เป็นธรรมดาฉันใด คนที่เมาลาภ เมายศ เม่าอำนาจ ย่อมเมาได้มากกว่าและย่อมพูดมุสาได้มากกว่า และแนบเนียนกว่า ฉะนั้น

คนที่เมาเหล้ามักโกหก จึงไม่แปลกอะไรที่นักการเมืองยุคปัจจุบันจะได้ฉายาว่าไรคตอแหลลงดับ และต่างพากันหุดดับไม่ฟังเสียงประชาชน

๒

● ดังนั้น วิมุตตินันทะ

อภิสิทธิ์ รัฐบาลเพื่อสนองตัณหาตัวเอง
แต่พลาดเป้า กลับเข้าทางเพื่อแม่
แล้วประเทศจะเดินหน้าไปไหน
หากมิใช่รัก !

เป็นคนดีทำไทย โยประเทศเดินหน้าทรก ?!

เลือกตั้งที่ ผิดแปรตเต็มสภา

ในที่สุด พิธีเลือกตั้งซื้อเสียง ผ่านพ้นเรียบร้อยเสร็จพวกเผาไทยเพื่อแม่ฯจนได้ ด้วยฝีมือเด็กดีต่อตาใส่ อภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ดันทุรังยุบสภาก่อนครบวาระ หวังหนีปัญหาขัดแย้งกับพันธมิตร ฯ

สองปีครึ่ง เป็นถึงผู้นำรัฐบาล แทนที่จะทำงานเข้าตาประชาชน ให้ลมกับนักการเมืองน้ำดีรุ่นใหม่ กลับพาเหล่าเหล่ากลาสเลวต่อยอดมืดบอดเกินคาด ช่างขาดมโนธรรมสำนึกดีจนไม่น่าเชื่อ

เมื่อพาพินาศสารพัดแล้วไม่ยกกะรู้อัว ยังทะเล้งเพื่อฝันขอเป็นนายก ฯ อีกหน อภิสิทธิ์ทำอวดเก่งซึ่งยุบสภาหมายล้มบนฟูกเล่นลูกไม้ แต่ผลกรรมประจานตัวเองมาตลอด แบบนี้จะมีคะแนนเสียงที่ไหนหนุนให้พ่ายเรือโจรต่อ

พอหล่อมาร์ค แพ้โพลยิ่งลัษณ์ ชินวัตร ประชาธิปัตย์ค่อยคิดกลับลำกล้าถล่มเสื้อแดงตัว

เผาเมืองแทนปรองดอง เข้าสู่ตร เอาดีใส่ตัว เอาชั่วใส่คนอื่น โดยเหยียบหัวเขา ให้ตัวเราสูงขึ้นแท้จริงแพ้ยภัยตัวเองอยู่แล้วเต็ม ๆ มันจึงหมดเวลาคนดีแต่ต่อแหล

และแล้วประเทศก็เดินหน้าต่อสำเร็จ เพียงอัปรีถอยไป จัญไรเสียบแทน อะไรจะเกิดขึ้นต่อจากนี้ไป... เมื่อไม่เลือกเรา เขามาจริง ๆ ใครช่างออกเทียบเชิญละ ถ้าไม่ใช่คนหน้าหล่อ !

เวรกรรม วิสัยทัศน์สัตว์การเมืองต่างตั้งหน้ารักษาระบบล้มปทานอำนาจรัฐ ผลัดกันโกง แข่งกันผลาญ ถลุงเงินงบประมาณมันไม่พอ ต้องก่อกอหนี้ยาวทิ้งไว้ให้รัฐบาลหน้าซึ้เข้าต่อ ทีใครที่มัน

นักการเมืองสามานย์ ถึงเวียนว่ายตายเกิดในวังวนสภาถ่อย คอยชนะเลือกตั้งโลโครก ด้วยสารพัดวิฆาณผ่านหัวคะแนนจัดตั้ง กระทั่งประชานิยมครบเครื่อง จนเป็นระบบลงตัวทั่วไทยจาก

รุ่นสู่รุ่น

ผู้นำ ปชป. พรรคเจ้าเก่าแสบจะรู้เช่นเห็นชาติการเมืองน้ำเน่า แต่พิลึกที่จ่ายอดักดานไม่มีหัวคิดเปลี่ยนแปลงลัทธิ ทั้งที่มีสิทธิ์พร้อมมวลศรัทธาหนุนหลังตั้งแต่ต้น สถานการณ์เอื้อให้เป็นรัฐบุรุษเพียงยุบสภาแล้วกล้าลาออก เปิดทางล้างบางสภา เว้นวรรคนักเลือกตั้ง เพื่อปฏิรูปการเมืองขนานใหญ่ อภิลิทธิมองไม่เห็นโอกาสพลิกวิกฤติเป็นวิถีสวรรค์ของประชาธิปไตยล้มมาธรรม

มาถึงวันนี้ อภิลิทธิแพ้สงครามชิงเมืองแย่งอำนาจในสภา ยังไม่หายกระสันรอควิเป็นนายก ฯ อีกที คงมีพวกดันให้เป็นตัวชูโรงฝ่ายค้านต่อ ยิ่งเคยพ่ายเรือให้โจรนั่งมากับมือ แล้วจะมีท่าอะไรเชียวในสภาโจรเผด็จโกง !

อภิลิทธิ ธิบายยุบสภาเพื่อสนองตัณหาตัวเอง แต่พลาดเป้า กลับเข้าทางเพื่อแม่แล้วประเทศจะเดินหน้าไปไหน หากมิใช่พรรค !

ปล่อยผีเข้าสภา ไม่บ้าก็เมา

พอยุบสภาหน้าเก่า เพียงเพื่อเอาสภาชุดใหม่ ในขณะที่ยังใช้วิธีเลือกตั้งน้ำเน่าเช่นเก่า เสร็จแล้วมีผลดีขึ้นตรงไหน นอกจากพรรคเพื่อแม่ยึดประเทศสำเร็จง่ายตายปานพลิกฝ่ามือ พร้อมหัวหน้าพรรคหุ่นเชิดหน้าสวย ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร

กต. สดศรี ลัดยธรรม เคยชิงชิงดังจะโดดขวางเต็มตัวว่า เลือกตั้งไปต้องทุ่มซื้อเสียงมโหฬาร โถมสู้กันสุดสุดสุดวุ่นวาย อย่าเพิ่งติกว่า ถ้าเป็นปฏิวัติ หากมีทางทำได้ทำเลย เป็นถึง กต. ใหญ่หนึ่งในห้า ยังกล้าชี้แนะยุบสภามาฉนั้น

นั่นคือ เมื่อเลือกตั้งอย่างขี้โกงบรรลัษ ทุนใหญ่เอาเงินพาดหัวคน ชาวบ้านไม่รู้ทัน ยอมเป็นเหยื่อขายสิทธิ์แลกเศษเงิน ประเทศเลยถูกซื้อด้วยเงินไม่กี่หมื่นล้าน จะโทษใครก่อนดี ต้องชี้ตรงนักการเมืองตัวแสบไม่กี่ร้อยก็พันคนนั่นเอง

ประเด็นซื้อเสียง คือจุดตั้งต้นปัญหาโคตรโกงเกิดจากตัวใหญ่ไปหาปลายแถว ถึงต้องจัดการที่

นักการเมืองก่อนเพื่อน

ชมตัวอย่างไบเสิร์จ จากปากประธานสภาชัย ชิดชอบ พุดเมื่อ ๕ พ.ค. ๕๔

“การเมืองมันไม่แน่ แล้วแต่ใครให้ราคาค่าตัวดีใครให้ชั้นให้ตำแหน่งดีก็ไปตรงนั้น...”

ทั้งพรรคและ ส.ส. จึงต่างมีค่าตัวตั้งแต่ก่อนลงสนามเลือกตั้งด้วยซ้ำ นั่นกลายเป็นธุรกิจการเมืองตามประสาประชาธิปไตยแบบทุนนิยมสามัญอันน่ารังเกียจ

ทักษิณกลับมาใหญ่คับฟ้าอีกทีทีเี่ยวนี้ ผ่านร่างทรงยิ่งลักษณ์หุ่นเชิด ประเทศจะต้องพลิกโฉมไปไกลโซ่ ทักษิณคิด เพื่อไทยทำ เริ่มยึดสภาผูกขาดกวาด ๒๖๕ ส.ส. เพราะ กต. ปล่อยผีจนเป็นผู้มีบารมีนอกรัฐธรรมนูญเช่นนี้แหละ

พันธมิตร ฯ พร้อมเครือข่าย แม่หมดปัญญาหยุดยั้งเลือกตั้งโหลยโหล โดยไม่แยแสปฏิรูปการเมืองเสียก่อน เลยทำได้แค่กระตุกอย่างแรง “อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา” กระแสโหวตโนกลับโดนสกัดขัดขวางทั้งสิบทิศ

กต. ก็รุมบาทาด้วย เลขา กต. โดดมา กวาดทั้งอีกต่างหาก นำเศร้ามใหม่ ที่บิดเบือนปิดกั้นทางออกของสังคม ชาวบ้านเลยสำคัญผิด โหวตโนไม่มีความหมาย กาไปเสียของ

กต. มีพันธกิจ จะต้องให้คัดคนดีเข้าสภา กัดกันคนชั่วอย่าให้มีอำนาจ เอาเข้าจริงท่ามกลางกระแสเงินสะพัดซื้อเสียงหลายหมื่นล้าน กต. แสบจะรู้ดี แต่อ้างได้ว่าไม่มีหลักฐาน จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน

ที่ปรากฏข้อเท็จจริงเชิงประจักษ์ กต. ก็หุหนวกตาบอด ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ เท่ากับละเว้นหน้าที่ไม่บังคับใช้กฎหมายโดยพลัน

ในขณะที่มีผู้สมัคร ส.ส. รวมไม่น่าเกิน ๒ พันคน งบหาเสียงให้ไม่เกินล้านห้าแสนต่อคน เงินสะพัดเทศกาลเลือกตั้งจึงควรมีเพียงไม่กี่พันล้านเอง เมื่อใช้เงินหาเสียงกันมากกว่าที่ควรนับสิบ ๆ เท่าตัว สะท้อนให้เห็นเงินทุ่มซื้อเสียงประมาณนั้น แล้ว กต. มีน้ำยาตรงไหน ในราคา

ซีโม่ ต้องสุจริต โปร่งใส เทียงธรรม ทำจริงได้
แค่นั้นเดียว

กตท. กลายเป็นสื่อกระดาษ ตั้งไว้ลู่หน้า
ปะจุมูก ถูกใช้เป็นตรายางประทับส่งเดช ครอบงำ
ก่อน ค่อยสอยทีหลัง มันเป็นภัยมันคงขนาดไหน
เมื่อปล่อยให้โจรเข้าสภาทำหน้าที่ตั้งรัฐบาล ออก
กฎหมายคอขาดบาดตายสำเร็จได้

กตท. ชุดนี้เคยมีไว้ครอบงำ ยงยุทธ ดิยะไพรัช
จนเขาขึ้นไปนั่งเป็นประธานสภาได้ไม่กี่วัน มัน
บึงดิงต้องใหม่เนี่ย ยังไม่เข็ดขยหน้าอีก

คิดดูเถอะ มหกรรมซื้อเสียง มันโง่งครึ้มถึง
บ้านครัวทั่วหัวระแหง แข่งกันให้ราคาแพงขึ้นทุกที
นั่นเป็นปัญหาสังคมที่แก้ไม่ได้ไปแล้วไหม มีใคร
แนะนำ ถ้าเลือกตั้งบ่อย ๆ มันค่อยดีเอง ก็น่าคิด
พร้อมแก้กติกาโครงสร้าง ให้ถอดถอนล้มกระดาน
ง่ายหน่อย ดัดหลังอย่าให้ทันถอนทุนพันกำไร
ไม่จ้านคนจะมีหนทางสร้างคนพันธุ์ใหม่ไปเรื่อย ๆ

อนึ่ง การที่ปล่อยให้ผู้ต้องหาก่อการร้าย ถูก
ศาลคุมขัง ยังสมัคร ส.ส. ได้ มันน่ากังวลมาตรฐาน
ผู้แทนปวงชน น่าจะไร้มลทินข้อหาคดี ควรมีศีล-
ธรรมอันดีงาม คนมีปัญหาค้างคาเช่นนี้ ไปสมัคร
ราชการบริษัท พึงรับไว้หรือ นี่เป็นถึงสภาภูมิ
อำนาจรัฐ โยชาติสิทธิ์คัดกรอง ต้องเป็นวิญญูชน
ขนาดไหนบ้าง...

ประชาชนียมพาล่มทันตาเห็น

อุบายลดแลกแจกแถมบ้าบอออกแตก สารพัด
แผนหาเสียงของแทบทุกพรรค เข้าข่ายซื้อเสียง
ด้วยเงินของรัฐอีกต่างหาก เพื่อจูงใจให้ลงคะแนน
โดยสัญญาจะให้ทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์อื่นใด
อันอาจคำนวณเป็นเงินได้แก่ผู้ใด บางอันถึงกับ
ขายฝันว่า เด็กเกิดวันนี้ ๒๐ ปีจะมีเงินล้าน มันไป
เสกเงินมาจากไหน ไม่เง็งก็คงเพี้ยน

ดูพรรคเพื่อไทย จะเพิ่มเงินเดือน ป. ตรี
๑๕,๐๐๐ เพิ่มค่าแรงขั้นต่ำ ๓๐๐ ข้าวเหนียวละ
๑๕,๐๐๐ คงเป็นปัญหาใหญ่ ยิ่งทำทีเดียว ยิ่งยุ่ง
ตายชัก เช่น เพิ่มปริญญาตรีอย่างเดียวเท่าตัวได้

ยังงี้ คนอื่น ๆ ละ มันต้องไปเพิ่มทั้งระบบ งบ
ประมาณบานถึงไหน พวกปริญญาอิงตงงานมาก
ที่สุดอยู่ด้วย ขึ้นขึ้นเงินให้อีกเท่าหนึ่ง ใครจะจ้าง
สู้หันไปหาอาชีพอะมาทำแทนไม่ดีกว่าหรือ...

หรือค่าแรง ๓๐๐ เท่ากับเพิ่มขึ้นจากเดิมถึง
๓๐% ต้นทุนแพง ของขึ้นราคาตาม เกิดเงินเพื่อ
จนเดือดร้อนถ้วนหน้ารุนแรง ฐานะกรรมกรใช้จะ
ดิบดีตั้งฝัน

จึงไม่ประหลาดแหวดวงธุรกิจต่างคัดค้านเสียง
ขรม ธุรกิจเอสเอ็มอีเจ็้งเป็นแถว แรงงานต่างด้าว
ยิ่งทะลักยกใหญ่

ยิ่งไปขึ้นราคาข้าว ข้าวแพงพร้อมค่าแรงขึ้น
เงินเพื่อจะจูดอยู่ไหม หากชาวนากรรมกรได้เม็ด
เงินสดเต็ม ๆ โดยไม่กระเทือนตรงอื่น ๆ เลย
ก็วิเศษสิ แต่มันเป็นไปไม่ได้

แม้เป้าหมายให้ชนชั้นล่างมีรายได้ดีขึ้น เป็นสิ่ง
ควรทำแน่นอน ทว่า ไม่พึงมั่งง่ายดั่งที่หาเสียงตั้ง ๆ

เช่น แทนที่จะขึ้นค่าแรงเป็นเม็ดเงิน ควร
กำหนดให้นายจ้างจัดสวัสดิการอาหารที่พักเป็นต้น
คนงานจะเป็นอยู่ดีขึ้นแน่นอนกว่าไหม

หรือเหตุค่าแรงต่ำเกิน เพราะการศึกษาพาคน
หลงทางเป็นมนุษย์เงินเดือน ถนนโรงเรียนทุกสาย
จุดหมายปริญญา แทนที่จะมุ่งอาชีพช่างฝีมือชั้น
อาชีพะ ซึ่งขาดแคลนจำเป็นมากกว่ามาก

โดยเฉพาะ หากไม่มองข้ามเศรษฐกิจพอเพียง
ไม่เห่ออุตสาหกรรมส่งออก หันมาหากสิกรรม
สร้างงานท้องถิ่น คนอยู่กับชุมชนได้ไม่ต้องวุ่นวาย
ทิ้งหมู่บ้านไปเป็นทาสเศรษฐกิจในเมืองใหญ่ แล้ว
พาเกิดปัญหาสังคมล้มเหลวสิ้นดี

ยิ่งปัญหาชาวนา แทนที่จะขึ้นราคาข้าว สู้
ช่วยตรงจุดสำคัญจะเข้าทำกว่า เช่น ปฏิรูปที่ดิน
ขนานใหญ่ ชาวนาควรมีที่ดินโดยให้สิทธิ์ทำกิน
เท่านั้น เลิกทำเอาคืน ห้ามขายใคร เอาไปกู้หนี้ไม่ได้
และปลดหนี้เก่าให้รายที่ปลอดดอกเบี้ย รัฐเอื้อให้
พึ่งตัวเองเช่นนี้เป็นต้น

ฉะนั้น ลัทธิประชานิยม หลงจมกิเลส มันกู้
เศรษฐกิจไม่ได้ด้วยการขึ้นเงินเดือน ค่าแรง

ราคาข้าว โดด ๆ โลดแล่นคืออาจเกิดปั่นป่วนเงินเพื่อฟุ้ง ข้าวของแข่งกันแพง มิ่งขึ้น กูขึ้นบ้าง มีหวังคนจนตายยิ่งกว่าเดิม เมื่อเม็ดเงินในมือน้อยนิดตกค่าลงทุกวันเดือน

การลดต้นทุนครองชีพชนชั้นล่างให้ต่ำสุด เช่น ลดละเลิกเหล้าห่วยแหล่งอบายมุขกีฬาเกม เปลี่ยนค่านิยมฟุ้งเพื่อ ปลุกฝังประชานิยมขยัน ประหยัด ยืนหยัดเศรษฐกิจพอเพียงตามพ่อหลวง แนวนี้ต่างหาก เศรษฐกิจถึงจะดีขึ้นจริงอย่างยั่งยืน แต่มั่นคงผืนหัวใจเพื่อไทยที่ไปไม่เป็น เมื่อเว้นจากทุนนิยมสามัญ !

น้อยเท่าเขาควาย มากเท่าชนโค

การเมืองไทยไม่ไปถึงไหนสักที คงต้องโทษการศึกษาเป็นเหตุ ประชาชนเลยลับสนมั่วสงเดช ตกเป็นเหยื่อนักเลือกตั้ง เอาพวกมากลากมากดหัวดั่งที่เลื้อยแดงแกนนำ นปช. เริ่มกำแหงอ้างประชาชนเลือก ๑๕ ล้านเสียง อายามาฝันประชาธิปไตยว่าไปนั้น คือกอดต้น กกต. ให้รับรองผล ส.ส.พวกตน

การกดขี่ด้วยกฎหมายศีลธรรมช่วย โดยพวกหัวหมอ หรือกฎหมายอนุธพาลมักปรากฏเสมอ สังคมยังสำคัญผิดสุดโต่ง หลงประชาธิปไตยโดยเลือกตั้งต้องยอมสยบ ห้ามทือ หรือกวาดทิ้งเผด็จการ แต่งตั้งว่าใช้ไม่ได้เลย

เราคงต้องถ่องแท้อีกเยอะว่า ทั้งสองอย่างต่างเป็นทางเลือกอันชอบธรรม เมื่อนำใช้ให้ถูกกาลเทศะ มีเหตุเห็นผล ลงตัวสมควรเป็นธรรม ยอมรับ เรียบร้อยดี โดยหลักสัปปุริสธรรมเจ็ด คือ เหตุ ผล ตน ประมาณกาล บุคคล ประชุมชน

ตัวอย่างเวลาประชุม ต้องมีประธานเป็นผู้นำให้มีอำนาจสิทธิ์ขาดเหนือสมาชิก เช่น ที่ประชุมลงมติเกิดเสียงเท่ากัน ประธานคงต้องชี้ขาดตัดสินเอาอย่างไรแน่ดี ดั่งนี้เป็นต้น

เรียกว่า **อัตราริปไตย** (เผด็จการ) และ **โลกา-ริปไตย** (ประชาธิปไตย) ล้วนไม่ขาดลอยจาก **ธรรมาริปไตย** ถึงจะไม่สร้างปัญหาตั้งที่ต่อสู้อัน

เช่นประเด็นวาทกรรม เสี่ยงข้างมากชนะเสี่ยงข้างน้อยแพ้

ผลเลือกตั้งที่ผ่านมา คนมาใช้สิทธิ ๓๕.๒๐ ล้านคน เท่ากับ ๓๕.๐๓ % ของผู้มีสิทธิ ๔๖.๙๒ ล้านคน

บัตรเสีย ๓.๗๗ ล้าน = ๑๐.๗ % โหวตโน ๒.๓๘ ล้าน = ๖.๘ %

คะแนนเลือกพรรคเพื่อไทย ๑๕.๗ ล้าน ปชป. ๑๑.๔ ล้าน ภูมิใจไทย ๑.๓ ล้าน

แม้เพื่อไทยจะได้ ส.ส. มากสุดกว่าครึ่ง คือ ๒๖๕ คน แต่คนไม่เอาทักษิณสูงตั้ง ๑๙.๕ ล้านคน จากยอดผู้ใช้สิทธิ ๓๕.๒ ล้าน

แปลว่า พรรคเพื่อไทยมีเสียงหนุนหน้าดินหลัง ทั้งชื่อเสียงด้วย ยังไงก็เป็นชนส่วนน้อยคือไม่ถึงหนึ่งในสี่ของประเทศ และแค่ ๑ ใน ๓ ของผู้มีสิทธิ

นั่นเป็นเพียงข้อยุติ สำหรับฉันทามติเบื้องต้น ให้เพื่อไทยมีโอกาสรับใช้บริหารบ้านเมืองก่อน

แต่ความไม่แน่นอน ยังพลิกผันได้ตลอดว่า มันชอบธรรมจริงเท่าใดเชียว ในผลชนะเลือกตั้ง ซึ่งมีปัญหาไม่ว่าการหาเสียงด้วยอุบายประชานิยม ลดแลกแจกแถมหันแหลก แล้ว กกต. ทำเป็นต่อไม้ไ้บ่กินได้ยังงิ หรือกรณีตัดสิทธิคนเคยใช้สิทธิล่วงหน้านับล้านให้หมดโอกาสเฉยเลย แม้กระทั่งปล่อยให้บ้าน ๑๑๑ ศพ ซึ่งโดนโทษประหารทางการเมืองห้าปี ยังมาจู้จ้านไซลานุ่นเซ็ดทักษิณคิดยิ่งลักษณ์ทำ อะไรต่าง ๆ ไม่รู้ก็คิดความปวดกะโหลก...

กกต. ยุคใหม่ โปร่งใส สุจริต เทียงธรรมตามโฆษณา เอาเข้าจริงยิ่งกว่ายุคสามหนาท้าหวังก็ใช้ เพราะเป็นต้นทางวางระเบิดเวลาเอาไว้ โดยเพิกเฉยละเลยหน้าที่ โทษฐานประมาทร้ายแรงหรือแกล้งโง่ใหม่ ขึ้นไม่ตรงไปตรงมา กล้าโกงไปโกงมากลายเป็นกรรมกรโกงการเลือกตั้งเมื่อไหร่ เป็นได้กอดกันตายไม่รู้ตัว

ท่ามกลางปัญหาขัดแย้งนานาฉันทาริปไตย ถ้าสามารถลงเอเยอถันที่มันก็วิเศษสมานฉันทันท์ทั่วไปมักจะต้องยอมให้แตกต่าง โดยไม่แตกแยก

คือถือเสียงส่วนมากเป็นข้างถูก ฝ่ายข้างน้อย ถอยไปก่อน

ฉะนั้น แม้เพื่อไทยจะยึดสภาเสียงข้างมากไว้ได้ ก็อย่าลืมนำพวกเขาเป็นเสียงส่วนน้อยในสังคมด้วย ยิ่งเลื้อยแดงย่อมน้อยพวกลงไปอีก

ในขณะที่เดียวกัน หมูคณะผู้นำหลากหลายอื่น จะเป็นพันธมิตรเลื้อยเหลือง หลากสี มีชมพู น้ำเงิน ฟ้าขาว อะไรก็ช่าง ต่างเป็นชนกลุ่มน้อยในเชิง ปริมาณนับหัวก็ตาม อย่างมองข้ามคุณภาพคือ น้ำหนักความสำคัญของใครจะทรงอิทธิพลส่ง ผลกระทบพลิกผันปานใดถึงไหนบ้าง ย่อมอยู่ที่ องค์กรรมดีชั่วตัวเสียสละอันขับเคื่อนมาก่อน หน้ากำลังพาทำอยู่ ทั้งจะสู้ต่อไป...

อย่างไรเสีย ความดีงามถูกต้องชอบธรรม ต้องยืนหยัดยืนยงคงไทยคู่ฟ้า ความจริงเชิง ประจักษ์แห่งบาปบุญคุณโทษ ปรากฏเห็นโทนโท แก่ใครเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น

คงไม่นานเกินรอ ขอเพียงอดทนเย็นใจถือศีล ไม่ถือสา อหิงสาให้อภัยแก่ผู้เลวบริสุทธิ์สุดวิปริต พิศมัยเห็นกงจักรเป็นดอกบัวที่บ้านเต็มเมือง !

ถึงกระแสทุนนิยมสามานย์ จะโถมโหมใส่คนไทย ให้เสียพันธุ์เพี้ยนไปไกล ก็ให้จะหลุดจากสายเลือด เมืองพุทธไปเสียหมด เชื่อไม่ทิ้งแถว แนวไม่ทิ้งถิ่น **อนึ่ง สังคมเลวเพราะคนดีที่อ้อแท้ สังคมแย้ เพราะมัวเอาตัวรอด เป็นยอดเลว !**

ฉะนั้น ชินชี่เกียงจอมมืออเท้า ใจดำไม่รู้ไม่ชี้ ไม่ช่วยดับไฟ ปลอ่ยให้ลูกหลานทั่วแผ่นดิน แล้ว จะเดินหนีไปไหนพ้น คนที่เห็นวิกฤติเป็นโอกาส สถานการณ์ย่อมสร้างวีรบุรุษ

ณ กาลนี้ ผู้ดีเดินตรอก ซ้ำครอกเดินถนน คน เลวชาติเกะจิดริด แผลงฤทธิ์เผาบ้านผลาญเมือง โกลาหล มากคนยังหลงกลลบลวงพรางไม่ห่างหาย

สำหรับคนดีมีน้ำใจรวมหมู่มวมวล แม้น้อยก็ ค่อยเกิดพลัง ใช้สิทธิ์สะสางสร้างการเมือง สะอาด แน่วแน่ตั้งปรารถนา ก่อนรุ่งสางใกล้ อรุณแจ้ง มองฟ้ามีดมืดไม่ผิดสำแดงธรรมดา ทานบอกไว้ให้กำลังใจผู้ใฝ่บุญ...

วันนี้โกงได้โกงดี แล้วพรุ่งนี้ยังโกงต่อ

ถือเป็นบุญบุญตา ตามประสาหัดมองโลกใน แง่ดีที่ปรากฏความจริง เกิดมาเพิ่งเคยพบ เมือง ไทยจู่ ๆ มันกลายเป็นเมืองโจรชั่วข้ามคืน ชัด ๆ เลย เเคราะห์ดีที่ไม่ลมจับหัวใจวาย ไปกับ ชาวช็อกโลกชั้นนี้ เกิดดีข่าวถึงไหนชายชู้หน้าทัว โลก้า เมืองไทยชู้โกงโคตร ๆ ทุก...อุย

ข่าวตั้งว่านั่นเป็นฉันทใด อันที่จริง มันไม่ใช่ ชาวแปลกใหม่ดอก เคยออกโพลหลายครั้งทำกัน มาเป็นระยะ ถ้าจำไม่ผิด เขาคงตามติดมันจะมี พัฒนาการยิ่งหยวนะ หรือชี้ยายถอยลงบ้างรีเปลา เล่าสั้น ๆ พอเห็นเค้าปมประมาณ เอแบคโพล บอกผลสำรวจคนวัยรุ่นถึงสูงวัย สำหรับรัฐบาล ทูจริดแล้วนำพาประเทศรุ่งเรือง ประชาชนอยู่ดี กินดี มีผู้ยอมรับสูงตั้ง ๖๔.๕% อีก ๓๕.๕ % รับ ประทานไม่ลง

เรียกว่าเพียง ๑ ใน ๓ เท่านั้นที่คัดค้าน จัด เป็นเสียงส่วนน้อยซะอีก แพ้ขาดพวกมีฉฉาธิฐิ ที่ ยอมจำนนทนให้รัฐบาลเชียวโกงไปเถอะ อย่าเยอะ เกิน (เดาใจต่อให้เอง) ถ้าทำเศรษฐกิจโตก็โอเค ทำนองนั้น

มันน่าเศร้า เมื่อเข้าใจผิดมหันต์ ที่ไหนคดโกง ยิ่งพัง รายได้เข้าคลังโดนชักหดหายไป รายจ่าย แทนที่จะราคาตลาดปกติ ต้องซื้อแพงจ่ายต้นทุน สูงขึ้น เงินประชาชนเองถูกดูดเข้ากระเป๋าผีเปรต นำล้างเวชคนไม่รู้ทัน ๒ ใน ๓ ยกโจรเป็นเทวดา คำนิยมคนไทย พ.ศ.นี้...

เชื่อวิปริตระบอบใหญ่ ตั้งแต่ครั้งเปื้อชวน ฉื้อยแฉะ สร้างภาพตัวเองสมณะ ส่วนคน ปชป. อาชีพการเมืองรวยได้รวยเอา เท่ากับชู้โกงแต่ ไม่เป็นงาน มาเจอทักซิณคิดใหม่ ทำใหม่เป็น (โกงไม่ให้เห็น) คนเลยเลือกข้างชู้โกงแล้วขยันงาน ดีกว่าให้ชู้โกงแล้วชู้กลัวหัวหดไม่เอาไหน นี่คือนิทานการเมืองอัปรีภัยไปจัญโรมาซ่าซาก ไปหาดูที่อื่นได้ยาก นอกจากไทยแลนด์ แดนสร้างบารมี สุดยอดปาฏิหาริย์ !

☞

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต

คนบางกลุ่มบางพวกรู้สึกตื่นเต้นยินดีเมื่อมีการเอ่ยถึงคำ “โลกาภิวัตน์” (globalization) และ “หมู่บ้านโลก” (global village) เพราะมันช่างเป็นคำที่สร้างความรู้สึกความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ความสนิทชิดเชื้อ ความเอื้ออาทร และความสงบ สันติ...ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วคำดังกล่าวคือบ่อที่เขาสาดไว้ล่อปลา ??

การค้าเสรี (Free Trade)

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

๑. บทนำ

● ไมเคิล โรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษ กล่าวว่า “ในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๖ ชาวโปรตุเกส และสเปนเริ่มล่าอาณานิคม ตามด้วยชาวฝรั่งเศส อังกฤษและอื่น ๆ ประเทศเหล่านี้อ้างว่าเพื่อการเผยแพร่ศาสนาแต่กลับประพฤติตัวเป็นโจร อ้างว่าเราปล้นเมืองเขาและทรัพยากรของเขาเพื่อตั้งเขาให้เข้ามาในคริสต์จักร เขาจะได้มีโอกาสเข้ารับความสุขบนสวรรค์ชั่วนิรันดร์ นักล่า

อาณานิคมปลอบใจตัวเองว่าการปล้นเมืองพวกนอกศาสนาเป็นการทำบุญอันยิ่งใหญ่ นอกจากการเริ่มออกปล้นในศตวรรษที่ ๑๖ แล้วตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๗ ถึง ๒๐ นักล่า (กาขาว) เหล่านี้ยังสนับสนุนการค้าทาส จักรวรรดินิยมและทุนนิยมตลอดมา ในปัจจุบัน ชาวคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ในสหรัฐฯ (ส่วนใหญ่อยู่ในนิกายอีแวนเจลิคัล หรือ Church of England) พื้นฐานคำสอนเน้นปัจเจกนิยม บุญ-บาป ทุกข์-สุข เป็น

เรื่องส่วนบุคคลไม่ใช่ส่วนรวม ฉะนั้น คำสอนที่ว่า พระเจ้าโปรดคนดีและเกลียดคนชั่วจึงถูกตีความในทางที่ผิดว่า คนมั่งมีคงจะเป็นคนดีเพราะพระเจ้าให้รางวัลให้ร่ำรวย ส่วนคนจนเป็นคนชั่วเพราะพระเจ้าทอดทิ้งและนี่แหละเป็นเทวธรรมนุญที่กำหนดความถูกต้องตามฐานะ “ผู้กิน” และ “ผู้ถูกกิน”

● ปัจจุบัน จำนวนพลเมืองของโลกตะวันตกมีมากกว่าเมื่อ ๓๐๐ ปีก่อน ๑๐ เท่า ในขณะที่ผลรวมของการบริโภคเพิ่มขึ้นเป็น ๒,๐๐๐ เท่า ฉะนั้น ในปีเดียวในปัจจุบัน ประเทศตะวันตกใช้พลังงานและทรัพยากรมากกว่าที่เคยใช้ ๒,๐๐๐ ปีในอดีตรวมกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าชาวตะวันตกใช้พลังงานและทรัพยากรมากกว่ามนุษย์ในอดีตใช้ตั้งแต่พระเยซูเกิดจนถึงยุคอุตสาหกรรม จึงไม่น่าแปลกใจว่าทำไมโลกจึงตกอยู่ในฐานะวิกฤติ!!!

● สหรัฐฯ มีพลเมืองเพียงร้อยละ ๕.๐ ของโลก แต่บริโภคทรัพยากรของโลกถึงร้อยละ ๔๐ และพลังงานร้อยละ ๒๕ เมื่อเทียบกับแล้วสหรัฐฯ บริโภคมากกว่าเยอรมัน ๔ เท่าและญี่ปุ่น ๕ เท่า ฉะนั้น ถ้าประชากรโลกเพียงร้อยละ ๑๒.๕ หรือ ๗๗๕ ล้านคนบริโภคเหมือนสหรัฐฯ ก็จะมีบริโภคถึง ๑๐๐ ๑๐๐ หรือหมดโลก แล้วคนที่เหลืออีกร้อยละ ๘๗.๕ หรือ ๕,๔๒๕ ล้านคนจะเอาอะไรกิน ประชากร ๗๗๕ ล้านคนมีจำนวนเท่ากับประชากรของสหรัฐฯ ประชาคมยุโรปและญี่ปุ่นรวมกัน ซึ่งรัฐบาลของประเทศเหล่านั้นภายใต้การนำของสหรัฐฯ ได้ริเริ่มและผลักดันระบบ “ทุนนิยมเสรี” เพื่อครอบงำและหาประโยชน์ทั่วโลก แบบเดียวกับ “การล่าอาณานิคม” ในอดีตนั่นเอง ในเรื่องนี้ เฮเลนา นอร์เบอร์ค ฮอดจ์ นักกิจกรรมทางสังคมชาวสวีเดนกล่าวว่า ในโต๊ะโต๊ะหนึ่งมีคนนั่งอยู่ ๑๐ คน และมีส้ม ๑๐ ลูก คนคนหนึ่งเอาส้มไปแล้ว ๔ ลูก กลับชักชวนคนทั้งหมดในโต๊ะรวมทั้งตัวเขาให้แย่งส้มที่เหลือ ๖ ลูกกันอย่างเสรี เฮเลนา เรียกประเทศตะวันตกซึ่งมีสหรัฐฯ ๑ เป็น

ผู้นำว่าพวก **“มือถือสาک ปากถือศีล”** ในปัจจุบัน สหรัฐฯ ๑ ประเทศในประชาคมยุโรปและญี่ปุ่น บริโภคทรัพยากรและพลังงานไปแล้วร้อยละ ๗๐-๘๐ ของทั้งหมด รวมทั้งปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์อันเป็นต้นเหตุให้โลกร้อนถึงร้อยละ ๘๐ ด้วย เฉพาะบริษัทเอ็กซอนโมบิล (เอเอสโซ) ของสหรัฐฯ ๑ บริษัทเดียวก็ปล่อยคาร์บอนไดออกไซด์ถึงร้อยละ ๑.๐ ของทั้งหมด !!!

● ไมเคิล ไรท์ ยังกล่าวด้วยว่า “คนไทยชอบความสำเร็จ ไม่ชอบความพ่ายแพ้ ดังนั้น เมื่อคนไทยศึกษาตะวันตก จึงศึกษาแต่เรื่องสำเร็จ ไม่ยอมศึกษาเรื่องตะวันตกพ่ายแพ้ ไม่เคยศึกษาปัญหาของตะวันตก ชาวสยามจึงหลับตารับเอาเปลือกของตะวันตกโดยไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร ผันอย่างไร กลัวอะไร และพ่ายแพ้อย่างไร ไม่สนใจความลับสน ความยุ่งยากและความบกพร่องทางปัญญาของตะวันตก ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนที่สำคัญ ประเทศไทยเป็นทาสวัฒนธรรมฝรั่ง ไม่ใช่เพราะเรียนฝรั่งมากไป แต่เพราะแทบไม่รู้จักรักรักร้าง หากชาวสยามจะเอาตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบัน ก็ต้องเริ่มเรียนรู้ตะวันตกอย่างแตกฉาน”

หมายเหตุ : “กาขาว” เป็นคำที่คนไทยในสมัยก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองโดยเฉพาะในรัชกาลที่ ๓-๕ ใช้เรียกนักล่าอาณานิคมผิวขาว เพราะกาเป็นสัตว์ตะกละและโลภมาก !!!

๒. โลกาวัดน์คืออะไร ?

ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ประเทศหนึ่งมีผู้บริหารประเทศที่คิดว่าตัวเองฉลาดล้ำ และรู้จักโลกาวัดน์ดีเพราะเลือกอ่านแต่หนังสือฝรั่งที่เกี่ยวกับการทำ “เงิน” จึงแทนที่จะต้านทานหรือหลีกเลี่ยงการ “ถูกกิน” โดยระบบทุนนิยมเสรี แล้วให้ความรู้ความเข้าใจแก่ประชาชนและร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ในการเจรจาบนเวทีโลกกลับทำตนเป็น “คุณกล้วย” แล้วนำทางและร่วมมือกับต่างชาติในการ “กิน” ประเทศของตนเองอย่างตะกละตะกลาม โดยอ้างว่า “โลกา-

ภวัตน์เป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้” การกระทำของผู้บริหารประเทศกลุ่มนี้เป็นการกระทำที่ขาด “สติและปัญญา” อันเปรียบเสมือนปลาตายที่ลอยไปตามกระแสน้ำ โดยมีได้สำเนียงเลยว่า **“ทุนนิยมเสรี”** (ปลาใหญ่กินปลาเล็ก) คือระบบเศรษฐกิจที่จะทำลายและสร้างความทุกข์ยากให้ผู้คนจำนวนมากเพื่อประโยชน์ของชนกลุ่มน้อย และยังทำลายสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรรวมทั้งจะทำลาย **“ทุนนิยมเสรี”** เองในที่สุด

โลกาภวัตน์มาจากภาษาอังกฤษ globalization ซึ่งตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแปลว่า **“การแพร่ถึงกัน”** การแพร่กระจายไปทั่วโลก การที่ประชาคมโลก ณ จุดใด ๆ สามารถรับรู้สัมพันธ์ หรือได้รับผลกระทบจากสิ่งที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว และกว้างขวางเนื่องจากระบบสารสนเทศ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการทำให้โลกเป็น **หนึ่งเดียวทางวัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง และสังคม** เพื่อให้เกิดระบบที่มีลักษณะ **“เชิงเดียว”** **ขึ้นทั่วโลก** ...อย่างไรก็ตามมีคำถามที่ต้องถามเกี่ยวกับโลกาภวัตน์หรือการแพร่กระจายนั้นว่าใครเป็นผู้ต้องการการแพร่กระจาย ? สิ่งที่ต้องการจะแพร่กระจายนั้นคืออารยะหรือหายนะ ? และการแพร่กระจายเป็นผลประโยชน์ของมวลมนุษยชนหรือคนกลุ่มเล็ก ๆ ? รวมทั้งการแพร่กระจายนั้นเป็นที่ยอมรับตามกระบวนการประชาธิปไตย หรือโดยการใช้สื่อมวลชนโลกองค์การระดับโลกที่คนกลุ่มน้อยผลักดันอยู่เบื้องหลัง หรือโดยการใช้กำลังทหาร ? **ทุนนิยมเสรี** และโลกาภวัตน์ที่ผลักดันโดยสหรัฐฯ ฯ และประเทศในกลุ่มจี ๗ ซึ่งรวมทั้งญี่ปุ่นนั้น สามารถ **ทำความเข้าใจได้จากบทความของประธานบริษัท** **โซนี่** ดังนี้ **“นายอะกิโอะ มอริตะ** ผู้ก่อการตั้งและเป็นประธานบริหารบริษัทโซนี่ เขียนบทความในวารสารแอดแลนติก ฉบับมิถุนายน ค.ศ. ๑๙๙๓ (๒๕๓๖) ในขณะที่การประชุมสุดยอดผู้นำประเทศกลุ่มอุตสาหกรรม (จี ๗) ที่โตเกียว เขาเรียกร้องให้บรรดาผู้นำบริษัทข้ามชาติ และผู้นำรัฐบาล

ทุนนิยมโลก เร่งหาทางรื้อถอนอุปสรรคที่กีดกัน **“การค้าเสรี”** มอริตะถึงกับระบุว่า **วัฒนธรรมท้องถิ่นใด ๆ ที่มีลักษณะเด่นชัดหรือมีความเป็นเอกลักษณ์** สิ่งนั้นจะทำให้เกิดอุปสรรคทางการค้า เขาพยายามชี้ให้เห็นถึงพื้นที่การตลาดที่กว้างขวางไร้ขอบเขต เมื่อมีการทำให้วัฒนธรรมของผู้บริโภคมีลักษณะเป็น **“หนึ่งเดียวทั่วโลก”** และมีความจงรักภักดีต่อ **“ตราสินค้า” (brand)** ก็จะทำให้บริษัทสามารถขยายด้วยการโฆษณาชุดเดียวกันทั่วโลก” (นิตสารอะเดวิกส์ ๔-๑๐/๐/๘๗) ...นี่คือการมุ่งทำลายความหลากหลายของโลกเพื่อสร้างระบบเชิงเดียวที่ง่ายในการขึ้นและควบคุมโดยคนกลุ่มน้อย ซึ่งนั่นก็คือการทำลายความมั่นคงของมวลมนุษยชนนั่นเอง ? ? ?

ข้อเขียนนี้เปิดเผยให้ทราบว่า **“ทุนนิยมเสรี”** คืออะไร กำเนิดขึ้นเมื่อใด โดยใคร มีวัตถุประสงค์อะไรบ้าง ได้ก่อให้เกิดความหายนะให้ประเทศต่าง ๆ มาแล้วมากน้อยเพียงใด และกำลังถูก **“ปฏิวัติ”** โดยผู้คนทั่วโลกอย่างไรบ้าง อ่านแล้วกรุณาเผยแพร่เพื่อรวมกำลังกันเปลี่ยนแปลงประเทศไทยและโลกให้ดีขึ้นเพื่อตัวเราเองและลูกหลานของเราในอนาคต !!!

หมายเหตุ : ฝรั่งเศสเหยียดหยามและเรียกชาวผิวเหลืองที่ดูถูกคุณค่าต่าง ๆ ของตนเองและนิยมพูดอย่างฝรั่ง เขียนอย่างฝรั่งและคิดอย่างฝรั่งลับหลังว่า **“คุณกล้วย”** เพราะผิวนอกสีเหลืองแต่เนื้อในสีขาว และเรียกคนผิวดำที่มีลักษณะดังกล่าวว่า **“คุณนุ่น”** คนกลุ่มนี้ไร้ซึ่งอัตลักษณ์หรือความมีคุณค่าในตัวเอง จึงต้องเปลี่ยนแปลงหรือลอยตามกระแสไปเรื่อย ๆ เพราะหลงคิดว่าการกระทำเช่นนั้นทำให้ตนมีคุณค่า และเป็นที่ยอมรับ **คุณไชย ณ พล** กล่าวไว้ว่า :

คนโง่ นิยมวัฒนธรรมของต่างชาติ

คนฉลาด นิยมวัฒนธรรมของชาติตนเอง

คนเจ้าปัญญา เลือกนิมวัฒนธรรมที่เหมาะสม

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คำกสอง กสองคำ

ฝัน

ถ้าความฝันวันนี้ยังมีให้
ขอทอดเป็นสะพานใหม่ไปทั่วถิ่น
เพื่อผองคนข้ามฝายอยู่อาจิณ
ก้าวร่วมตีร่วมกินอุดมการณ์

ถ้าความฝันวันนี้พอมิเหลือ
ขอสรรเสกผีเสื้อ-เกสรหวาน
ฟ้าสีสวย-เมฆใส-ดอกไม้บาน
เพื่อลบความหยาบกร้านที่กรายมา

ถ้าความฝันวันนี้ยังมีแบ่ง
ขอมุ้งก่าแพงแกร่งและหนา
ที่โอบล้อมโลกกว้างทุกครั้งครา
จะก่อรักและเมตตาว่าเปลี่ยนแปลง

ถ้าความฝันวันนี้พอมิส่ง
ขอดำรงหยาดฝนทุกหนแห่ง
ดับความอยาก-ยากไร้-ในความแล้ง
ให้หายแห้งห่างหันทุกชั้นตอน

ถ้าความฝันวันนี้ยังมีอีก
ขอทุกฝันอย่าฉีกปีกกว่ายว่อน
เบื้องหน้าเพลงเพรียกทาสราตรา
เสียงแทรกซ้อนประสานโดยภราดา

รู้ว่าฝันวันนี้พอมิหวัง
ปลุกพลังปลุกแรงให้แข็งกล้า
อยากพบฝันบรรเจิดต้องเปิดตา
เพื่อช่วยกันฟันฝ่าฆ่าอธรรม !

ฝน

เธอมาพร้อมกับฝนอย่างคนกล้า
นำศรัทธาส่องทางอย่างอาจหาญ
เพื่อหวังจะขึ้นชมอดมการณ์
ในสายงานสูงค่าคำว่าครู
โรงเรียนกลางป่าเขาเท่าที่เห็น

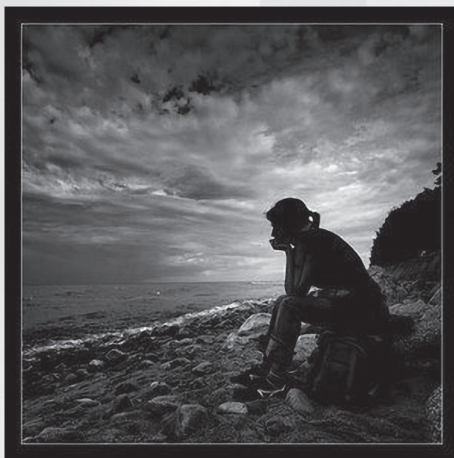
เสมือนเป็นที่พักเพียงสักครู
ยามใดที่ฝนหลังลงพรั่งพรู
จะมองดูสิ่งคล้ายไว้หลังคา

เธอช่างสวยบริสุทธิ์ดุจดุจดหยาดฝน
แต่เป็นคนเข้มแข็งและแกร่งกล้า
บรรจุกความแน่นแน่วในแววดา
จุดศรัทธาในนามแห่งความจริง

ฝนพลิกฟื้นความแล้งให้แห้งหาย
แต่เธอหมายพลิกคำคำว่าหญิง
เพื่อเด็กไทยใครห่วงหรือท้วงติง
ก็เหมือนยิงจุดไฟหัวใจเธอ

เธอสอนอยู่ที่นี้ได้ปีกว่า
ท่ามกลางป่ากลางเขาเหงาเสมอ
ทุกสิ่งทีเลวร้ายล้วนได้เจอ
พร้อมยื่นข้อเสนอขับเธอไป

เธอลาเด็กชาวเขาอย่างเหงาหงอย
เหมือนฝนลอยลับฟ้ามีมาใหม่
ทุกครั้งฝนหลงฟ้ามาคราใด
เปลอว่าได้คุณครูมาอยู่ดอย

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

ต้นตะเคียนยักษ์ กับนายอำเภอ

ความเชื่อและศรัทธาของชาวบ้านที่เกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น เป็นค่านิยมและความยึดมั่น ที่คู่กันมากับสังคมไทยนับแต่โบราณกาล ปัจจุบันแม้ความเชื่อนั้น จะหดหายไปบ้างตามความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ผ่านก้าวเข้าสู่ยุคไฮเทค อินเทอร์เน็ตแบบไร้สาย แต่สังคมไทยก็ยังหนีไม่พ้นในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ จนได้รับการยกย่องจากผู้รู้ในระดับอินเตอร์ว่าประเทศไทยเป็นสังคมสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ผมเองก็ซ้กจะเห็นคล้อยตามนักวิชาการสรุปไว้ เพราะมองจากภาวะแวดล้อมรอบตัวแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นประเพณีความเชื่อทางพุทธศาสนา เครื่องรางของขลัง แม้กระทั่งหมอดู คนทรงเจ้าเข้าผี หนีไม่พ้นวังวนความเชื่อในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แทบทั้งสิ้น นับประสาอะไรกับชาวบ้านตามหัวไร่ปลายนาน แม้กระทั่งดอกเตอร์ตึกวิระดับมหาวิทยาลัย บางท่านยังยึดมั่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างแน่นแฟ้น

แรกก้าวเข้ามารับตำแหน่งทางราชการ ในตำแหน่งนายอำเภอที่อำเภอหนองฮีใหม่ ๆ สิ่งแวดล้อมที่ผมมองเห็นแต่ทุ่งนาฟ้ากว้างเป็นพื้น เห็นเรือนไม้ กระท่อมห่างนา แบบชนบทปลูกกระจัดกระจายตามหัวไร่ปลายนาน สลับกับป่าโปร่ง ๆ ประเภท ยาง ยูคา ผมก็เริ่มรับรู้ว่าได้กลับคืนสู่ชนบทอีกครั้งหนึ่ง หลังจากห่างเหินกลิ่นอายท้องทุ่งมานานกว่ายี่สิบปี

ใช่ นั่นแหละ หนองฮีเป็นอำเภอชนบทเล็ก ๆ ความเป็นอยู่เรียบง่าย สังคมความเป็นอยู่เหมือนจะล่าหลังห่างสังคมเมืองหลายสิบปี ประเพณี วัฒนธรรมทางพุทธศาสนา ความเป็นอยู่ของผู้คนเนิบช้าเหมือนสายน้ำเอื่อย ๆ ไหลเรื่อยเย็นฉ่ำ เป็นสังคมที่อยู่กันได้อย่างสบาย ๆ ความคิดผู้คนยังไม่สลบซับซ้อน หากเกิดปัญหาจะแก้ได้อย่างสันติวิธี และใช้เวลารวดเร็ว ไม่ทำให้เครียดเข้มแบบข้ามวันข้ามคืนเหมือนชีวิตในเขตเมือง

แต่นั้นแหละ เมื่อพื้นที่ยังเต็มด้วยไร่นา ป่าไม้

ที่ขึ้นอยู่อย่างรกเรือแถบข้างทางในหมู่บ้าน แม้กระทั่งป่าสงวนทรัพยากรแห่งชาติ จึงคล้ายจะเป็นตัวกำหนดให้เกิดความเชื่อในหมู่ผู้คนให้เคารพบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ผูกพันกับธรรมชาติเป็นที่ตั้ง

ชาวบ้านจะเคารพบูชาป่าไม้ อันสงบรวมเย็น มีการตั้งศาลเพียงตา หรือไม่ก็เป็นศาลาไม้เล็ก ๆ กลางป่าร่มรื่น พวกเขาเรียกว่า “ดอนปู่ตา” เป็นที่สิงสถิตของผีบรรพบุรุษ และจะมีประเพณีทำบุญเลี้ยงพระในทุกปี ผมผ่านไปทุกหมู่บ้าน ก็เห็นมีดอนปู่ตาเกือบทุกหมู่บ้าน แถมบริเวณต้นยางใหญ่สูงเสียดฟ้า ที่เป็นป่าเขียวครึ้ม มักจะมีการตั้งศาลเจ้าป่าเจ้าเขาขึ้นอีกต่างหาก และน่าจะเฮี้ยนไม่เบา เพราะเห็นมีการผูกผ้าเจดสีรูปปั้นตุ๊กตา ช้าง ม้า วัว ควาย ประดับเต็มบนศาลเจ้า

นี่คือความเชื่อแบบฝังรากลึก และความเชื่ออย่างนี้ ผมเห็นว่าไม่น่าจะเสียหายแต่ประการใด เพราะเป็นการบูชาธรรมชาติ การทำบุญสักการะผีบรรพบุรุษบูชาสัจธรรมความตายที่มีมาแต่ดั้งเดิม แถมยังช่วยปกป้องรักษาป่าไม้หมู่บ้านให้ดำรงคงอยู่อย่างมั่นคงถาวร ก่อให้เกิดความร่วมมือสามัคคีในหมู่ผู้คนในหมู่บ้าน ที่ยังคงผูกพันกับธรรมชาติอย่างลึกซึ้ง

แต่เรื่องที่ผมจะเล่าต่อไปนี่ เป็นเรื่องแปลกไปอีกมิติหนึ่ง ที่ผมเพิ่งจะประสบครั้งแรกในชีวิต และต้องลงร่วมแก้ไขปัญหาก็กับชาวบ้านอย่างจริงจัง เพื่อให้ธรรมชาติในหมู่บ้านดำรงอยู่ต่อไป วันนั้น สายกล้ำมากแล้ว เมื่อผมขับรถผ่านเข้ามาในหมู่บ้านหนองคุณ ตำบลเด่นราษฎร์ อส.พารทประจำตำแหน่งผ่านไปตามถนนลูกรัง ความกว้างไม่น่าจะเกินสี่เมตร ลัดเลาะผ่านกำแพงวัด แล้วเลยออกท้องทุ่ง ป่าหญ้าล้มลุก ขึ้นรกเรือสองข้างทาง

รถจอดลงบริเวณพื้นที่แห่งหนึ่ง ที่มีไม้ใหญ่สูงทะมึนเสียดฟ้า แผ่ใบปกคลุม ทางฝั่งซ้ายของถนน ห่างข้างทางไม่น่าจะเกินสิบเมตร ดิตริมทุ่ง

เห็นทุ่งนาว่างแจ้งแผ่กว้างออกไปสุดลูกหูลูกตา บริเวณข้างทาง มีรั้วไม้ไผ่ กั้นล้อมไว้อย่างง่าย ๆ ผมชักลำไม้ไผ่ออก และก้าวเข้าไปไต่ร่มตะเคียน ยักษ์ต้นนั้น

ผมแหงนคอตั้งบ่า มองลำต้นสีออกดำ สะเก็ดเปลือกกระดำกระด่างอย่างพินิจ

ขนาดลำต้นน่าจะประมาณสิบคนโอบเห็นจะได้ ความสูงใหญ่ ทำให้ผมปรารถนาจะรีบรอบข้างให้สยบ มีนาชาวบ้านหนองคุณและหมู่บ้านข้างเคียง จึงเคารพสักการะปานเทพเจ้า ผมก้มหน้าลงระดับ สายตา กวาดมองโคนลำต้น ผมสังเกตเห็น มีการล้อมคอกดินตะเคียนไว้ด้วยลำไม้ไผ่ต่าง ๆ นอกเหนือไปจากการกันเขตที่ดินดีริมทางเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าในเนื้อที่ที่กว้างออกจากถนนพอสมควร เพื่อบอกให้รู้ว่า ต้นตะเคียนอยู่ในพื้นที่ดินอาณาเขตนี้แน่ ใครจะลักลอบเข้ามาไม่ได้ ถัดออกไปบริเวณดีโคจรากตะเคียนที่แผ่ขยาย พากทุ่งนา ก็มีการล้อมคอกผืนดินป่าล้มรุกไว้อีก ส่วนหนึ่ง ในอาณาบริเวณที่ติดต่อกัน

“มันไม่ใช่ที่สาธารณะหรือ ผู้ใหญ่ปี” ผมหันมาถามผู้ใหญ่บ้านเรือนกายสันทัด ผิวคล้ำผมตัดเกรียน ในชุดกางเกงขาวาวสีเข้ม เสื้อลายดอกสีฟ้า ้วยสีลิปปีตัน ๆ ที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ผมพร้อมภิกษุในวัยใกล้เคียงกับชาวบ้านอีกสามสี่คน

“ผมก็ไม่แน่ใจครับ ว่าเป็นที่สาธารณะริมทางหรือที่ของคนที่จะขายต้นตะเคียน” น้ำเสียงของผู้ใหญ่บ้านหนองคุณออกอาการลังเล

“เขาจะขายให้ใคร” ผมถามรุก

“วัดจากภาคกลางจะมาขอซื้อไปทำประตูปริหาร แต่ชาวบ้านหนองคุณไม่ยอม เพราะเป็นต้นไม้เก่าแก่ที่ปู่ย่าตายายนับถือกันมานับร้อย ๆ ปี ผมเกิดมาตั้งแต่จำความได้ ก็เห็นยืนต้นอยู่อย่างนี้ตั้งแต่ไหนแต่ไร ชาวบ้านเคารพ นับถือ ใครมาบนบานศาลกล่าว ขอสิ่งไร จะไม่ผิดหวัง” ผู้ใหญ่บ้านขยายความให้ผมได้รับทราบเรื่องราวยิ่งขึ้น

มีนา ผมจึงเห็นผ้าแพรเจ็ดสี มัดโอบรอบลำต้นตะเคียนหลวม ๆ สีออกแก่คร่ำ มันน่าจะ

ถูกหยาดฝน สายลม ล้มพับสมานานพอควร นอกนั้นก็ยังมี พวงมาลัย ทั้งดอกไม้สดและแห้ง ฐูปเทียนที่ชาวบ้านทำกรวยใบตองวางสักการบูชา รอบ ๆ โคนรากที่แผ่ขยายออกไปรอบด้าน

“เขาจะขายเท่าไร” ผมยังคงเอ่ยถามเพื่อเก็บข้อมูลปัญหาให้ชัดเจน เขาในที่นี้ผมหมายถึงเจ้าของที่ดินต้นตะเคียน

“ห้าหมื่นบาทครับ” ผู้ใหญ่ปีตอบน้ำเสียงเน้นหนัก

มีนา....ราคาแพงออกอย่างนี้ เจ้าของที่ดินจึงปรารถนาเหลือเกินที่จะขาย ไม่ยอมรับฟังเสียงคัดค้านของชาวบ้านในหมู่บ้าน....แม้กระทั่งผู้ใหญ่บ้านเอ่ยเตือน ก็ไม่รับฟัง.....นี่ละหนา เขาถึงว่า เงินทองนั้น ไม่เข้าใครออกใคร

ผมเดินดูรอบ ๆ พยายามหาทางแก้ไข ถ้าไม่แก้ แน่นอนว่า จะต้องมีการร้องเรียนไปยังอำเภออย่างแน่นอน หรือไม่ก็อาจจะเกิดมีอบชาวบ้านบุกเข้าไปประท้วง

“เจ้าพนักงานที่ดินมาตรวจสอบหรือยัง” ผมยังคงเอ่ยถาม ทั้ง ๆ ที่ใจก็นึกหาทางออกอยู่ทุกขณะ

“ยังครับ”

“อย่างนั้น ผมจะออกคำสั่งนายอำเภอแต่งตั้งคณะกรรมการออกมามาตรวจสอบในเบื้องต้น จะประกอบด้วยเจ้าพนักงานที่ดิน ป่าไม้อำเภอผู้ใหญ่บ้าน กำนัน นายก อบต. ปลัดประจำตำบล อาจพ่วงตำรวจผู้กำกับเข้าไปด้วย เพื่อให้รับรู้ว่าคณะกรรมการชุดนี้จะต้องแก้ไขปัญหาดังกล่าวร่วมกัน”

ผมจบปัญหาลงอย่างง่าย ๆ อย่างน้อย ๆ ก็ยื้อเวลาออกไปก่อน ไม่ให้ชาวบ้านยื่นข้อร้องเรียนไปที่อำเภอ ดินะ ที่ผู้ใหญ่ปีรายงานให้ผมรับทราบล่วงหน้า ก่อนปัญหาจะบานปลาย ชาวบ้านท่านเจ้าอาวาสวัดประจำหมู่บ้าน รวมถึงผู้ใหญ่บ้านรับฟังทางแก้จากผมแต่โดยดี แล้วผมก็เดินทางกลับที่ว่าการอำเภอ

ผมรีบให้ปลัดอำเภอฝ่ายความมั่นคงและ

รักษาความสงบเรียบร้อยออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทันที เบื้องต้นตรวจสอบพื้นที่ดินบริเวณต้นตะเคียนให้แก่ชัด ว่าอยู่ในเขตที่สาธารณะริมถนน หรืออยู่ในเขตเจ้าของที่ดินที่มีความประสงค์จะขายต้นตะเคียนกันแน่ ขณะเดียวกันผมก็มีหนังสือแจ้งผู้ขายผู้ซื้อ ให้มีการระงับยับยั้งไว้เป็นการชั่วคราว จนกว่าจะทราบเจ้าของที่ดินที่แน่ชัดอีกครั้งหนึ่ง จึงจะได้เปิดโอกาสให้ดำเนินการตามสมควรแก่เหตุที่จะต้องดำเนินไป ชาวบ้านจะได้รับรู้หลักกฎหมายบ้านเมือง ไม่ใช่จะเอาแต่เดินขบวนหรือร้องเรียนเพียงอย่างเดียว

นานกว่าสองสัปดาห์ทีเดียว คณะกรรมการตรวจสอบจึงรายงานผลให้ผมทราบ แต่เรื่องกลับให้คุณแก่ชาวบ้าน เพราะแม้ผลการตรวจสอบจะระบุว่า ต้นตะเคียนไม่ได้อยู่ในที่เขตที่ดินสาธารณะของหมู่บ้านก็ตาม แต่กลับมีที่ดินสองเจ้าของมาประดัง แบ่งเขตกันระหว่างกึ่งกลางลำต้นตะเคียนพอดี เจ้าของหนึ่งไม่ยินยอมให้ขายด้วยเคารพศรัทธาในต้นตะเคียนของชาวบ้าน ทว่าอีกเจ้าของกลับต้องการเงิน ผมจึงมอบหมายแนวคิดให้ผู้ใหญ่ไปดำเนินการร่วมกับผู้กำกับสถานีตำรวจหนองฮี

“ก็ให้ตกลงรวมขอมกันเสีย แล้วก็แนะนำให้หลวงพ่อเจ้าอาวาสวัดหนองคุณ หาเงินผ้าป่ามาซื้อที่ดินในส่วนต้นตะเคียนไว้ ต่อไปในภายภาคหน้า เดี่ยวลูกหลานรุ่นหลัง ๆ จะไม่มีโอกาสได้เห็นต้นตะเคียนยักษ์อย่างนี้ เกิดเจ้าของที่ดินเขาเปลี่ยนใจ”

ผมไม่รู้หรือกว่าผู้ใหญ่ปีจะดำเนินการตามที่ผมเสนอให้หรือไม่ แต่ผมก็ได้รับรายงานจากผู้กำกับสถานีตำรวจหนองฮีว่า ทั้งสองเจ้าของที่ดินต้นตะเคียนยักษ์ตกลงที่จะไม่ขายแล้ว เพราะได้มาบันทึกตกลงกันที่โรงพักแล้ว นับแต่นี้เป็นอันเลิกแล้วต่อกัน เพราะถ้าขายก็ต้องมีการผ่าลำต้น ซึ่งย่อมจะไม่เป็นการดีแต่ประการใด จึงยกเลิกการขายต้นตะเคียนอย่างผืนกล้ากลืน

ความจริงการเบรกไม่ให้ตัดต้นไม้ นั้น มีข้อกฎหมายอื่นเอื้อให้ระงับยับยั้งได้อีกหลายประการ แต่ในเมื่อเรื่องราวมาจบลงอย่างง่าย ๆ ผมก็เลิกคิดค้น เพราะถือว่าจบสิ้นแล้ว งานในตำแหน่งนายอำเภอมีมากกว่าต้นตะเคียนมากนัก เมื่อสองฝ่ายรวมขอมกันได้ ผมก็น่าจะหยุดคิด ณ กาลบัดนั้น

เรื่องราวต้นตะเคียนหายไปเกือบครึ่งปี จนผมแทบจะจำเรื่องราวไม่ได้ แต่แล้วจู่ ๆ บ่ายกล้าวันหนึ่ง ขณะผมเดินทางกลับจากราชการที่จังหวัดเสียดังผู้ใหญ่ปีก็ผานดั่งทางโทรศัพท์มือถือ

“แยะแล้วนาย” เสียงผู้ใหญ่บ้านหนองคุณ ลูกลี้ลูกกลน

“มีปัญหาอะไร” ผมรอกเสียงถามกลับไป

“เจ้าของที่ดินต้นตะเคียนทำเรื่องอีกแล้ว”

“ตะเคียนไหน” ผมออกอาการงง

“บ้านหนองคุณ ที่มันจะขายต้นตะเคียนให้วัดทางจังหวัดภาคกลาง นายอำเภอจำได้ไหม”

“ทำไม มีปัญหาอะไร”

“มันเอาช่างรังวัดที่ดินมาสองกล่อง มันไม่เชื่อว่าต้นตะเคียนไม่ได้อยู่ในที่ของมัน มันจะขายให้แก่คนจังหวัดเพชรบุรี คราวนี้เขาจะขุดเอาไปทั้งต้น เพื่ออนุรักษ์”

เรื่องราวตะเคียนยักษ์ผานแวบเข้ามาในสมองกิเลสคนมีมาไม่สิ้นสุด ผมนึกถึงหนังสือจากทนายความฉบับหนึ่ง เพิ่งเดินทางมาถึงอำเภอเมื่อวันวาน แจ้งให้นายอำเภอรับทราบว่าเขาจะขุดต้นตะเคียนบ้านหนองคุณในเร็ววันนี้ เพราะได้จัดการซื้อที่ดินบริเวณดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว พุดง่าย ๆ เขามีหนังสือมาขู่ เพื่อไม่ให้ นายอำเภอขัดขวางการขุดต้นตะเคียนยักษ์ต้นนั้น

จำได้ว่า ผมได้ให้ปลัดฝ่ายปกครองทำหนังสือระงับยับยั้ง แจ้งไปยังผู้ซื้อ และประสานตำรวจให้ออกไปดูเรื่องราวอีกครั้งหนึ่ง

“แล้วจะให้ผมทำอย่างไร” ผมรอกเสียงผ่านมือถือ ถามผู้ใหญ่ปีกลับไป

“ผมอยากจะให้นายออกมาดู จะได้เตือน

ช่างรังวัดให้ระงับยับยั้งไว้เป็นการชั่วคราว”

ผมนี้หัวหน้าอย่างรู้สึกหงุดหงิด นี่คือการใช้นายอำเภอเปลืองของผู้คนที่นี้ เกือบทุกเรื่องที่เขาอยากให้นายอำเภอเข้าไปดูและเข้าไปใกล้ชิดโดยไม่คิดเลยว่า จริง ๆ แล้ว คนที่ทำหน้าที่แทนนายอำเภอได้ น่าจะเริ่มคนที่กำนันผู้ใหญ่บ้าน ปลัดอำเภอ รวมถึงหัวหน้าส่วนราชการในระดับอำเภอที่เกี่ยวข้อง เพียงแต่เขาต้องศึกษาบทบาทหน้าที่และกล้าที่จะแสดงบทบาทนั้นบ้าง

ผมยิ้มให้กับโทรศัพท์มือถือแห่ง ๆ อย่างเปลอลสติ “ผมคงไปไม่ทัน เดี่ยวจะประสานให้ผู้กำกับส่งตำรวจไประงับร่วมกับปลัดประจำตำบล”

จบคำพูด ผมก็ปิดมือถือ ผ่อนลมหายใจเข้า ๆ ปิดนัยน์ตาลงชั่วขณะ เพื่อระงับอาการตึงในสมองที่ผ่านเข้ามาโดยไม่รู้ตัว จากนั้น ผมก็เหยอเปลือกตาขึ้น บอกให้ อ.ส.เปิดเทปเพลงหน้ารถคลอเบา ๆ สายตาทอดมองท้องทุ่งเวียงสองข้างทางที่กำลังแห้งผากเพราะแล้งน้ำ ตอซังข้าวไร่สีเหลืองตายซากมองเห็นเป็นผืนแผ่ออกไปกลางท้องทุ่งนา อย่างน้อย ๆ มันน่าจะผ่อนคลายความครุ่นคิดของผมลงได้บ้างในบางช่วงขณะ

เกือบครึ่งชั่วโมงที่ผมหลับ ๆ ตื่น ๆ นั่งมาในรถประจำตำแหน่ง และแล้วเสียงมือถือก็ดังขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

“นาย...ปัญหาต้นตะเคียนน่าจะจบลงแล้ว” เสียงผู้ใหญ่ปีติงมา ในอาการปีติหลังล้นในน้ำเสียง

“ทำไม” ผมถามกลับไปอย่างกังขา “ก็เขากำลังจะซื้อที่ดิน ชุดเอาต้นตะเคียนออกไปไม่ใช่หรือ”

“ช่างรังวัดลองส่องกล้องสำรวจตามแผนที่ทางอากาศ รายละเอียดที่ดิน ปรากฏว่าต้นตะเคียนไม่ได้อยู่ที่ดินผืนดังกล่าว ช่างกำลังเดินทางไปบอกคนซื้อที่ดินว่าไม่สามารถจะขุดต้นตะเคียนออกไปได้ มันอยู่ที่ดินคนละผืน ถ้าขึ้นชุด มีหวังเจอข้อกล่าวหาบุกรุกแน่ ๆ”

ผมถึงกับอึ้ง แต่ก็ถอนหายใจออกมาเบา ๆ อย่างโล่งหัวใจไปอีกเปลาะ แปลกนะ ไม่เชื่อ

ก็ต้องเชื่อ สำรวจครั้งแรก ต้นตะเคียนอยู่กลางเขตที่ดินสองแปลง แต่พอสำรวจครั้งล่าสุด ต้นตะเคียนกลับร่นมาอยู่ที่ดินผืนของชาวบ้านที่เคารพบูชาต้นตะเคียน ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ แต่ผมก็ไม่วายบอกย้ำกับผู้ใหญ่ปี

“อย่างไรผู้ใหญ่ก็ต้องเร่งให้ทางวัดซื้อที่ดินบริเวณต้นตะเคียน ไม่อย่างนั้นจะมีปัญหาอยู่รำไป”

โลกทุกวันนี้ ใจคนเชื่อได้เสียเมื่อไหร่ เงินนั้นไม่เข้าใครออกใครอยู่แล้ว **๒**

คนเรามักจะหลงเข้าใจว่า “การได้มา” นั้นเป็นกำไร เป็นความเจริญ เป็นความประเสริฐแห่งความเป็นคน แต่แท้จริงแล้ว “การเสีย” หรือ “การสละ” ให้ได้นั้นต่างหากที่เป็นกำไรยิ่งกว่า เป็นความจริงยิ่งกว่า เป็นความประเสริฐสูงส่งกว่าแห่งความเป็นคน

● สมณะโพธิรักษ์ (๓ ม.ค. ๒๕๒๐)

**พญ.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

**ใจเจ็บ
ไม่มี
ใครเจ็บใจ
อึดตาบ้า**

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

อะไรๆ ก็ประชานิยม

๑. การศึกษาแบบประชานิยม

๒. สื่อสารแบบประชานิยม

๓. การเมืองแบบประชานิยม

๔. แม้แต่ศาสนา ก็ยังประชานิยม

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๒<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● บ้านราช-เมืองเรือ

ทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน
คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติ
อันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ
ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ
ศีล ๘ ปกติในชีวิต
ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต
ขั้นสูงขึ้น และศีลอื่นๆขึ้น

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังจะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต”จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดโดย
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เฝ้าอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระวิสุทธิกษัตริย์เจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกตรรกุมิ” ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตฺถิ ทินนัง) หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิติ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิติ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิติ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานนี้ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิติ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิติ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิติ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิตูตตร-ลักกายทิวฐิตูตตร-อตตานาทิวฐิตูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจากผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิติ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถาะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิติ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิติ” (มิจฉาทิวฐิติ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียนี่ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยามความเป็น “อาริยะ” จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้นโลกุตรสังจะ จึงจะเป็นมรรคผลของศาสนาพุทธ ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล และมรรคผลนี้ก็เกิดจากการปฏิบัติที่ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ” ที่เกิด “วิชา” นั้นเป็น

อย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่า ใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะอะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้แน่สำคัญ อย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆ ของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้ เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า **“มรรคองค์ ๘”** ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาทุทธ”**

[ผู้ที่เป็น“พุทธ”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุตรนิมุตตธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุตรนิมุตตธรรม)นั้นๆจริง]

อวิชชา มี **อาหาร** ไม่ใช่ไม่มี **อาหาร** พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ชัดเจน อยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑

อวิชชาถ้าไม่มี**อาหาร**เลี้ยง มันก็ต้องห่อเหี่ยวลงๆๆๆ สุดท้ายมันก็ต้องตาย ก็หมดสิ้นไป แต่คนปุถุชนผู้“อวิชชา”ไม่รู้จัก**“อาหาร”**ที่ทำให้**“อวิชชา”**โต อ้วน ใหญ่ หนา มาก ยิ่งๆขึ้น(ปุถุ แปลว่า โต,อ้วน,หนา,มาก,ใหญ่) จึงเลี้ยง**“อวิชชา”**ให้โต ให้อ้วน ให้ใหญ่ ให้หนา ให้มาก อยู่ทุกเมื่อเชียว

ปุถุชนจึงคือผู้ให้“อาหาร”แก่“อวิชชา”ด้วยน้ำมือตน “อวิชชาสูตร”ในพระไตรปิฎก ตามที่อ้างมาข้างต้นนั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

เพราะ**อวิชชา**ของตนบริโภค**“นิวรรณ์ ๕”**เป็น**อาหาร** **อวิชชา**จึงโต(ปุถุ) จึงอ้วน(ปุถุ) จึงใหญ่(ปุถุ) จึงหนา(ปุถุ) จึงมาก(ปุถุ)

เพราะ**นิวรรณ์ ๕** ของตนบริโภค**“ทุจริต ๓”(กายทุจริต, วจิตุจริต, มโนทุจริต)**เป็น**อาหาร**

นิวรรณ์ ๕ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ**ทุจริต ๓** (กายทุจริต, วจิตุจริต, มโนทุจริต)ของตนบริโภค**“การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ หรือสำรวมอินทรีย์ ๖ ที่ไม่บริบูรณ์”**เป็น**อาหาร**

ทุจริต ๓ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ**การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ หรือสำรวมอินทรีย์ ๖ ที่ไม่บริบูรณ์**ของตนบริโภค**“ความมีสติที่ไม่ถึงขั้นอาริยะ สัมปชัญญะไม่เจริญถูกทาง”**เป็น**อาหาร**

การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖ หรือสำรวมอินทรีย์ ๖ ที่ไม่บริบูรณ์ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ**สติที่ไม่ถึงขั้นอาริยะ สัมปชัญญะไม่เจริญถูกทาง**ของตนบริโภค**“การทำไว้ในใจ(มโนสิกการ)ไม่แยบคาย ไม่ถ่องแท้(อโยนิโส)”**เป็น**อาหาร**

ความมีสติที่ไม่เป็นอาริยะ สัมปชัญญะที่ไม่เจริญถูกทาง จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ**การทำไว้ในใจ(มโนสิกการ)ไม่แยบคายไม่ถ่องแท้(อโยนิโส) หรือการทำให้ใจในใจ(มโนสิกการ)ไม่เป็นไม่ถูกแท้(อโยนิโส)**ของตนบริโภค**“ความไม่ศรัทธา หรือความเชื่อมาผิดๆไม่ถูกแท้ไม่บริบูรณ์”**เป็น**อาหาร**

การทำให้ใจในใจ(มโนสิกการ)ไม่แยบคายไม่ถ่องแท้(อโยนิโส) หรือการทำให้ใจในใจ(มโนสิกการ)ไม่เป็นไม่ถูกแท้(อโยนิโส) จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ**ความไม่ศรัทธา หรือความเชื่อมาผิดๆไม่ถูกแท้ไม่บริบูรณ์**ของตนบริโภค**“การไม่ได้ฟังธรรมที่เข้าขั้นอาริยะ หรือการฟังธรรมที่เข้าขั้นอาริยะแต่ไม่บริบูรณ์”**เป็น**อาหาร**

ความไม่ศรัทธาหรือความศรัทธาไม่ถูกแท้ไม่บริบูรณ์ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

เพราะ**การไม่ฟังธรรมที่เข้าขั้นอาริยะ หรือได้ฟังธรรมขั้นอาริยะแต่รับไม่ได้** ตนจึงบริโภค**“การไม่ได้พบสัตบุรุษ หรือพบแต่ไม่ได้คบคณีสัตบุรุษศึกษาให้บริบูรณ์”**เป็น**อาหาร**

การไม่ฟังธรรมที่เข้าขั้นอาริยะ หรือได้ฟังธรรมขั้นอาริยะแต่รับไม่ได้ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก

ตัวการใหญ่ต้นทางที่ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติธรรมบรรลุธรรมของศาสนาทุทธขั้นอาริยะขั้นโลกุตระเหตุเพราะผู้นั้นไม่ได้พบสัตบุรุษ หรือได้พบแต่ไม่เชื่อไม่ศรัทธาว่า

ท่านเป็นสัตบุรุษ เพราะไม่ตรงกับความเชื่อเดิมของตน หรือได้พบแต่ไม่ได้คบคุ้นศึกษากับท่านให้ถูกถ้วน บริบูรณ์อย่างแท้จริง หรือคบคุ้นแต่ศึกษามาผิดเอง ก็ได้คำสอนมาไม่ถูกแท้ แล้วนำมาเผยแพร่ต่อไป ศาสนาเพี้ยนผิดไป เพราะเหตุนี้มากกว่ามากทีเดียว ยังมีรายละเอียดของพระอนุสาสน์ใน“อวิชชาสูตร” และ“ตถมหาสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ และ ๖๒) ต่อไปอีก ว่า

การไม่ได้คบสัตบุรุษที่บริบูรณ์ หรือการไม่ได้พบ สัตบุรุษเลย หรือพบแต่ไม่เชื่อ ไม่นับถือว่าเป็นสัตบุรุษ หรือ ได้พบแต่ไม่ได้ศึกษากับท่านให้ถูกถ้วนบริบูรณ์อย่างแท้จริง หรือคบคุ้นแต่ศึกษามาผิดเอง ย่อมยังการไม่ฟังสัทธรรม ให้บริบูรณ์ หรือฟังธรรมแต่ปัญญาธิธรรมขั้นอาริยะไม่ได้ การไม่ฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์ หรือการไม่ได้ธรรมะที่ เข้าขั้นอาริยะ ย่อมยัง ความไม่มีศรัทธาให้บริบูรณ์

ความไม่มีศรัทธาที่บริบูรณ์ หรือความเชื่อมาผิดๆ ไม่ถูกแท้ ย่อมยังการทำให้ใจไม่สบายกายให้บริบูรณ์ หรือการทำให้ใจไม่สบายใจไม่เป็นหรือทำให้ไม่ถูกต้องอย่างสัมมาทิฐิ

การทำให้ใจไม่สบายใจโดยไม่แยกคายที่บริบูรณ์ หรือการทำให้ใจไม่สบายใจโดยไม่เป็นหรือทำให้ไม่ถูกต้องอย่างสัมมาทิฐิ ย่อมยัง ความไม่มีสติสัมปชัญญะให้บริบูรณ์ หรือมีสติสัมปชัญญะ แต่ไม่เป็นสติสัมปชัญญะที่มีกิริยาปฏิบัติถูกต้องอย่างสัมมาทิฐิ ครบถ้วนตามแบบพุทธ

ความไม่มีสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ หรือความมีสติ สัมปชัญญะ แต่ไม่เป็นสติสัมปชัญญะที่มีกิริยาปฏิบัติถูกต้องอย่างสัมมาทิฐิ ครบถ้วนตามแบบพุทธ ย่อมยังการไม่สำรวม อรินทร์ให้บริบูรณ์ หรือสำรวมอรินทร์ แต่ไม่ถูกต้องครบ ถ้วนตาม“อปัลณกปฏิบัติ”(การปฏิบัติไม่ผิด) ที่เป็นพุทธคุณ อันวิเศษสำคัญใน“วิชชาจรณสัมปทาน”ของพระพุทธเจ้า

การไม่สำรวมอรินทร์ที่บริบูรณ์ หรือสำรวมอรินทร์ แต่ไม่ถูกต้องครบถ้วนตาม“อปัลณกปฏิบัติ”(การปฏิบัติ ไม่ผิด) หรือเพราะเหตุที่ไม่มีสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์-เพราะ เหตุที่ทำให้ใจไม่สบายใจไม่เป็นหรือทำให้ไม่ถูกต้องอย่างสัมมาทิฐิ ตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ จึงย่อมยังทวาร ๓ ให้บริบูรณ์ ทวาร ๓ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังนิรวรณ ๕ ให้บริบูรณ์

นิรวรณ ๕ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังอวิชชา ให้บริบูรณ์ อวิชชา มีอาหารอย่างนี้ และบริบูรณ์อย่างนี้ ก็เพราะคนปุถุชน“ไม่รู้”(อวิชชา)ในความเป็น“อาหาร” ตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ไม่เรียนเอาด้วยซ้ำ ทั้งๆที่เป็น ชาวพุทธ แต่กลับไปเพิ่มพูนความรู้ที่ไม่สามารถรู้“อาหาร” ที่ว่านี้มากยิ่งขึ้น ซ้ำมีหน้าเพิ่มพูนความรู้ที่ไม่สามารถรู้ “อาหาร”ที่ว่านี้โดยไม่สำเหนียกเลยตลอดชีวิต จบปริญญา ตรี-โท-เอก กันยิ่งเท่าไร อวิชชายิ่งท่วมหัวกันมากเท่านั้น

หรือบางคนเรียนวิชาพุทธศาสตร์ด้วยซ้ำเอาจริงเอาจัง แต่ก็ไม่เคยรู้เรื่องใน“อาหาร”ที่ว่านี้ หรือมีไม่น้อยในวงการ พุทธศาสนาที่คร่ำเคร่งปฏิบัติเพื่อให้บรรลุนิพพาน แต่ก็ ไม่ต้องแก้ชัดเจนใน“อาหาร”สำคัญที่ว่านี้

เพราะคนผู้นั้นยังมี“อวิชชา” แม้จะเรียนจบปริญญา ทางพุทธศาสตร์ ถึงขั้นสูงสุดในหลักสูตรประจำมี หรือแม้ จะเป็นนักปฏิบัติจนประสบผลในชีวิตกระทั่งหลงผิดว่าตน ได้บรรลุจุดสูงสุดคือ“อรหัตต์”แล้วปานนั้น แต่ยังไม่รู้แจ้ง ต้องแก้ใน“อาหาร”ที่ว่านี้ ก็มากมายก่ายกองในสังคมพุทธ

ปุถุชนทั้งหลายจึงมีอวิชชาเป็นปกติในชีวิตสามัญ แล้วก็ทำ“อาหาร”ให้ตนพอกพูน“อวิชชา”ของตน ทำให้ “นิรวรณ ๕” ก็ดี ทวาร ๓ ก็ดี การไม่สำรวมอรินทร์ ๕ ก็ดี การไม่มีสติ สัมปชัญญะที่บริบูรณ์ ก็ดี การทำให้ใจไม่สบายใจไม่เป็น หรือทำให้ไม่สบายใจถูกถ้วน ก็ดี ตลอดไปจน“ความไม่ศรัทธา ที่ถูกต้อง-ได้ฟังอสังกรรม-ไม่คบคุ้นสัตบุรุษ” ก็ดี ต่างก็โต, อ้วน,ใหญ่,หนา,มาก แก่ตนเองอยู่เป็นปกติสามัญของปุถุชน คนผู้มี“อวิชชา”ครอบงำหรือ“ผู้ไม่รู้อาริยธรรม”(อวิชชา)

ซึ่งคนผู้มีอวิชชา(ความไม่รู้อาริยธรรม)นั้น มี“อวิชชา” ทั้งที่เป็น“ความไม่รู้ตัว”ทั้งที่“ไม่รู้ในอาริยธรรมทั้งหลาย” และทั้งที่“ไม่รู้ประสีประสาอะไรเลยในเรื่องที่ว่านี้”

โดยเฉพาะคำว่า“อาริยธรรม” นั้น หมายถึง“อาหาร” ทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อวิชชาสูตร”นี้แหละที่ คนผู้“อวิชชา”ไม่รู้ เพราะ“ไม่มีปัญญาหรือไม่มีความรู้ ที่เป็นพุทธธรรมอย่างสัมมาทิฐิ”จริงนั่นเอง

จึงได้ชื่อว่า“ปุถุชน”(คนกิเลส“หนา,โต ฯลฯ”อยู่เสมอๆ) เพราะ“ปุถุ” แปลว่า โต,อ้วน,ใหญ่,หนา,มาก เมื่อชีวิตมีแต่ได้“อาหาร” ที่เป็นนิรวรณ ๕, ทวาร ๓,

ไม่สำรวจอินทรี ๖, มีสติสัมปชัญญะที่ไม่เป็นอาริยะ, ทำใจในใจโดยไม่ถ่องแท้, ไม่ศรัทธาหรือศรัทธาไม่ถูกแท้ ไม่บริบูรณ์, ไม่ฟังธรรมที่เข้าชั้นอาริยะหรือได้ฟังธรรมที่ไม่เข้าชั้นอาริยะ, ไม่ได้พบสัตบุรุษหรือพบแต่ไม่ได้คบคุ่น สัตบุรุษให้บริบูรณ์

“อาหาร”เหล่านี้ จึงโต จึงอ้วน จึงใหญ่ จึงหนา จึงมาก ซึ่งนั่นก็คือ คนที่ “ปลุก” อยู่ตลอดเวลา นั่นแหละ

เพราะ “ความไม่รู้” (อวิชชา) ย่อมทำให้ตนเป็น “ปลุกชน” อยู่กับ “อาหาร” เหล่านี้

ความไม่รู้ (อวิชชา) ไม่มี “วิชา” กับ “อาหาร” เหล่านี้ อาหารเหล่านี้จึงสร้าง **อกุศลธรรมเจริญงอกงามโต, อ้วน, ใหญ่, หนา, มาก** ไปตามวันเวลาที่ผู้มันยัง “อวิชชา” อยู่ตลอดเวลา

ทุก.. “เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย-ผล” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๕๘, ๕๙, ๖๐) จึงล้วนเป็น **ปัจจัยการ** เป็น **อิทัปปัจจยตาแห่งอกุศลเจริญงอกงามตลอดสาย** ในการดำเนินชีวิตอยู่ กับภายศสรรเสริญสุขของปลุกชน

ดังนั้น **ปลุกชนทุกคนที่ไม่ได้ศึกษาพุทธศาสนาอย่าง สัมมาทิฐิ** จนกระทั่งมีปัญหา รู้แจ้งทิศทางแห่งโลกุตระธรรม เข้าถึงชั้น “**อาริยธรรม**” ก็ล้วนสร้าง **เหตุแห่งอกุศลธรรม ดำเนินกระบวนการสร้างชีวิตเจริญ “อวิชชา” ไปตลอดที่คนผู้นี้ยังอวิชชาอยู่ด้วย “เหตุ(input)-นิทาน(process)-สมุทัย(output)-ปัจจัย(outcome)-ผล(impact)” ไม่มีทางสิ้นสุดลงได้ มีแต่จะบานปลายไปยังและยิ่งๆขึ้น**

ถ้าหากผู้ปฏิบัติธรรมคนใด **ไม่สามารถเรียนรู้จนรู้แจ้ง** ใน “**อปัลณกปฏิบัติ ๓**” (ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิดหรือทางดำเนินชีวิตที่ไม่ผิดของศาสนาพุทธ ซึ่งเป็นทฤษฎีพิเศษมีเฉพาะในศาสนาพุทธ)

กล่าวคือ ใครได้ปฏิบัติตามหลักสำคัญ ๓ ข้อนี้ อย่าง **สัมมาทิฐิ** ก็จะสามารถบรรลุธรรมของพุทธศาสนาได้

แต่ถ้าคนผู้ใดการปฏิบัติออกนอก “**ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด (อปัลณกปฏิบัติ) ๓ ข้อนี้**” ก็จะไม่สามารถบรรลุธรรมของศาสนาพุทธที่เป็น **อาริยะ** เป็น **โลกุตระ** ชื่อว่า **ผิดทางนิพพาน** ซึ่งชาวพุทธทุกคนนี้ปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ **ออกนอกข้อปฏิบัติ ๓ ข้อนี้** ไปเกือบหมดแล้วมั้ง ! จึงเท่ากับ **ปฏิบัติผิดไปจากแบบพุทธ** จะไม่สามารถบรรลุธรรมที่เป็น **อาริยะ** เป็น **โลกุตระ** ตามเนื้อแท้ของพุทธได้สำเร็จเป็นอันขาด

หลักปฏิบัติ ๓ ข้อนี้จึงได้รับการเรียกชื่ออย่างสำคัญว่า “**อปัลณกปฏิบัติ ๓**” ซึ่งแปลความให้ชัดก็คือ **ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด** ถ้าได้ประพฤติตาม ๓ ข้อนี้ ก็จะสามารถบรรลุผลเป็น **อาริยะ** ถึง **นิพพานเป็นที่สุด** หรือ **ทางดำเนินชีวิต ๓ ข้อที่ไม่ผิดไปจากการประพฤติตนของคนผู้เป็นชาวพุทธ**

๓ ข้อที่ว่านั้นได้แก่ ๑. ข้อปฏิบัติการสำรวจอินทรี ๖ ที่มัวเมาไปกับอายตนะ-ผัสสะ (อินทรียสังวร) อย่างสัมมาทิฐิ

๒. ข้อปฏิบัติในการประมาณจัดการกับความมัวเมา (มัตตะ) เพราะกิเลสอันเกิดจากอาหาร ทั้งที่เป็นเครื่องอุปโภคและบริโภค (โภชนเมตตัญญุต) อย่างสัมมาทิฐิ

๓. ข้อปฏิบัติการเป็นผู้พากเพียรเรียนรู้ฝึกฝนตนให้รู้ตัวไม่หลงเสพติดอยู่ในความหลับ ไม่หลงเสพติดความหลับไหลอยู่ในภพ ให้บรรลุ “**ความตื่น**” (ชาคริย) จากความหลับไหลหลงไหล ให้บรรลุ “**ความตื่น**” จากความมัวเมา (มัตตะ) ในกิเลส (ชาคริยานุโยค) กระทั่งพ้นจากความหลับไหลหลงไหล อย่างสัมมาทิฐิ

เพราะ “**ความมัวเมา**” (มัตตะ) มันเป็นเรื่องจริงมีจริงตาม **สมมุติสัจจะ** ต้องศึกษาให้บรรลุถึงขั้น **ปรมาตตสัจจะ**

ไม่เช่นนั้นมันก็จะทำให้คนหลงมัวเมา จนกระทั่งหลงเลอะเทอะ ติดยัด หลงไหล ถึงกับคลั่งไคล้ ลงมายไปกับ “**การไม่สำรวจอินทรี ๖ - การไม่ประมาณจัดการกับความมัวเมาในอาหาร - การไม่เป็นผู้พากเพียรเรียนรู้ฝึกฝนตนให้หลุดพ้นจากความหลับไหลหลงไหล**”

ไม่รู้แจ้งในความเป็น “**อาหาร**” หรือ “**เครื่องอาศัยในชีวิต**” ตั้งแต่ “**นิวรณ์ ๕-ทุจจิต ๓-ไม่สำรวจอินทรี ๖-ไม่มีสติสัมปชัญญะ-ทำใจในใจไม่แยบคายถ่องแท้-ไม่มีศรัทธาที่สัมมาทิฐิ-ไม่รู้ในสังขารธรรม- ไม่คบสัตบุรุษ**” ชีวิตจึงจมมิด **มัวเมา** เหมือนคนตกอยู่ในสภาพหลับไหล หลงสุขๆ ทุกข์ๆ อยู่ในภพ ๓ เช่นเดียวกับคนหลับฝัน

เพราะฉะนั้นจึงต้อง “**ประกอบความเพียรเป็นผู้ตื่นจากความหลงหลับไหลอยู่ในภพฝัน**” (ชาคริยานุโยค) ให้ได้ กระทั่งบรรลุเป็น “**ผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบาน**” (พุทธ)

วิธีปฏิบัติของศาสนาพุทธที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ หรือทรงตรัสไว้ชัดๆ ว่า

“**ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด หรือทางดำเนินชีวิตที่ไม่ผิดที่จะ**

พบบรรลุนิพพานของศาสนาพุทธนั้น มี ๓ ข้อ”เป็นฉะนั้น ฉะนั้น ผู้ต้องการเจริญแบบพุทธหรือมุ่งนิพพานจึงต้องตรวจตราให้รู้ถึง“ความมัวเมาของตน”(มัตตะ)ชนิดที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความลึกซึ้งของ“การสำรวมอินทรีย์ ๖” (อินทริยสังวร) ว่า ปฏิบัติอย่างไรจึงเรียกว่าสำรวม พิจารณาไปจนถึงได้รู้แจ้งได้เห็นจริงเป็น“อธิปัญญาสิกขา”ครบครัน ทั้ง“เหตุ(input)-นิทาน(process)-สมุทัย(output)-ปัจจัย(outcome)-ผล(impact)”เจริญงอกงามไปบุญล้น

จึงต้องตรวจตราให้รู้ถึง“ความมัวเมาของตน”(มัตตะ)ชนิดที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความลึกซึ้งของ“กิเลสอันเกิดจากอาหาร”ทั้งหลายดังกล่าวแล้ว พิจารณาทุกอริยาบถ ที่ประพฤติดูอยู่กับสัมผัส อยู่กับอารมณ์ อยู่กับกายกับจิต ว่าปฏิบัติอย่างไรจึงดับกิเลสได้ ปรับสัดส่วนอะไรต่างๆ (โภชนเมตตัตถุญตา)อย่างไร จึงจะอาศัย(อาหาร)อะไรต่างๆ เหล่านั้น แล้วอยู่ด้วยกันอย่างไม่มีกิเลส ไม่มีบาป

แล้วสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับสิ่งเหล่านั้นชนิดมีโลกุตรจิตที่เป็น“อธิปัญญาสิกขา”ขั้นบริบูรณ์สัมบูรณ์ด้วย“วิปชา ๘” อยู่กับ“เหตุ(input)-นิทาน(process)-สมุทัย(output)-ปัจจัย(outcome)-ผล(impact)”

ในที่นี้ก็ขออธิบายถึงเฉพาะความมัวเมา(มัตตะ)ใน“อาหาร”ที่มันเป็นกิเลสดังกล่าวนี้อย่างจริงจังเพิ่มเติมอีก จากคำสอนของพระพุทธเจ้าอีกหมวดหนึ่ง เพราะถ้ายังมี“ความไม่รู้”(อวิชชา) อกุศล ก็เจริญอยู่ตามที่ได้สาธยายมา

พระพุทธเจ้าตรัส “อาหาร ๘”ที่สำคัญยิ่ง ซึ่งเป็นปรมาตถธรรมไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐ ได้แก่

๑. กวฬิงการาหาร คือ อาหารที่ทุกคนต้องกินเพื่อเลี้ยงร่างกายตน ตราบ ที่ยังมีชีวิตก็ต้องกินอาหาร

ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดแม้จะกินอาหารก็ยืนยันว่าตนมีสติสัมปชัญญะ แต่สติสัมปชัญญะยังแค่ขั้นปุถุชนหรือแค่สติสัมปชัญญะขั้นกัลยาณชนเท่านั้น หรือจิตใจของผู้นั้นมีสัมมาทิฐิแต่ยังไม่บริบูรณ์ ยังเหลือ“อวิชชา”อยู่

แม้จะศึกษาพุทธศาสนาแต่ยังไม่สัมมาทิฐิ หรือสัมมาทิฐิที่ว่าสัมมาไม่บริบูรณ์ จนฝึกฝนตนกระทั่ง“อธิปัญญาสิกขา”เจริญถึงขั้นกำหนดรู้“กามคุณ ๕”ได้จาก“อาหาร”ที่กิน และมีวิธีที่สามารถกำจัด“กิเลสกาม”

ที่เกิดจาก“อาหาร”นั้นๆไม่ได้ ตราบใด ผู้ที่ยัง“อวิชชา”ยังกินอาหาร กิเลสก็ย้งหนาขึ้นโตขึ้น อยู่ตราบนั้น

๒. ผัสสาหาร คือ อาหารที่เกิดจากการสัมผัสทางทวาร ๖ คือ ตาลัมผัสรูป หุสัมผัสเสียง จมูกสัมผัสกลิ่น ลิ้นสัมผัสรส กายสัมผัสสภาวะทางนอก ใจสัมผัสสภาวะภายใน ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังมีตาหูจมูกลิ้นกายใจสัมผัสด้วยสติสัมปชัญญะที่มี“อวิชชา” ไม่ศึกษาพุทธศาสนาให้สัมมาทิฐิแล้วฝึกฝน จน“อธิปัญญาสิกขา”สามารถกำหนดรู้“เวทนา ๓”ได้ ในชีวิตขณะที่ทุกทวารมีสัมผัสอยู่แล้วพิจารณาเรียนรู้“เวทนาในเวทนา”กระทั่งมีญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เวทนา”ต่างๆทั้งหลายอีกบริบูรณ์ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้จนครบ“เวทนา ๑๐๘”

แล้วไม่สามารถกำจัด“เวทนา”ที่ชื่อว่า“เคหสิตเวทนา”จนเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้ ตราบใด ผู้มี“อวิชชา”เมื่อยังมีสัมผัสตามปกติชีวิต กิเลสก็ย้งหนาขึ้นโตขึ้น อยู่ตราบนั้น

๓. มโนสัญเจตนาหาร ก็คือ อาหารที่เกิดจากความต้องการหรือความมุ่งหมายของตน ที่สามัญคนทุกคนต้องมี แม้จะเป็นอรหันต์หรือเป็นพระพุทธเจ้าแล้ว

ซึ่งถ้าแม้คนผู้ใดยังมีความต้องการ แต่ไม่ได้ศึกษาพุทธศาสนาให้สัมมาทิฐิแล้วฝึกฝนกระทั่ง“อธิปัญญาสิกขา” สามารถกำหนดรู้“ความต้องการ ๓”(ตัณหา ๓)ได้

แล้วอาศัย“วิเวกตัณหา”(ความต้องการที่ไม่มีภาพ)นั้นนำพาปฏิบัติกำจัด“ความต้องการ”ที่เป็น“กามภพทั้งรูปภพทั้งอรูปภพ”(กามตัณหาและภวตัณหา)ได้ ตราบใด ผู้มี“อวิชชา”เมื่อยังดับความต้องการที่เป็นกามภพและภวภพ(ทั้งรูปภพและอรูปภพ) ไม่ถูกสภาวะของมันชนิดที่สัมผัสถูกสภาวะแท้และถูกถ่วง กิเลสก็ย้งหนาขึ้นโตขึ้น อยู่ตราบนั้น

๔. วิญญาณาหาร คือ อาหาร(เครื่องอาศัยอยู่ในภาวะที่ยังมีชีวิต)หมายเอา ธาตุรู้ในตัวคนที่มีชีวิตอยู่เป็นประจำวัน ผู้จะพ้นอวิชชา จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัณหา ๓” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๓” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กามคุณ ๕”

ซึ่งจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ด้วย“ปัญญาที่สัมผัสเห็นภาวะความเป็นอาหาร”(วิปลสนาญาณ)ทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อวิชชาสูตรและอาหาร ๘”

คือ ต้องเรียนรู้จากสัมผัสสภาวะที่อาศัยอยู่(อาหาร)ใน

ชีวิตประจำวัน หรือทุกสภาวะที่เกิดอยู่เป็นอยู่ทุกขณะของชีวิต
เช่นว่า ได้**คับคุ่นสัตว์บรูษ**ที่บริบูรณ์ ได้**ฟังสัทธรรม**
ที่บริบูรณ์ ได้**ศรัทธา**ที่บริบูรณ์ ได้**ทำใจในใจ**อย่าง
แยบคายที่บริบูรณ์ ได้**มีสติสัมปชัญญะ**ที่บริบูรณ์ ได้
สำรวมอินทรีย์ ๖ ที่บริบูรณ์ ได้**สุจริต ๓** ที่บริบูรณ์ ได้
ทำสติปฏิฐาน ๔ ที่บริบูรณ์ ได้**ทำโพชฆงศ ๗** ที่บริบูรณ์
และได้**กำหนดรู้**(สัญญา)จนกระทั่งสามารถรู้จัก รู้แจ้ง
รู้จักจริง**“นามรูปของวิญญาน”** รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง**“ตัณหา ๓ ของ**
มโนสังขเจตนา” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง**“เวทนา ๓ ของผัสสะ”**
รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง**“กามคุณ ๕ ของ ทุกคำข้าวที่กิน”**

ซึ่งประกอบไปด้วยการสัมผัสเห็นทุกสภาวะที่เรา
อาศัยอยู่(อาหาร)ในชีวิตประจำวัน หรือทุกสภาวะที่เกิดอยู่
เป็นอยู่ทุกขณะของชีวิต

และ**“อริปัญญาลิกขา”**ก็จะเจริญเป็น**“วิชชา ๘”** ซึ่งจะ
สามารถหยั่งรู้**“นามรูป”**ได้ ด้วย**“วิปัสสนาญาณ”** หรือเริ่ม
จาก**“ญาณ ๑๖”**ข้อต้น ได้แก่**“นามรูปปริจเจทญาณ”**แล้ว
เจริญมี**“ปัจฉยปริคคหญาณ”** ฯลฯ มีไปจนครบ ๑๖ **ญาณ**
นามรูปปริจเจทญาณ แปลว่า **ความรู้ขั้นพิเศษ**ที่
สามารถกำหนดรู้**“นามรูป”**ได้ หมายความว่า **“อริปัญญา**
ลิกขา”ของเราเอง ซึ่งก็คือ **จิตหรือวิญญาน**เราเองนั้นแหละ
ที่มีความสามารถเจริญพัฒนาสูงขึ้นกระทั่งมีประสิทธิภาพ
หยั่งรู้**“นามรูปหรือนามกาย”**นั้นๆได้จริง

และ **นามรูป** หรือ **นามกาย** นี้ ก็คือ **จิตของเราเอง**
หรือ **วิญญาน** ของเราเองในตัวเราเอง อีกหนึ่งแหละ

ซึ่ง**จิตวิญญาน**ล้วนเป็น**นามธรรม** ที่**ไม่มีสรีระ**(อสุรีระ)
ไม่มีตัวตน(อนัตตา) แต่จะรู้ได้ด้วยภาวะของ**“อาการ-เพศ**(ความ
แตกต่าง)-**นิमित**(เครื่องหมาย)-**อุเทศ**(คำอธิบาย)”(พระไตรปิฎก
เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)จาก**การสัมผัส**ด้วย**“จิตหรือวิญญานของ**
เราเอง”ที่เรียกว่า**“ญาณ”**หรือ**“ปัญญาอันยิ่ง”**นี้เอง

ไม่ใช่สมรรถนะของ ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ที่จะ**สัมผัส**
“รู้”(ซาณัติ)ได้ ทวารทั้ง ๕ ภายนอก สัมผัส**“รู้”**ไม่**ได้**
ต้อง**สัมผัส“รู้”**ได้ด้วย**“ญาณหรือปัญญาที่พิเศษ”**เท่านั้น

แม้ที่อ้างว่า รู้เห็นได้ด้วย**“ตาทิพย์-หูทิพย์”** หรือด้วย
“ญาณพิเศษ”ที่เห็นจิตวิญญาน เป็นรูปร่างผี เป็นรูปร่างเทวดา
ที่มีรูปร่าง มีตัวตน ตามที่เล่าขานกันทั่วไปของปุถุชนมาตลอด

กาลนานนั้น ไม่ใช่สภาพที่เป็นจริงเลย **ปั้นรูปร่างขึ้นมาเอง**
ปั้นตัวตนขึ้นมาหลอกกันเองอยู่ทั้งสิ้น]

ด้วยประสิทธิภาพแห่ง**อริปัญญาลิกขา**ตามทฤษฎีของ
พระพุทธเจ้า เมื่อศึกษาอย่าง**สัมมาทิฏฐิ**และปฏิบัติก็จะรู้อย่าง
ใน**นามธรรม**นั้นๆได้ ซึ่งเป็น**“ความรู้”**ที่ผู้ศึกษาจะสามารถใช้
เป็น**“เครื่องมือ”**ได้ดีกว่าสามัญปุถุชนทั่วไป(อุตตรินุสสรธรรม)
ที่ไม่เคยฝึกฝนอย่างเป็นหลักสูตรจนสำเร็จเป็นกิจจะลักษณะ
จึงไม่สามารถจะใช้เป็น**ธรรมอาวุธ**ได้

แต่ถ้าตั้งใจเรียนรู้อะไร ก็จะเกิดได้มีได้ เป็นวิทยาศาสตร์
ไม่ลึกลับ ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดที่พิสูจน์ไม่ได้

●●●
ที่

นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑
ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”**ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาน
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาน

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชั้น ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ **กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑**
ส่วน**“นาม”**ได้แก่ **ใจ, จิตวิญญาน, ชั้น ๔, อวิชชา**

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม
เต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง
พัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กาลศาสตร์-ชีววิทยา
อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะ

เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”**เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ**“พีชะ”** เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ**“ธรรมะ”**อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”**(ภาว)ของแต่ละนิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ**“ปรีนิพพาน”**ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาดาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชะตาเดินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญบารมี” ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“นี่เองที่มนุษย์นับถือ ว่า เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”**หรือ**“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของขาดาน”** **ย่อมมีจริงเป็นจริง** สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง “กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี “ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี “พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง

สุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี “พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาดาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ที่**เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้**นั้นๆ**นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาดาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะ**นี้ที่เดียว** ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นถึงปานจะ**นี้**เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมติ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก โทนที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมติ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูปลักษณ์ไหน** แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มตัวริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** **สั่งสมเป็น “วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แท้ของผู้**นั้นๆ** [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่**คนไทยรู้จักกันนั่นเอง**]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมติ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธุ”**จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐิสสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วย**ศีลสัมปทา** แล้วก็**อินทริยสังวร** **สติสัมปชัญญะ** และ**สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม**ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้น และ**ศีล**อื่นๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆกรรมของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆก่าวนั้นก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรมถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี**“การค้าขายผิด”** (มัจฉาวิชชา ๕) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**“มัจฉาชีพ”** การค้าขายที่เป็น**“มัจฉาชีพ ๕”** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ **“การค้าขายอาวุธ”** ข้อที่ ๒ **“การค้าขายสัตว์”**ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ **“การค้าขายเนื้อสัตว์”** กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

พระพุทธเจ้าทรงละเอียดลึกซึ้ง ถึงขนาดที่ว่า **“ผู้นั้นย่อมยังตาดตและสาวกตาดต ให้อินทรีย์ด้วยเนื้อ เป็นอกัปปิยะ(ไม่ถูกต้อง) ชื่อว่า ย่อมประสบบาป มิใช่บุญ**

เป็นอันมาก ด้วยเหตุประการที่ ๕ นี้”

เห็นไหมว่า “บาป”มันเป็นเรื่องทีละเอียดลอลอแค่ไหน มัน“ไม่ถูกต้อง”(อกัปปิยะ) ถ้าหากว่าใครไปทำให้พระพุทธรูปเจ้าหรือสาวกพระพุทธรูปเจ้า**“ยินดีด้วยเนื้อ”** ย่อมประสบบาป **มิใช่บุญเป็นอันมาก** แน่ยิ่งกว่าแน่ ประเด็นที่นางง ก็คือ ถ้าคนผู้นั้นเขาไม่ได้“ฆ่า”ไม่ได้“ทำบาป”นั้น ผู้อื่นฆ่า ผู้อื่นทำบาป **คนทำบาปนั้นจะมีสิทธิ์ใหญ่ยิ่งอะไรมาระบุว่า คนนี้อย่ากินนะ ถ้าขึ้นกินเนื้อนี้ คุณบาปนะ** ขอถามว่า **คนบาป**แท้ๆคนนี้มีสิทธิ์อะไรรักษาที่จะมีอำนาจมีความศักดิ์สิทธิ์ถึงขั้น..ถ้าเขาจะบรูอย่างไรก็ต้องเป็นตามนั้น ให้คนนั้น**บาป คนนั้นก็ต้องบาป ตามที่เขาจะบรู !!!!..???**

เขามีอำนาจนั้นมาจากไหน มันเป็นไปได้ยังไง? มันไม่เห็นจะเป็นเหตุเป็นผล หรือไม่เห็นจะเข้าทำตรงไหน คนฆ่าสัตว์ คือ คนเลวคนชั่ว ตนทำบาปแท้ๆแล้ว มีสิทธิ์อะไรหรือมีอำนาจมีความศักดิ์สิทธิ์พิเศษอะไรรักษาที่จะสั่งโดย**“เงาะจง”**(อุทิต)ให้คนนั้นคนนี่**“บาป”** เขาเป็นคนฆ่าสัตว์ ทำบาปแท้ๆ เขามีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ปานนั้นจริงๆหนะหรือ?

แล้วทำไมคนที่ถูก**“เงาะจง”**(อุทิต)เท่านั้นที่กินเนื้อที่เขาฆ่าไม่ได้ ต้องผิตต้องบาป คนที่ไม่ถูก**“เงาะจง”**(อุทิต) ทำไม่กินได้ ไม่ผิตไม่บาป มันประหลาดไหม

ผู้ที่ฆ่าสัตว์นั้น ฆ่า**เงาะจง**(อุทิต)คนไหน ถ้าคนๆนั้นกินเข้า ต้องผิตต้องบาป แล้วไป**“เงาะจง”**(อุทิต)ทำไม?

ถ้าไม่**“เงาะจง”**(อุทิต) จะฆ่าสัตว์มากินกันก็ฆ่าไปเลย ไม่ต้องเงาะจงใครสิ คนจะได้กินได้ทั่วไปหมด ไม่ผิต ไม่บาป กันสักคน คิดดูดีๆ มันพิลึกๆไหม?

คนที่**ตั้งใจฆ่าสัตว์หรือเงาะจงฆ่าสัตว์หรือเจตนาฆ่าสัตว์ให้ตาย**ต่างหากที่ผิตที่บาป โทมนโหม่แท้ๆ

ไม่ใช่**แค่เงาะจงหรือเงาะจง**ให้คนนั้นกินคนนี่กิน แล้วคนที่ถูกระบุนั้นจึงจะกินไม่ได้ ถ้ากินแล้วจะบาปจะผิต เพราะตามสังฆจะนั้นคนกินเนื้อสัตว์ที่เป็น**อุทิตมังสะ** แม้**“ไม่เงาะจงระบุแก่ใคร”**หรือไม่เจตนาให้คนกิน มันก็บาปอยู่แล้ว กินเนื้อสัตว์ชนิดนี้เป็นบาปจริงๆ

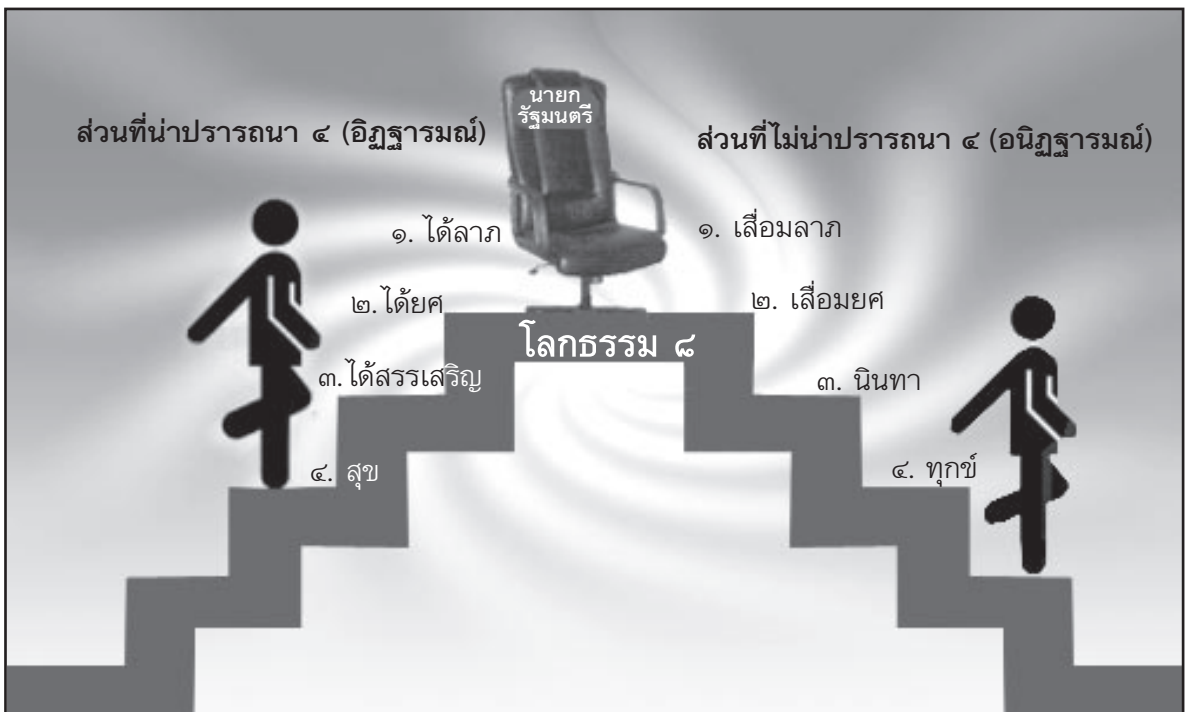
๓ [มีต่อฉบับหน้า]

‘โลกนี้ใช้มีแต่ได้
คราร้ายก็ต้องมีเสีย
สุขทุกข์ไม่เที่ยงเกล้าเคลีย
ได้เสียเปลี่ยนแปลงตามกรรม
’

มีได้ก็มีเสีย

(กาฬพาทูชาดก)

เมื่อพระเทวทัตบังเกิดความโลภ หวังเป็นใหญ่คิดปกครองสงฆ์เสียเอง จึงพยายามประทุษร้ายพระศาสดาหลายครั้ง พอลคนทั้งหลายรู้เรื่องนี้ ก็พากันเลิกถวายข้าวของแก่พระเทวทัต แม้พระราชาก็ไม่ทรงเหลียวแลพระเทวทัต ทำให้ลาภสักการะทั้งหลายเสื่อมสิ้นไป พระเทวทัตต้องเที่ยวขออาหารบริโภค

ณ ธรรมสภา ภิกษุทั้งหลายนั่งสนทนากัน
“ท่านทั้งหลาย พระเทวทัตละโมภคิดเอาแต่ได้ หวังทำให้ลาภสักการะบังเกิดขึ้น สุดท้าย แม้แต่ลาภสักการะที่ได้มาแล้วก็หายหมด ไม่อาจรักษาให้มั่นคงไว้ได้”

พระศาสดาเสด็จมาที่ธรรมสภา ทรงทราบเรื่องที่ภิกษุทั้งหลายสนทนากันแล้ว ได้ตรัสว่า

“มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น แม้ในกาลก่อน เทวทัตก็
ได้เป็นผู้เสื่อมลาภสักการะมาแล้ว”

ทรงเล่าเรื่องนั้นแก่ภิกษุทั้งหลาย

ใน.....
อดีตกาล เมื่อ**พระเจ้าธัญชัย**ครอง
ราชสมบัติในนครพาราณสี

มีนายพรานป่าคนหนึ่ง เข้าไปล่าสัตว์ใน
ป่าลึก ได้พบ**วานร** (ลิงตัวใหญ่) ฝูงหนึ่ง จำฝูงเป็น
วานรเผือกชื่อ ราชะ ซึ่งมีร่างกายงามบริบูรณ์
ยิ่งนัก ปกครองบริวารมากมาย และมี**วานร**
น้องชายชื่อไปฏฐปาทะ

นายพรานนั้นจึงใช้อูบาย ล่อวานรสองพี่น้อง
ให้ติดกับดัก แล้วจับตัวเอาไปถวาย**พระเจ้าธัญชัย**

พระราชาทอดพระเนตร**วานรเผือก**แล้ว ทรง
พอพระทัยมาก โปรดให้ทำทรงทองเป็นที่อยู่ของ
วานรทั้งสอง แล้วเลี้ยงดูอย่างดี ให้กินข้าวตอก
คลุกน้ำผึ้ง ให้ดื่มน้ำที่เจือด้วยน้ำตาลกรวด ให้มี
ผู้คอยดูแลปรนนิบัติตลอดเวลา **วานรสองพี่น้อง**
จึงเป็นผู้เลิศด้วยลาภยศและความสุข

ต่อมาไม่นาน **มีพรานป่าอีกคนหนึ่ง** ได้นำเอา
วานรตัวหนึ่งชื่อ กาศพาทู มาถวาย**พระเจ้า**
ธัญชัย แม้**วานรตัว**จะมาทีหลัง แต่ก็ เป็นของ
แปลกใหม่ จึงได้รับลาภสักการะมากกว่า ผู้คน
พากันชื่นชมกล่าวถึงมากกว่า

ทำให้ลาภสักการะของวานรเผือกเสื่อมถอย
ลง แต่**วานรผู้**ที่มิได้ทุกข์ร้อน มิได้พูดอะไรเลย
ยังคงสุขสงบอยู่ แต่**วานรน้องชาย**ทนเห็นลาภ
สักการะที่มากกว่าของ**วานรตัว**ไม่ได้ จึงเอ่ย
อย่างน้อยใจกับพี่ชาย

“เมื่อก่อน พวกเราได้ข้าวและน้ำจากราช-
สำนักอย่างอุดมสมบูรณ์ มาบัดนี้ ข้าวและน้ำนั้น
ไปตกอยู่กับ**ลิงกาศพาทู**มากมาย **พี่ราชะ** **พระเจ้า**
ธัญชัยทรงไม่โปรดเราแล้ว อย่างนี้พวกเรา
พากันกลับไปป่าตามเดิมเถิด”

ได้ฟังอย่างนั้น พี่ชายก็สอนธรรมะให้แก่
น้องชายว่า

“**น้องไปฏฐปาทะ** **โลกธรรม** (ธรรม ๘ อย่าง

ของมนุษย์ที่หมุนไปกับโลก) ในหมู่มนุษย์นี้คือ
๑.ได้ลาภ ๒.เสื่อมลาภ ๓.ได้ยศ ๔.เสื่อมยศ
๕.โดนนิินทา ๖.ได้สรรเสริญ ๗.มีสุข ๘.เป็น
ทุกข์ ทั้ง ๘ อย่างนี้เป็นของไม่เที่ยง ไม่แน่นอน
มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา ฉะนั้นเจ้าจึงอย่า
เสียใจไปเลย จะเศร้าโศกไปทำไมกัน”

แม้ได้ยินคำสอนนั้นแล้ว แต่**วานรผู้น้อง**ก็ยัง
ไม่อาจกำจัดแรงริษยาให้หายไปได้

“**พี่ราชะ** พี่เป็นบัณฑิต (ผู้ฉลาดในธรรม) แท้
ย่อมรู้ได้ถึงผลประโยชน์ที่ยังมาไม่ถึง รู้ไหมหนอ
ทำอะไรเราจะได้เห็น**ลิงกาศพาทู**ผู้ลามก ถูก
เขาขับไล่ออกไปจากราชสกุล”

“**เจ้าอย่า**วิตกนักเลย **ลิงกาศพาทู**นั้นมักชอบ
กระดิกหู ทำตาไปนกลอกลูกตาไปมา แยกเขี้ยว
ชาว นี้แหละจะทำให้พวก**ราชกุมาร**หวาดเสียว
พระทัยอยู่บ่อย ๆ **มันจะทำตัวของมันเองให้**
เสื่อมจากข้าวและน้ำ”

นับจากนั้นมาอีก ๒-๓ วันเท่านั้น พวก**ราช-**
กุมารทั้งหลายก็พากันตระหนกตกพระทัยกลัว
ต่อการกระทำของ**วานรกาศพาทู** ถึงกับทรงส่ง
เสียงกรีดร้องออกมา พระราชาทรงสดับเสียงร้อง
จึงตรัสถามถึงเรื่องราว ครั้นทรงทราบสาเหตุแล้ว
ก็รับสั่งว่า

“**จงไล่มันออกไป”**

วานรกาศพาทูจึงถูกนำตัวไปจากพระราชวัง
ลาภสักการะของวานรเผือกจึงกลับมาดังเดิม
อีกครั้ง

.....

พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงแล้วตรัสว่า
“**วานรกาศพาทูในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระ**
เทวทัตในบัดนี้ **วานรไปฏฐปาทะ**ได้มาเป็น**พระ**
อานนท์ **ส่วนวานรราชะ**ได้มาเป็น**เราตถาคตเอง”**

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๖๑๔ อรรถกถาแปล
เล่ม ๕๘ หน้า ๕๗๗)

เลือกตั้งใหญ่ ผลออกมา โทวตโนไม่กี่ล้านเสียง
 อีกหลายสิบล้านเทใจสนับสนุน
 ให้มีนักการเมืองเข้ามาพัฒนาประเทศ
 เราบอกแทบตายว่า “น่าเกลียด”
 แต่หลายคนเขายังบอก “น่ารัก”
 คนไม่รู้ก็ยังมีมากมายเหมือน “ชนวัว”
 ก็ด้วยประการฉะนี้

อั่งอ่าง-ชูชก-กบ :
 กัมมุนา ๑ กุก ๑

เมื่อการเมืองต้องเปลี่ยน ยกเครื่องกัน
6 เถอะ เพราะสกปรกเกินจะทานทน !

เสียงเชิญชวนดังบ๊อ ก ๆ แ่วอยู่ไม่กี่
สถานี

๓ กรกฎาคม ๕๔ เลือกตั้งใหญ่ ผลออกมา
โหวตโนแค่ไม่กี่ล้านเสียง

แต่อีกหลายสิบล้านเทใจสนับสนุนให้มี
นักการเมืองเข้ามาพัฒนาประเทศ

นี่แหละ เราบอกแทบตายว่า “น่า
เกลียด” แต่หลายคนเขายังบอก “น่ารัก”
ก็ถือเป็นคนหมู่มาก

คนไม่รู้ก็ยังมีมากมายเหมือน “ชนวัว”
ก็ด้วยประการฉะนี้

เมื่อโรบินฮู้ดแห่งสยามแข่งกันประกาศ
แจกทรัพย์สินที่ปล้นมา พาราสาวัตติภาค ๒
จึงออกจะตื่นเต้นระทึกใจ !

มาระลึกชาติย้อนอดีต มีนิทานก็เรื่อง
ที่น่าพูดถึง

นิทานเรื่องแรก “อึ่งอ่างพองลม” มา
บริหารประเทศ ทำเป็นไม่สนใจผู้นำเก่า
แต่ก็ลอกมาหมด มีอะไรก็เอามาใช้หมด

ก็อปปีมาแต่ไม่ตีเท่าคนเก่า คุณภาพ
ใช้ไม่ได้ จึงไม่ได้ใจ

เปรียบดังลูกอึ่งอ่างวิ่งมาบอกแม่
เจอวัวตัวเบ้อเร่อ !

“ใหญ่เท่านี้มั๊ย?” ว่าแล้วก็พองลมโต
ขึ้น

“ใหญ่กว่านี้ ๆ ๆ” ลูกบอก
แม่อึ่งอ่างก็พองขึ้นอีก ๆ สุดท้ายต้อง
แตกดังโพละ !

นิทานเรื่องที่ ๒ ชูชกถูกเมียไล่ไปขอ
กัณหาชालีกับพระเวสสันดร

พระเวสสันดร พระองค์ก็ถูกระเบียบ
ชัดเจนอยู่แล้ว เมื่อมาขอตามกฎระเบียบ
ก็ต้องให้ไป

ชูชกเข้าไปในเมืองของพระราชบิดา

พระเวสสันดร ซึ่งพระราชบิดาดูแลอย่าง
ดี

ชูชกอยากกินอะไรก็ได้หมด

กิน ๆ ๆ ๆ จนท้องแตกตาย

ไม่มีใครทำร้ายชูชก แต่ชูชกตายเพราะ
ความตะกละ !

นิทานเรื่องที่ ๓ เมื่อกบเบื้อผู้นำ
เทวดาก็ส่งขอนไม้มาให้

กบเบื้ออีกแล้ว แต่เทวดาก็เบื้อเหมือน
กัน เพราะขอเปลี่ยนหลายครั้งแล้ว

สุดท้ายก็เลยส่งนกกระสามาแทน

ฝูงกบก็ค่อย ๆ หายไป คงนึกว่าไปสู

ดินแดนแห่งความสุข

เมื่อกบเลือกผู้นำ ก็เป็นเรื่องน่าสนใจ
ว่า ชีวิตของกบจะเป็นเช่นไร

โปรดติดตามด้วยหัวใจที่ลั่นระทึก

และโปรดอย่าสะใจ เพราะกบทุกตัว
ที่ตาย เขาก็ไม่รู้ว่าตาย ถ้ามตอนตายก็
ยังยิ้ม !

จบนิทานฉบับชำเหมา

เมืองไทยมิใช่ต้องกังวล อีก ๖๐ ล้าน
ก็แบ่ง ๆ กันไป ช่วยกังวลคนละนิดคนละ
หน่อย

กังวลมากเดี๋ยวจะเป็นโรคหัวใจ ความ
ดัน ฯลฯ สุดท้ายเราจะแย่ ตายก่อนจะเห็น
กฎแห่งกรรม !

**ประวัติศาสตร์สอนไว้ตลอดไม่มีอะไร
ที่จะสูญเสีย โดยไม่ได้อะไรเลย**

หลังน้ำท่วม ป่วยยอมอดมสมบูรณ

หลังพายุฝน ความชุ่มชื้นเบิกบาน

สราญหทัยก็อุปบัติ

หลังลูกบอลแดงลงพื้น ย่อมกระดอน
ขึ้นฟ้าอย่างสง่างาม

อดทนกันหน่อยก็แล้วกัน !

๗

(จาก...หนังสือวิชาการโครงการฟื้นฟูหลักสุตรนวดไทย
๘๐๐ ชั่วโมง)

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

ตอนที่ ๒๐

วิธีฟื้นฟู บำบัด ปรับสมดุลร่างกายอย่างไร ถ้ามีอาการดังกล่าวข้างต้น

ถ้ามีอาการปวดร้าวบริเวณขมับ ฟันบน คิ้ว หลังกระบอกตา อาการอ้าปากไม่ได้เต็มที่ หมายความว่าอะไร จะแก้ไขเบื้องต้นได้อย่างไร

● อาการปวดร้าวบริเวณขมับ ปวดร้าวหลังกระบอกตา บอกถึงว่ามีปัญหาที่ “ถุงน้ำดี” ซึ่งบอกถึงว่ามีเรื่องเครียดโดยไม่รู้ตัว หรือตั้งใจเครียด ลมหายใจสั้น และมีการนอนดึกเกิน ๒๓.๐๐ น. ทำให้มีลมแก๊สในท้องจำนวนหนึ่ง จนทำให้ปวดกระบอกตา ปวดขมับได้

วิธีแก้ไข

- นวดพื้นฐานขา นวดขาด้านในทั้งสองข้าง เน้นสัญญาณ ๑,๒ อยู่ใกล้กับแก้มกันจะทำให้ลมบริเวณท้องลดลง ทำให้นวดเส้นพื้นฐานท้องได้ง่ายขึ้น

- นวดเส้นพื้นฐานท้อง ซึ่งอยู่บริเวณรอบ ๆ สะดือ โดยเน้นที่จุดห่างจากสะดือ ๒ ข้อนิ้วมือทั้งสองข้าง จะทำให้อาการปวดกระบอกตาบรรเทาได้

- นวดขาด้านนอก โดยเน้นที่สัญญาณ ๑,๒, ๓ ทำนี้เพื่อแก้อาการปวดขมับ ปวดกระบอกตา และปวดสลักเพชรได้ด้วย แต่ต้องไม่ลืมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนอนดึกเกิน ๒๓.๐๐ น. พยายามฝึกหายใจเข้า-ออกยาว ๆ ทุกครั้งที่นึกได้ ถ้าหายใจยาว ๆ พร้อมกับหันหน้าไปทางทิศ

ตะวันตกเฉียงใต้ ก็จะช่วยให้เพิ่มออกซิเจนในเม็ดเลือดได้เร็วขึ้น

● ถ้ามีปัญหาจนถึงขั้นอ้าปากไม่ได้เต็มที่ แสดงว่าที่ “ลำไส้เล็ก” ต้องมีอาการบวมมากและมีแก๊สมากด้วย แสดงว่า มีการนอนดึกเกิน ๒๓.๐๐ น. ถึง ๐๑.๐๐ น. เป็นเวลานาน

วิธีแก้ไข

- นวดพื้นฐานท้อง ในท่าแหวก เป็นการนวดทำให้เส้นท้องหย่อน

“ท่านาบ” เป็นการกดนวดเพื่อทำให้สัญญาณท้องชัดเจนขึ้น

“ท่าโกย” เป็นการกดนวด เพื่อช่วยในเรื่องท้องอืด ท้องเฟ้อ อาการท้องผูก เป็นเถาดานพรตติก ถ่ายไม่ออกเป็นเวลานาน ลำไส้บวมเป็นเถาดาน (เกิดจากนอนดึกนาน ๆ ยกของหนักบ่อย ๆ หรือเป็นบางครั้ง) แต่ถ้าอายุเกิน ๕๐ ปีแล้วไม่ควรยกของหนักเกินไป เพราะลำไส้จะบวมแล้วหดตัวได้ยาก เนื่องจากอายุมาก

“ท่ากลมม” เป็นการนวดในหญิงตั้งครรภ์ ระยะ ๘-๙ เดือน เพื่อช่วยในการไหลเวียนเลือดให้ดีขึ้น ช่วยป้องกันทารกกดทับเส้น ทำให้คลอดง่าย จะไม่นวดในระยะตั้งครรภ์ ๓ เดือน และ ๗ เดือน เพราะอาจทำให้แท้งได้

เมื่อนวดครบทุกท่าแล้ว ควรใช้กระเป๋าน้ำร้อนอังที่ท้องบ่อย ๆ หรือหลังจากยกของหนักแล้วควรอังด้วยกระเป๋าน้ำร้อนหรือหม้อเกลือ

จะทำให้ลำไส้หดตัวได้ ทำให้เลือดลมเคลื่อนตัว
ได้ดีขึ้น

ถ้าปวดฟันบน บอกถึงว่ามีแก๊สใน “ลำไส้
เล็ก” ลูกกลมไปถึง “กระเพาะอาหาร” บอกถึง
ชอบอาบน้ำเกินเวลา ๑๔.๐๐ น. บ่อย ๆ บวกกับ
ยกของหนัก นอนดึก ใช้ความคิดจำนวนมาก

ก่อนและหลังนวด ควร “ดื่มน้ำสมุนไพรอุ่น ๆ
ทุกครั้ง” เพื่อช่วยระบบหมุนเวียนเลือดให้ดีขึ้นและ
ถ้าเป็นไปได้ควรใช้ “ดีท็อกซ์สวนลำไส้ใหญ่” (จะ
เป็นถุงหรือเป็นกระบอกก็ได้) ใส่ น้ำอุ่น ๆ ใส่ น้ำ
มะนาว ๑ ช้อนโต๊ะ หรือน้ำสมุนไพรเข้มข้น ๑
ช้อนโต๊ะ/น้ำ ๑-๑.๕ ลิตร จะช่วยการนวด กดจุด
เส้นต่าง ๆ ให้หย่อนเร็วขึ้น อาการปวดต่าง ๆ
ก็จะทุเลาง่ายขึ้น

● อาการปวดเนื้อต้นคอและหลัง (Trapezius)

‘อาการปวดต้นคอ’ นี้ หมายถึง ปัญหาของ
‘ถุงน้ำดี’ ซึ่งบอกถึงมี เรื่องเครียดหรือนอนดึกเกิน
๒๓.๐๐ น. ถ้าเกิน ๒๔.๐๐-๐๑.๐๐ น. ก็จะมี
‘อาการปวดหลัง’ ถ้าบวกกับ อาบน้ำก่อนนอน
จะทำให้ ‘เมื่อยเนื้อเมื่อยตัว’ มากขึ้นอีก บาง
คนปวดเช่นนี้มานาน จนเป็นความเคยชินและไม่
รู้สึกว่ามันปวด คือ มันตื้อไปหมด หรือทุกครั้ง
ที่ปวดก็หันหน้าเข้าหยาาแก้ปวดเป็นประจำ จนไม่
เคยคิดแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ ถ้าเป็นใหม่ ๆ กินยาแก้
ปวดไปด้วย พร้อมกับปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปด้วย
ก็จะดีขึ้นอีกนาน แต่ถ้าทำพฤติกรรมที่ผิด ‘เวลา
ชีวิต’ จะถูกระดมชาติลงโทษอีก เพราะ ร่างกาย
ของเราต้องการพัก และทำงานเป็นเวลา แต่เรา
ใช้มันเกินไป หรือใช้มันผิดเวลาบ่อย ๆ ร่างกาย
ก็จะเตือนเราทุกครั้ง โดยส่งสัญญาณว่า มัน
เมื่อย ลำ ปวด บวม แต่เรากลับหยาาแก้ปวด ตั้ง
แต่ชนิดเบา ถึงขั้นแรง บางครั้งก็กินและฉีดสเตียรอยด์
ไปเลย ยิ่งจะทำให้ร่างกายอ่อนแอลงทุกวัน

วิธีแก้ไข

- นวดพื้นฐานขาข้างที่เป็น คลายหลังเท้า
เปิดประตูลม

- นวดหลังสัญญาณ ๑, ๒, ๓ เน้นสัญญาณ ๑
ประมาณ ๓ รอบ รอบสุดท้ายกดสัญญาณ ๓, ๒, ๑

- นวดขาด้านนอกข้างที่เป็น สัญญาณ ๑, ๒,
๓, ๔, ๕ ประมาณ ๕ รอบ หรือมากกว่านั้นแล้วแต่
อาการ เน้นสัญญาณ ๓ รอบ ช่วงกลาง ให้นวด
เพียงสัญญาณ ๑, ๒, ๓

- นวดขาด้านในข้างดี สัญญาณ ๑, ๒, ๓, ๔
เดินเส้นถึงตามุ่ม และ ๕ รอบ ช่วงกลาง นวด
สัญญาณ ๑, ๒ และ ๓

- นวดหลังข้างดี สัญญาณ ๑, ๒, ๓ สองรอบ
รอบสุดท้ายกดสัญญาณ ๓, ๒, ๑

- นวดข้อกระดูกสันหลัง ข้างที่เป็น กด
สัญญาณ ๑, ๒, ๓ สีรอบ รอบสุดท้ายกดสัญญาณ ๓,
๒ การนวดข้อกระดูกหลัง ใช้กรณีกระดูกสันหลัง
คด ผิดรูป ไม่ทำทุกราย

- นวดขาด้านใน ข้างที่เป็น กดสัญญาณ ๑, ๒,
๓, ๔ เดินเส้นถึงตามุ่ม และ ๕ เน้นสัญญาณ ๑

“ตรวจหลังนวด แล้วทำการนวดต่อ ตามวิธีข้าง
ล่าง ถ้าอาการยังไม่ดีขึ้น หรือดีขึ้นบ้างเล็กน้อย”

- นวดพื้นฐานขาและขาด้านนอก เน้น
สัญญาณ ๑, ๒, ๓ หลาย ๆ รอบ และเน้นสัญญาณ
๕ ขาด้านนอกอีกหลายครั้ง จนอาการปวดทุเลาลง

- นอนคว่ำ ให้ขาทั้งหมดตั้งตรง ทีละข้าง ให้
ฝ่ามือกดลงไปทีขาตำแหน่งเอ็นร้อยหวายใน
ลักษณะนอนคว่ำ แรก ๆ จะมีอาการตึงเหมือนจะ
ฉีกขาด (ถ้าไม่ตึงแสดงว่าร่างกายอยู่ในลักษณะ
สมดุลแล้ว) กดสลับขาไปมาจนเส้นหย่อน แล้วไล่
ไปถึงน่อง จนไปถึงใต้เข่ากัน นวดกดจุด ทำเช่น
นี้ไปเรื่อย ๆ จนอาการปวดต้นคอและหลังทุเลาลง
(วิธีการนี้ยังไม่ได้ไปนวดบริเวณหลังเลย ถ้า
อาการดีขึ้น แต่ถ้าเป็นมาก ก็ต้องไปนวด
สัญญาณหลังทั้งหมด สัญญาณ คอ บ่า ไหล่
ทั้งหมด) แต่ถ้าปวดหายแล้วกลับมาเป็นอีก จะขอ
แนะนำให้เปลี่ยนพฤติกรรมโดยด่วน และถ้าเป็น
ไปได้ควรทำการยกเครื่องใหม่ คือ...

[จุดจุดสัญญาณการนวดไทย ๘๐๐ ช.ม. จาก
ตอนที่ ๑๕-๑๙ ได้] **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

● นายนอก ทำเนียบ

เมื่อคดีนี้ถูกระบุในใบแจกข่าวของศาลโลก
ว่าเป็นคดีใหม่ ไทยจึงมีสิทธิ์ไม่ยอมรับ
อีกทั้งประเทศไทยก็ไม่ได้ต่ออายุปฏิญญาการยอมรับ
การบังคับอำนาจศาลโลก มานาน ๕๐ ปีแล้ว

เพราะไม่เชื่อ พธม. จึงเสียหายอีก

ไต่ฟังเรื่องศาลโลกตัดสินกรณีพิพาทไทย - กัมพูชา โดยการ
ออกมาตรการคุ้มครองชั่วคราว ในพื้นที่ที่เป็นของประเทศไทย
แต่ให้ปลดทหารไทยและกัมพูชา

พอผมได้ฟังการพิพากษาของศาลโลก ก็รู้สึกอีกครั้งว่า
ทางกลุ่ม พธม. (พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย) พุดได้
ถูกต้องยังกะมองเห็นอีกแล้ว

เพราะคำพิพากษาของศาลโลกนี้ให้ทหารไทย ออกจากพื้นที่ประเทศไทย แต่ชาวเขมรกลับ อาศัยอยู่ได้ อย่างนี้ไม่เรียกว่าประเทศไทยเสีย แผ่นดินไทยให้ผู้รุกรานต่างชาติ แล้วจะเรียกว่าอะไร ?

ทั้ง ๆ ที่ทาง พธม. และผู้รู้ในประเทศไทย หลายท่าน ก็ได้เตือนรัฐบาลยุคนายก ฯ อภิสิทธิ์ หลายครั้งแล้วว่า เรื่องเขตแดนไทย - เขมร มันจบไปแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ไม่ต้องนำเรื่องสู่ศาลโลกพิจารณาอีก แต่รัฐบาลก็ไม่เชื่อ กลับไปเชื่อศาลโลกมากกว่า ทำตามเกมโกงของกัมพูชา ยังกะรู้จักกัน !?

แต่ พธม. ก็ยังไม่ท้อ ไม่ละความพยายามที่จะ ช่วยรักษาผลประโยชน์ของชาติ โดย อ. ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ (โฆษก พธม.) ได้นำเสนอทางออก ให้รัฐบาลสามารถรักษอธิปไตยให้ได้ อีก ด้วยการนำข้อมูลมาบอกรัฐบาลอีกว่า สถิติที่น่าสนใจ ในศาลโลก คือมี ๑๗ คดีที่ศาลโลกรับเอาไว้ พิจารณาในเรื่องมาตรการคุ้มครองชั่วคราว ซึ่งมี ๑๐ คดีที่ศาลโลกออกมาตรการคุ้มครองชั่วคราว แต่ ๑๐ คดีนั้น **“ไม่มีแม้แต่คดีเดียว”** ที่มีประเทศต่าง ๆ ได้ปฏิบัติตามมาตรการคุ้มครองชั่วคราวของศาลโลก

ดังนั้น ถ้าหากประเทศไทยพร้อมและ เดินหน้าในการปฏิบัติตามมาตรการคุ้มครองชั่วคราวที่ศาลโลกได้กำหนดมาครั้งนี้จะถือได้ว่า...

“เป็นชาติแรกในโลกที่ (แกลัง) ังปฏิบัติตาม มาตรการคุ้มครองชั่วคราวของศาลโลก”

เพราะหากไทยยอมบ้ำจี้ (แกลัง) ังปฏิบัติตาม มติของศาลโลกด้วยการถอนทหารออกจากพื้นที่ ซึ่งกำหนดโดยศาลโลกเมื่อใด ผลที่ตามมาจะเป็น จุดเริ่มต้นของการเสียดินแดนโดยนิตินัย (จากเดิมซึ่งเสียดินแดนในทางพฤตินัยไปแล้ว)

อ. ปานเทพ ยังได้ชี้หนทางที่ประเทศไทยจะ รอดจากสถานการณ์นี้ ๓ ประการให้แก่รัฐบาล อย่างมีน้ำใจอีก คือ

“ประการแรก ประกาศไม่รับอำนาจศาลโลก

ยืนยันว่า ไทยได้คัดค้าน ประท้วง และตั้งข้อสงวน ไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินคดีปราสาทพระวิหาร พ.ศ. ๒๕๐๕ เมื่อคดีนี้ถูกระงับในใบแจกข่าว ของศาลโลกว่าเป็นคดีใหม่ ไทยจึงมีสิทธิ์ไม่ยอมรับ อีกทั้งประเทศไทยก็ไม่ได้ต่ออายุปฎิญญาการ ยอมรับการบังคับอำนาจศาลโลกมานาน ๕๐ ปีแล้ว

ประการที่สอง ไม่ถอนทหารออกจากแผ่นดิน ไทยโดยเด็ดขาด และเร่งผลักดันกัมพูชาออกจาก แผ่นดินไทย

ประการที่สาม ปรับความสัมพันธ์ระหว่าง ประเทศกับประเทศในคณะมนตรีความมั่นคงแห่ง สหประชาชาติอย่างเร่งด่วน

สามประการนี้ดูจะเป็นความหวังลม ๆ แล้ง ๆ เพราะรักษาการนายกรัฐมนตรีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ และรักษาการรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการต่างประเทศ นายกษิต ภิรมย์ ต่าง ออกมาแสดงความเห็น **“พอใจ”** กับมาตรการ คุ้มครองชั่วคราวของศาลโลก อีกทั้งว่าที่รัฐบาล ยิ่งลักษณ์ ก็ดูจะเห็นดีเห็นงามกับเรื่องความสัมพันธ์กับกัมพูชามากกว่าการที่แผ่นดินไทย ถูกละเมิดอธิปไตย คือถูกรุกรานและยึดครอง โดยต่างชาติ

เมื่อประชาชนตาดำ ๆ สองมือเปล่า ไม่มีปืน ไม่มีอำนาจรัฐ ไม่มีอำนาจตุลาการ ไม่สามารถหวังได้กับนักการเมือง และพึ่งไม่ได้กับทหาร ภายใต้อ้อมทัพไทย และพึ่งไม่ได้กับศาลซึ่งกระทำ ในพระปรมาภิไธย แม้แต่ประชาชนส่วนใหญ่ก็ ไม่สนใจเรื่องแผ่นดิน

ก็อดสงสัยไม่ได้ เมื่อ **“คนที่มีอำนาจเกือบ ทั้งหมด”** ไม่สนใจโยติ แล้วจะให้ประชาชน กลุ่มเล็ก ๆ สองมือเปล่า ไปแบกรับห่ามมิให้ ราชอาณาจักรไทยเสียดินแดน หรือจะรักษา อธิปไตยและดินแดนไทยเอาไว้ได้อย่างไร !!?”

นี่ก็ไม่ว่าจะเป็นคำเตือนครั้งสุดท้าย ก่อนที่ ประเทศไทยจะเสียแผ่นดินให้เขมร ทั้งพฤตินัย และนิตินัยหรือไม่ ?

๒

ทอไฟกชะงัดโลกกรวัง

● ฟ้ำสาง

หากไม่มีกลุ่มบุคคลใด
ออกมาแสดงพลังปกป้องแผ่นดิน
และให้ความรู้แก่ประชาชน
วันนี้แผ่นดินไทยคงสูญเสียมให้แก่ประเทศเล็ก ๆ
อย่างกัมพูชาไปนานแล้ว

ชัยชนะ ของประชาชน

● หน้ำยูเนสโก -ขอบคุณภาพจากเฟซบุ๊ก kittinun nakthong-

ในที่สุดการประชุมของประชาชนไทยผู้มีหัวใจรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ก็ได้ยุติลงแล้ว เป็นเวลา ๑๓๐ วันในการทำหน้าที่ใช้หนี้แผ่นดิน และมาทำบุญเพื่อประเทศชาติ อันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนที่รักยิ่ง แต่หน้าที่ในฐานะพลเมืองไทยที่ดียังคงไม่มีวันยุติ ทรายที่เรายังได้ชื่อว่าเป็นคนไทยทุกคนต่างต้องทำหน้าที่ร่วมกัน คอยเป็นหูเป็นตา ช่วยกันดูแล และพิทักษ์ปกป้องผลประโยชน์ของประเทศชาติ

แม้การประชุมครั้งนี้อาจจะไม่ได้ประสบความสำเร็จอย่างที่หลายคนคาดหวังไว้ การรณรงค์ “โหวตโน” อาจจะไม่ได้อะไรเลยเสี่ยงมากพออย่างที่เราคาดฝัน จนหลายคนรู้สึกเหนื่อย เริ่มที่จะท้อรู้สึกเบื่อหน่าย คล้ายจะสิ้นหวัง กับการต่อสู้ที่ไม่รู้จะสิ้นสุดวันที่ใด ?.. เมื่อไหร่ ?..เราจะสามารถปกป้องแผ่นดินไทยของเราได้ไหม ?... ฯลฯ อาจมีหลากหลายคำถามที่เกิดขึ้นในใจของหลายคน แต่สิ่งหนึ่งที่ฉันได้เห็นคือ ฉันได้เห็นพลังรักชาติมากขึ้นทุกวัน ๆ จากหมิ่นเป็นแสบ จากแสบเป็นล้าน เราได้ขยายเครือข่ายชาวพันธมิตร ฯ มากขึ้นเรื่อย ๆ ผู้คนได้รับรู้ข่าวสารความเป็นจริง ตื่นตัวกับภัยอันตรายที่จะเกิดขึ้นต่อประเทศชาติของเรา

หากเรานิ่งเฉย และไม่มียุทธศาสตร์ออกมาแสดงพลังปกป้องแผ่นดิน และให้ความรู้แก่ประชาชน วันนี้แผ่นดินไทยคงได้สูญเสียให้แก่ประเทศเล็ก ๆ อย่างกัมพูชาไปนานแล้ว อย่างน่าอดสูทีเดียว อย่างน้อยที่สุดเราก็ได้ออกมาที่หน้าที่ของประชาชนไทยอย่างดีที่สุดแล้ว

ท่ามกลางทุนนิยมอันชั่ววอกที่ไต่หยั่งรากลึกลงในสังคมไทย ฉันได้เห็นภาพความเกือบล้อ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีน้ำใจเมตตาริมีความเป็นพี่เป็นน้องเหมือนสังคมไทยใน

อดีต ที่หาได้ยากหรือแทบจะหาไม่ได้เลยในปัจจุบัน แต่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและชาวกองทัพธรรมร่วมกันระดมพลังกำลังของประชาชนไทยกู้ชาติ ว่ายทวนกระแส ด้านแรงคลื่นทุนนิยมที่กำลังบ้าคลั่ง ฉันเห็นความเป็นไปได้ในการที่เราจะร่วมปฏิวัติสังคมไทยให้กลับมาสู่วัฒนธรรม ประเพณีอันดีงามของบรรพบุรุษที่สืบทอดต่อกันมาหลายร้อยปี

การประชุมครั้งนี้เป็นเสมือนแสงเทียนดวงใหญ่ที่ช่วยจุดประกายความสว่าง ความหวังให้แก่สังคมไทยที่กำลังมืดมิดไร้ทางออก ดังที่เราจะได้พบเห็นปัญหาต่าง ๆ มากมายในสังคมปัญหาอาชญากรรม ปล้น ฆ่าชิงทรัพย์ ปัญหายาเสพติด ปัญหา นักการเมืองโกงกิน คอร์รัปชัน ปัญหา พระภิกษุประพฤติทุจริต ปฏิบัติผิดหลักธรรมวินัย ปัญหาวัยรุ่นฆ่าตัวตาย มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ฯลฯ ปัญหาที่เกิดขึ้นมากมายในสังคมไทยแสดงให้เห็นเด่นชัดว่า ระบบทุนนิยมสามานย์ไม่สามารถเป็นทางออกที่แท้จริงให้แก่สังคมไทยได้

นับว่าการชุมนุมของประชาชนไทยผู้มีหัวใจรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ไม่เคยสูญเปล่าเลย เพราะพระพุทธองค์ได้ตรัสไว้ว่า**“ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”** เราทำสิ่งใด เราได้สิ่งนั้น การชุมนุมครั้งนี้จึงเป็นเสมือนการทำบุญใหญ่ เพราะเป็นการทำเพื่อประเทศชาติ หลอมรวมคนดีจากทั่วทุกสารทิศ มาร่วมกันทำความดีให้แก่แผ่นดินเกิดเป็นดังเทียนที่แต่ละคนมาหลอมรวมกันจนเป็นเทียนเล่มใหญ่ ส่องแสงสว่างไสวไปทั่วประเทศไทยมากยิ่งขึ้น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ศรัทธาเป็นทรัพย์ประเสริฐของคนในโลกนี้

● พุทธสุภาสิต

ประสงค์ เลิศรัตนวิสุทธิ์ “ของดี” ที่พรรคชัย บุนปาน ไม่ต้องการให้ “มีอยู่”

● ผู้จัดการออนไลน์
๑ สิงหาคม ๒๕๕๔

ในรอบ ๒๐ ปีที่ผ่านมา ประสงค์ เลิศรัตนวิสุทธิ์ จัดว่าเป็นนักข่าวประเภท “ของจริง” ทั้งฝีมือความสามารถ และความซื่อตรงต่อการทำหน้าที่ของสื่อมวลชน ในยุคที่ “ข่าวแจก” ครอบงำสื่อและเป็นของแปลก ในยุคที่สังคมหลงใหลไปกับโฆษณาชวนเชื่อ ว่า สื่อมีอุดมการณ์ นักข่าวมีจรรยาบรรณ ผลงานด้านข่าวเชิงสืบสวนสอบสวน หรือ “ข่าวเจาะ” ของเขาทำให้สังคมได้มองเห็นพลังในด้านบวก ที่เป็นคุณแก่บ้านเมืองของสื่อ โดยเฉพาะสื่อหนังสือพิมพ์ ซึ่งถึงวันนี้ยังเป็นสื่อที่มีอิทธิพลในการชี้นำความคิด และกำหนด “วาระ” ของสังคมมากกว่าสื่อชนิดอื่น ๆ

เดือนกันยายน ๒๕๔๓ หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจ ที่ประสงค์เป็นบรรณาธิการบริหาร เปิดโปงชุดค้ายการชุกหุ้นไว้กับคนใช้ และคนขับรถของ นช.ทักษิณ ชินวัตร ซึ่งขณะนั้นเป็นหัวหน้าพรรคไทยรักไทย กับคุณหญิงพจมาน ชินวัตร (นามสกุลในขณะนั้น) อย่างกักไม่ปล่อย ซึ่งต่อมาในวันที่ ๒๘ ธันวาคมปีเดียวกัน คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ลงมติว่า นช. ทักษิณ แจ้งทรัพย์สิน และหนี้สินเป็นเท็จเมื่อครั้งเป็นรองนายกรัฐมนตรีในรัฐบาลพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ต้องถูกห้ามดำรงตำแหน่งทางการเมืองนาน ๕ ปี

ข่าว “คนใช้ชุกหุ้นหมื่นล้าน พิศดารแจ้งเท็จ ป.ป.ช.” โดยหนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจนี้ ได้รับรางวัลอิศรา ประเภทข่าวยอดเยี่ยม ซึ่งเป็นเสมือนรางวัล “พูลิตเซอร์” ของสหรัฐฯ ๑ ประจำปี

๒๕๔๓ และเป็นกรณีศึกษาหนึ่งของการทำข่าวเชิงสืบสวนสอบสวนของวงการสื่อไทย ประสงค์ได้รับการยกย่อง ได้รับเชิญไปพูดในที่ต่าง ๆ นิตสารไทมส์ จัดอันดับให้เขาเป็นหนึ่งใน “ดาวเด่นของเอเชีย” ประจำปี ๒๐๐๑

พรรคไทยรักไทยชนะการเลือกตั้งในวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๔๔ อย่างถล่มทลาย นช.ทักษิณได้เป็นนายกรัฐมนตรี โดยมีชนกิตติหลังคือคดีชุกหุ้นที่รอการตัดสินจากศาลรัฐธรรมนูญ แต่กระแสทักษิณฟีเวอร์ ที่เห็น นช.ทักษิณ คืออัศวินผู้มาโปรดในขณะนั้น ทำให้สื่อมวลชนและองค์กรต่าง ๆ เต็มใจ ปิดปากตัวเอง ไม่กล้าตรวจสอบพฤติกรรมชุกหุ้นของ นช.ทักษิณ กระทั่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญรายหนึ่งยังพูดว่าคนไทย ๑๔ ล้านคน เลือก นช.ทักษิณเป็นนายก ๆ ถ้าตัดสินให้ผิด ศาลรัฐธรรมนูญโดนเผาแน่ ยังผลให้ในวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๔๔ ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า นช.ทักษิณไม่ได้กระทำความผิดตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๙๕ และเป็นที่มาของประโยคอันลือลั่นว่า “บอกพร่องโดยสุจริต”

นช.ทักษิณจำชื่อประสงค์ได้อย่างแม่นยำ ถึงกับครั้งหนึ่งเคยนำไปพูดผ่านรายการนายก ๆ ทักษิณพบประชาชนด้วย

สิบปีผ่านไป พรรคเพื่อไทยชนะการเลือกตั้งอย่างถล่มทลายอีกครั้งหนึ่ง นช.ทักษิณกลับมามีอำนาจผ่านร่างทรงของน้องสาว กระแสนารีชีม้าขาว ทำให้สื่อมวลชนและองค์กรต่าง ๆ เต็มใจ

เอามือปิดปากปิดหูตัวเองอีกครั้งหนึ่ง แต่ ประสงค์ไม่ยอมทำเช่นนั้น จึงถูก “มติชน” ดัน ลังกัดที่เขาฝากผีฝากไข้มานานถึง ๒๔ ปี ยืนมือ มาอุดปากแทน

ประสงค์ถูกแซ่แข็งมาพักใหญ่แล้ว นับตั้งแต่ การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ใน “มติชน” เมื่อกลางปีที แล้ว แต่ยังมีพื้นที่สำหรับคอลัมน์ ฌริมคลองประปา ในมติชนรายวันฉบับวันเสาร์อยู่ จนถึงวันที่ ๑๕ กรกฎาคมที่ผ่านมา ที่เขาเขียนเรื่อง “คำถามที่ยังลักษณะ (ยัง) ไม่กล้าตอบ” ที่ถามน้องสาว นช. ทักซิณถึงกรณีให้การเท็จในคดีชุกหุนภาค ๒ ของ พี่ชาย ซึ่งศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมือง ระบุไว้ในคำพิพากษาว่า คำให้การของยังลักษณะนั้น “ฟังไม่ขึ้น” และกรณี การปกปิดโครงสร้างการถือหุ้นของ เอสซี แอสเสท ซึ่งยังลักษณะเคยเป็นซีอีโออยู่

บทความนี้เหมือนฟางเส้นสุดท้าย “มติชน” ตัดสินใจปิดปากประสงค์เป็นการถาวร ด้วยการ ถอดคอลัมน์ ฌริมคลองประปาออก อีกไม่กี่ วันต่อมา “ฝ่ายบริหาร” ของมติชน ก็ “เลิกจ้าง” หรือที่จริงแล้วคือการให้ออกโดยไม่มี ความผิดนั่นเองโดยจ่ายค่าชดเชยตามกฎหมาย และการให้ผลตอบแทนที่เป็นที่พอใจของ ประสงค์

“ฝ่ายบริหาร” ของมติชน ก็คือ ชรรค์ชัย บุนปาน และฐากร บุนปาน หลานชายซึ่งไม่ชอบ หน้าประสงค์นั่นเอง ชรรค์ชัยถือหุ้นมติชนมากที่สุด ๓๔% รองลงมาคือ บริษัทจีเอ็มเอ็ม มีเดีย หรือ แกรมมี ถือหุ้นประมาณ ๒๒ % ชรรค์ชัยเป็น ประธานกรรมการ ฐากร เป็นกรรมการผู้จัดการ ลูกสาวของชรรค์ชัยดูแลการจัดซื้อจัดจ้าง ลูกชายดูแลเว็บไซต์ ความเป็นบริษัทมหาชนในตลาดหลักทรัพย์ ไม่ได้ทำให้ความเป็นเจ้าของ และอำนาจการบริหารของชรรค์ชัยลดน้อยลงไป แต่อย่างใดเลย ประชาชนเป็นเจ้าของมติชนก็

เฉพาะฉบับที่ควักเงิน ๑๐ บาท ชื่อเท่านั้น แต่ เจ้าของมติชนตัวจริงคือ ตระกูล บุนปาน

ถ้าชรรค์ชัยไม่เห็นด้วยกับการให้ประสงค์ออก ก็ไม่มีใครหน้าไหนที่จะให้ประสงค์ออกได้ การที่ ประสงค์ต้องออกก็หมายความว่าชรรค์ชัยเห็นด้วย การที่มติชน ยอมจ่ายให้ประสงค์มากกว่าสิทธิ ตามกฎหมายและระเบียบบริษัท ก็แสดงว่าราคา ที่ต้องจ่ายให้ประสงค์ออกคุ้มกับประโยชน์ที่มติชน จะได้

เหตุใด ชรรค์ชัย ซึ่งขึ้นธรรมาสน์โดยไม่ล้าง เท้าเป็นนิจ เทศนาสอนผู้คนให้ลดละกิเลส ลัง สอนให้เพื่อนร่วมงานทำหน้าที่ของหนังสือพิมพ์ อย่างตรงไปตรงมา ไม่เกรงกลัวต่ออำนาจไม่เป็น ธรรมไม่เห็นแก่รางวัลหรืออามิสสินจ้างเป็นประจำ จึงไม่เห็นคุณค่าของประสงค์

คำตอบก็คือ ลิบปีที่ผ่านมาประสงค์ไม่เคย เปลี่ยน แต่ชรรค์ชัย และมติชนเปลี่ยนไปแล้ว ไม่รู้ก็รอบ การที่ประสงค์ไม่เคยเปลี่ยนในขณะที่ เจ้านายและองค์กรของเขาเปลี่ยนไป ทำให้ เขาซึ่งครั้งหนึ่งคือ “ทรัพย์สิน” ที่มีคุณค่าของ มติชนกลายเป็น “ภาระ” หรือ “ความเสี่ยง” ขององค์กรที่ต้องกำจัดทิ้งไปโดยเร็ว

การมีประสงค์อยู่ในมติชนต่อไป ไม่ว่าจะอยู่ใน สถานะใด จะกระทบกระเทือนต่อผลประโยชน์ ของมติชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในยุคที่ระบบ ชินวัตร หวนกลับมาอำนาจ เพราะมติชนนั้นพึ่ง พารายได้มากขึ้น ๆ จากงบประมาณของกระทรวง รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานราชการ ในรูปของการจัด อีเวนท์ งบประมาณประชาสัมพันธ์ที่แฝงมาในรูปข่าว แลกกับการสรรเสริญเยินยอเจ้ากระทรวง และการปิดปากตัวเอง งดเว้นการตรวจสอบการ ปฏิบัติงานที่ไม่ชอบมาพากล

ในฐานะแก้วดวงที่ ๔ ของระบอบชินวัตร ที่ ทำหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ มติชนยอมอยู่ใน

ฐานะที่จะได้รับการปูนบำเหน็จอย่างงดงาม จากรัฐบาลโคลนนิ่ง แต่การมีประสงค์อยู่ในองค์กร เป็นความอิทธิพลที่เหลือของฝ่ายบริหารมติชนอย่างยิ่ง เพราะถึงแม้ประสงค์จะถูกห้ามเขียนไปแล้ว แต่ก่อนหน้านี้เขาไปเปิดเว็บไซต์ส่วนตัวชื่อ prasing.com เพื่อเป็นเวทีการตรวจสอบ และ แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ซึ่งแน่นอนว่าต้องมี เรื่องการซุกหุ้นของ นช.ทักษิณ การให้การเท็จ ของยิ่งลักษณ์ การวิพากษ์นโยบายอุ้มฆ่าใน ๓ จังหวัดชายแดนภาคใต้ของ นช.ทักษิณอยู่ในเว็บไซต์นี้ด้วย วิธีเดียวที่มติชนจะทำได้คือลบชื่อ ประสงค์ออกจากมติชนเสีย

ถ้าโรสุทธิปีละ ๑๓๐ ล้านบาทของมติชน อาจจะมากพอสำหรับการเลี้ยงดูพนักงานในองค์กร แต่คงไม่มากพอสำหรับผู้ถือหุ้นใหญ่อย่างบรรษัท คำพูดของ มจ.สิทธิพร กฤดากร ที่บรรษัทชอบ อ้างอิงถึงเสมอว่า “เงินทองนั้น เป็นเรื่องมายา ข้าวปลานั้น ลิขของจริงจึงไม่เป็นจริงเท่ากับ “อุดมการณ์นั้นเป็นของมายา โฆษณานั้นลิขของจริง”

กรณีมติชนให้ประสงค์ออกนั้น หากเกิดขึ้นกับบริษัทในกิจการอื่น ๆ ก็ถือเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่องความเห็นที่ต่างกันในองค์กรที่นายจ้าง ต้องเป็นฝ่ายถูก และลูกจ้างต้องเป็นฝ่ายไป แต่ธุรกิจสื่อที่สร้างภาพ หลอกให้สังคมเข้าใจผิดว่าสื่อมีอุดมการณ์ มีจรรยาบรรณ รู้จักแยกแยะ

ระหว่างผลประโยชน์กับการทำหน้าที่สื่อ สื่อมักจะโยนความผิดไปให้รัฐเสมอว่าเป็นตัวการ คุกคามสิทธิเสรีภาพของสื่อ แท้จริงแล้วอำนาจที่ คุกคามเสรีภาพของสื่อคืออำนาจทุน คนที่สามารถควบคุมสื่อให้เป็นประโยชน์กับตัวเองได้ คือเจ้าของสื่อ

มีแต่พวกที่ทำสื่อด้วยตัวเองเท่านั้น ที่ไม่เชื่อ ในเรื่องการอ้างอิงอุดมการณ์จอมปลอมเหล่านี้ เพราะกินอยู่กับปากอยากอยู่กับท้องแต่ก็ยัง หลอกให้คนอื่นเชื่อ

กรณีมติชนเลิกจ้างนักข่าวที่นับว่าเก่งที่สุด คนหนึ่งในประเทศนี้ จึงเป็นสัญญาณที่ปลุกนัก วิชาการ เอ็นจีโอด้านสื่อและประชาชนทั่วไป ให้ตื่นจากการถูกมอมเมาให้หลงใหลศรัทธาใน การทำหน้าที่ของสื่อ และหันกลับมามองความ จริงได้แล้วว่า สื่อก็เหมือนกับธุรกิจอื่น ๆ คือ ผลประโยชน์อยู่เหนือหลักการ

*คลองบางหลวงทวงถามถึงความหลัง
ว่าลูกลูกยังดีชื่อหรือโดน
หรือชีวิตผิดแดนไกลแสนไกล
ความชั่วในหัวใจก็ไหวตาม
ฯลฯ*

(บรรษัท บุนปาน แต่งกลอนนี้ไว้ ในโอกาส ทอดกฐิน วัดนवलนรดิศ พ.ศ. ๒๕๒๘) ๓

ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

ขอเชิญเพื่อนนักวิทยุ และผู้ที่สนใจเข้าร่วมรับฟังปาฐกถาทางวิชาการเฉลิมพระเกียรติพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสสมทวมงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๔

เรื่อง “ตามรอยพระยุคลบาทด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ๘๔ พรรษา ๖ ทรงงานเพื่อ ปวงไทย” ปาฐกถา โดย พลตำรวจตรี สุชาติ เผือกสกนธ์ (HS1BA /VR-๐๐๑) อดีตอธิบดีกรมไปรษณีย์ โทรเลข ศาสตราจารย์ ดร. ศรีศักดิ์ จามรมาน ประธานอาวุโส มูลนิธิสหวิทยาการเพื่อการวิจัยและพัฒนา วันเสาร์ที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๔ เวลา ๑๒.๓๐ น. - ๑๓.๓๐ น.

ณ ห้องประชุมใหญ่ มจร. วัดศรีสุदारามวรวิหาร มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย สำรองที่นั่งได้ที่ นายทศพนธ์ นรทัศน์ (HS4HNL) โทร. ๐๘-๑๒๖๑-๐๓๒๖ หรือ info@ictforall.org ค่าลงทะเบียนเข้าร่วมงานท่านละ ๕๐ บาท (เพื่อเป็นค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม) www.ictforall.org

ถึงจะยังไม่เห็น “ผล” ตามที่คาดหวังในวันนี้
แต่ด้วยการกระทำ “เหตุ” ที่ถูกต้องดังกล่าว
สักวันหนึ่งจะต้องบรรลุ “ผล”

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

นี้แห่งความแตกต่างระหว่างการพยายามหา
ทางพิสูจน์ (Verify) ว่า สมมติฐานหนึ่ง ๆ เป็น
ความจริง กับการพยายามหาทางพิสูจน์ (Falsify)
ว่าสมมติฐานนั้นเป็นสิ่งที่ยังไม่เท็จก็คือ ถ้าเราเชื่อ
มั่นในแบบจำลองของ “เหตุและผล” ที่ผ่านการ
พิสูจน์ (Verify) แล้วว่าเป็นความจริง ก็มีแนวโน้มที่
จะทำให้เราเชื่อมั่นต่อไปว่า ในเมื่อกระทำเหตุ “A”
แล้วจะก่อให้เกิดผล “B” ($A \rightarrow B$) ฉะนั้นถ้าหาก
อยากได้ผล “B” ก็ต้องกระทำเหตุ “A” ซึ่งอาจนำ
ไปสู่ความติดขัดอยู่กับกรอบของการกระทำที่ตรง
เหตุ “A” นั้น ๆ มากเกินไป จนมองข้ามเหตุปัจจัย
อื่น ๆ ที่อาจนำไปสู่ “B” ที่ดีกว่านี้ก็ได้

ตัวอย่างเช่น ในยุคสมัยหนึ่งนักวิทยาศาสตร์
เคยเชื่อมั่นกับทฤษฎีแรงโน้มถ่วงของนิวตันซึ่งได้
รับการพิสูจน์ (Verify) มาหลายศตวรรษว่าเป็น
ลัจจะความจริงอันสามารถอธิบายปรากฏการณ์
ต่าง ๆ ในธรรมชาติได้อย่างกว้างขวาง รวมทั้ง
พยากรณ์วงโคจรของดาวเคราะห์ในระบบสุริย-
จักรวาลได้อย่างถูกต้องแม่นยำ และได้ใช้ทฤษฎีนี้
พยากรณ์ตำแหน่งของดาวเคราะห์ดวงที่ ๘ ใน
ระบบสุริยจักรวาล ซึ่งมนุษย์ยังไม่รู้จักในตอนนั้น
จากการสังเกตเห็นวงโคจรของดาวเนปจูนที่ผิด
ปรกติ โดยคาดคะเนว่าจะต้องมีดาวเคราะห์อีก
ดวงหนึ่งซึ่งส่งแรงโน้มถ่วงมากกระทบวงโคจรของ

ดาวเนปจูน และต่อมานักวิทยาศาสตร์ก็พบดาวเคราะห์ดังกล่าวจริง อันคือดาวยูเรนัส จึงทำให้ผู้คนยิ่งเชื่อมั่นในทฤษฎีของนิวตันมากขึ้นอีก

ทีนี้เมื่อเกิดปรากฏการณ์บางอย่างกับวงโคจรของดาวพุธคล้ายกับสิ่งที่พบในวงโคจรของดาวเนปจูน นักวิทยาศาสตร์ก็ตั้งสมมติฐานบนพื้นฐานความเชื่อมั่นในทฤษฎีของนิวตันว่า คงจะมีดาวเคราะห์อีกดวงในระบบสุริยจักรวาลที่มนุษย์ยังไม่รู้จัก ซึ่งส่งแรงโน้มถ่วงมากระทบวงโคจรของดาวพุธ แล้วนักวิทยาศาสตร์ก็ใช้ความพยายามค้นหาดาวเคราะห์ที่มีการตั้งชื่อไว้ล่วงหน้า (ซึ่งเรียกชื่อว่าดาววาลคัน) นั้น อยู่ถึง ๓๐ ปี จนกระทั่งไอน์สไตน์เสนอทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไปที่ชี้ให้เห็นว่าแสงอาจเดินทางเป็นเส้นโค้งได้ในบางเงื่อนไข อันสามารถอธิบายการโคจรที่ดูเสมือนผิดปกติของดาวพุธได้อย่างแม่นยำ บรรดานักวิทยาศาสตร์จึงรู้ว่าหลงเสียเวลาเดินทางผิดมานาน เพราะยึดมั่นถือมั่นอยู่กับ “กรอบของเหตุ” ในแบบจำลองความจริงตามทฤษฎีของนิวตันมากเกินไป อันทำให้ต้องเสียเวลาไปถึง ๓๐ ปี กับการพยายามตอบคำถามที่ตั้งใจหยาบไว้ผิดดังกล่าว

มีดาววาลคัน (A) → วงโคจรที่ผิดปกติของดาวพุธ (B)
แสงเดินทางเป็นเส้นโค้ง (C) → วงโคจรที่ผิดปกติของดาวพุธ (B)

มโนทัศน์ในการพยายามหาวิธีพิสูจน์ (Verification) สมมติฐานว่า $A \rightarrow B$ จริง จะทำให้เรามีแนวโน้มไปติดยึดอยู่กับกรอบของความพยายามค้นหาคำตอบที่ “A” แต่มโนทัศน์ในการพยายามหาวิธีพิสูจน์เพื่อปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้ (Falsification) จะทำให้เรามีกรอบความคิดที่กว้างขวางขึ้นกว่าเดิม โดยนอกเหนือจากการพยายามหาวิธีพิสูจน์ว่า A นำไปสู่ B จริงแล้ว (ซึ่งถ้าพิสูจน์ยืนยันได้ก็แสดงว่ายังไม่สามารถ

ปฏิเสธสมมติฐานดังกล่าว) ยังจะต้องมองไปที่การพยายามหาวิธีพิสูจน์สมมติฐานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย (เนื่องจากถ้าสามารถพิสูจน์ยืนยันได้ว่า C นำไปสู่ B และไม่ A หรือ C อย่างใดอย่างหนึ่งก็นำไปสู่ B ดังนั้นก็สามารถจะปฏิเสธสมมติฐานว่า A นำไปสู่ B ได้ เป็นต้น)

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าเจตจำนงแห่งการพยายามเรียนรู้ว่า “**ตนยังไม่รู้อะไร**” ด้วยการพยายามหาหลักฐานมาพิสูจน์สมมติฐานหรือความรู้ตามที่ตนเชื่อมั่นนั้น ๆ ว่าอาจจะเท็จก็ได้ เป็นระดับของ “**วิถีแห่งปัญญา**” ที่เหนือชั้นกว่าเจตจำนงซึ่งยึดติดอยู่กับความเชื่อมั่นว่า “**ตนรู้อะไร**” แล้วพยายามหาหลักฐานมาสนับสนุนเพื่อพิสูจน์ยืนยันสมมติฐานหรือความรู้ตามที่ตนมีความเชื่อดังกล่าวให้เกิดความเชื่อถือมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นอีก

ผู้คนจำนวนไม่น้อยซึ่งยึดมั่นกับกรอบความรู้เดิมที่มีอยู่ มักจะติด “**กรอบของเหตุ**” ที่เชื่อว่าจะนำไปสู่ “**ผล**” ตามสมมติฐานของความรู้ความเข้าใจนั้น ๆ แล้วมุ่งไปสู่การกระทำ “**เหตุ**” (จนละเอียดต่อ “**ผล**”) ด้วยความเชื่อว่าจะยังไม่เห็น “**ผล**” ตามที่คาดหวังในวันนี้ แต่ด้วยการกระทำ “**เหตุ**” ที่ถูกต้องดังกล่าว ลักวันหนึ่งจะต้องบรรลุ “**ผล**” ตามสมมติฐานที่ตนเชื่อมั่นนั้นแน่นอน (เหมือนตัวอย่างของบรรดานักวิทยาศาสตร์ที่เชื่อมั่นในทฤษฎีของนิวตัน แล้วมุ่งค้นหาดาววาลคันดังที่กล่าวมา โดยเมื่อเชื่อมั่นว่าทฤษฎีที่ตนเข้าใจถูกต้อง ก็จะกระทำ “**เหตุ**” ด้วยการพยายามค้นหาตำแหน่งของดาวเคราะห์ที่ยังไม่รู้จักรันั้น ๆ ซึ่งถึงแม้วันนี้จะยังค้นหาไม่พบ แต่ก็เชื่อว่าสักวันหนึ่งจะต้องบรรลุ “**ผล**” ในการค้นพบตำแหน่งของดาวเคราะห์ดวงนี้แน่ สุดท้ายก็ต้องเสียเวลาเปล่าไปถึง ๓๐ ปี กว่าที่จะรู้ว่าตนเดินผิดทาง เป็นต้น)

ความยึดติดอยู่กับ “**กรอบของเหตุ**” มากเกินไปจนปิดช่องทางโอกาส อันทำให้ไม่สามารถพิสูจน์

ว่าความเชื่อนั้น ๆ อาจจะถูกหักล้างได้ (Unfalsifiable) สามารถจะเบี่ยงเบนจนกลายเป็นความเชื่อแบบงมงาย (Dogma) ที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ และนั่นไม่ใช่วิถีแห่งปัญญาตามแนวทางของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

ตัวอย่างเช่น เมื่อเราศรัทธาเชื่อว่ามีสิ่ง ๆ หนึ่ง (A) ที่มีอำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติ (อันอาจเรียกชื่อแตกต่างกันไปในแต่ละวัฒนธรรม) โดยถ้าหากตั้งจิตอธิษฐานตาม “พิธีกรรม” อย่างถูกต้องแล้ว (B) ก็จะสามารถส่งผลดลบันดาลให้เราประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ขอตั้งกล่าวได้ (C)

หรือ $A \text{ และ } B \rightarrow C$

$\therefore \sim C \rightarrow \sim A \text{ หรือ } \sim B$ (กฎ Transposition และ De Morgan ทางตรรกวิทยา)

ครั้นตั้งจิตอธิษฐานตามพิธีกรรมที่กำหนดแล้วปรากฏว่าไม่ประสบผลสำเร็จในสิ่งที่ขอ ($\sim C$) แทนที่จะสรุปว่าสิ่งซึ่งมีอำนาจพิเศษเหนือธรรมชาติตามที่ตนเคยเชื่อตั้งกล่าวไม่มีอยู่จริง ($\sim A$) ก็กลับเลือกสรุปว่าการตั้งจิตอธิษฐานขอต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น ๆ ยังปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพิธีกรรมแทน ($\sim B$)

แล้วทุกครั้งถ้าอธิษฐานแล้วได้ตามที่ขอ ก็เชื่อว่าเป็นเพราะสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น ๆ บันดาลให้เกิดขึ้น แต่ถ้าอธิษฐานแล้วไม่ได้ตามที่ขอ ก็สร้างนวัตกรรมในการขยายคำอธิบายเกี่ยวกับพิธีกรรมในการอธิษฐานขอออกไปเรื่อย ๆ ว่าเป็นเพราะไม่ได้ปฏิบัติเช่นนั้น ๆ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวจึงไม่ช่วยเหลือเรา (โดยไม่ใช่เป็นเพราะสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวไม่มีอยู่จริง) เป็นต้น

โครงสร้างทางตรรกะของหลักคิด (Mental Model) แบบนี้จึงไม่เป็นวิทยาศาสตร์ เพราะปิดช่องทางโอกาสในการพิสูจน์ว่าสิ่งนั้น ๆ อาจจะถูก

หักล้างได้ (Unfalsifiable) วิถีคิดแบบนี้จึงไม่ใช่หลักคิดที่ “เป็นเหตุเป็นผล” ตามนัยแห่งปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

การที่วิถีคิดแบบนี้ขยายตัวได้อย่างกว้างขวางก็เพราะเงื่อนไขทางสังคมวิทยาบางประการ โดยเมื่อผู้คนไม่เกิด “ปัญญา” มองเห็นช่องทางที่จะพึ่งพาตัวเองในการแก้ไขปัญหาภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก็มีแนวโน้มที่จะมองหาสิ่งที่เป็นปัจจัยภายนอกเป็นที่พึ่งแทน (อาทิ รูปเคารพของพระพรหมที่ตั้งอยู่ตรงสี่แยกใจกลางกรุงเทพ ฯ เป็นต้น) โดยอธิษฐานขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น ๆ ช่วย ซึ่งเป็นวิธีที่มีต้นทุนต่ำ (แค่เสียค่าดอกไม้ธูปเทียนไม่กี่บาท) เมื่อได้ในสิ่งที่ขอแล้วค่อยจ่ายค่าทำพิธีแก่บงภายหลัง อันเป็นการแลกเปลี่ยนที่มีแต่ “กำไร” ไม่มีทางขาดทุน การพึ่งพาล้างศักดิ์สิทธิ์ภายนอกด้วยการอธิษฐานขอให้ช่วยแก้ปัญหาบางอย่างในชีวิตของเราแบบนี้ จะมีส่วนช่วยคลี่คลายภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ในระดับหนึ่งเหมือนกัน ในฐานะเป็นกลไกป้องกันตัวเองทางจิต (Defense Mechanism) แบบหนึ่ง เหมือนกินยาแก้ปวดเพื่อบรรเทาอาการปวดหัว แต่ถ้าหากใช้กลไกการแก้ปัญหาแบบนี้มากเกินไป ก็จะกลายเป็นผลเสียหายได้ เพราะไปบดบังปัญหาแท้จริง (ที่เป็นเสมือนสมุฏฐานของโรคปวดหัว) จนไม่เกิดปัญญาคิดแก้ที่ “เหตุ” เพื่อนำไปสู่ “ผล” ที่ดี ที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุขอย่างยั่งยืน” (เหมือนการใช้วิธีการรักษาที่สมุฏฐานของโรคเพื่อให้อาการหายขาด แทนที่จะใช้วิธีกินยาแก้ปวดเพื่อบรรเทาอาการชั่วคราว เมื่อหมดฤทธิ์ยาาก็กลับมาปวดหัวใหม่ไม่สิ้นสุด)

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ประโยชน์ทั้งหลายย่อมล่วงเลย
คนผู้ทอดทิ้งการทำงาน ด้วยอ้างว่า
หนานัก ร้อนนัก เย็นเสียแล้ว.

● พุทธสุภาสิต

น้อยเป็นเด็กมีปัญหา
เพราะถูกล่วงละเมิดทางเพศตั้งแต่เด็ก
จากคนใกล้ตัวคือพ่อของเธอเอง
ซึ่งขายค่าไฟก็รู้อยู่เต็มอก
แต่ไม่อาจเล่าให้ใครฟังได้

เสียชาติเกิด

● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

เมื่อคลอดจากท้องแม่ ก็นับว่าเป็นคนแล้ว หากแต่จิตสำนึกของความเป็นคนนั้นไม่เท่ากัน เป็นเพราะการอบรม เลี้ยงดู สั่งสอนที่พ่อแม่ปลูกฝัง ตั้งแต่ยังเยาว์ หรือเพราะบุญกรรมในอดีตชาติ ส่งผลให้แต่ละคนมีจิตสำนึกดีชั่วต่างกัน

บ้านไม้สภาพโทรม ๆ ผุพัง หลังคารั่ว พร้อมกับดินผืนเล็ก ๆ มันคือสมบัติชิ้นสุดท้ายที่ยายค่าไฟขายเพื่อนำเงินมาใช้หนี้ส่วนหนึ่ง และอีกส่วนที่เหลือก็หมดไปกับลูกชายคนเดียวที่ยายค่าไฟรักมาก

หญิงชราวัยใกล้เจ็ดสิบยืนถอนหายใจเฮือกมองดูบ้าน ซึ่งเป็นมรดกที่สามีทิ้งไว้ให้ก่อนตาย แต่ตอนนี้มันไม่ใช่สมบัติของยายอีกต่อไป ยายค่าไฟมีลูกชายคนเดียว ชื่อทับ วัยสี่สิบเศษ ๆ มีรายได้จากงานรับจ้างทั่วไป งานก่อสร้างงานถางหญ้าตายหญ้าบ้าง แต่งานที่สบายและได้เงินดีที่สุดคือรับจ้างฉีดยาฆ่าแมลงให้ศพ ซึ่งได้ค่าตอบแทนครึ่งละห้าร้อยบาท แต่ไม่ว่าจะมีรายได้มากขนาดไหน ก็ไม่ได้ช่วยแบ่งเบาภาระของยายค่าไฟเลย

เพราะทุกครั้งที่ได้เงินมาทับก็ซื้อเหล้าเลี้ยงเพื่อน ๆ ที่บ้าน ทั้งเมาเหล้าร้องเพลง โวยวายทั้งคืน นอกจากไม่เคยแบ่งเบาภาระของแม่แล้ว ทับยังมีลูกสาวอีกคนเป็นภาระเพิ่ม ชื่อน้อยอายุสิบขวบ เมื่อสามปีก่อนน้อยป่วยเป็นโรคไข้สมองอักเสบถึงแม้จะหายจากโรคนี้นานแล้ว วันดีคืนดีน้อยก็จะแกล้งชักตาเหลือกตาลาน เพื่อเรียกร้องความสนใจ โดยเฉพาะเวลาที่ไม่ได้ตั้งใจ แม่ของน้อยหนีไปตั้งแต่คลอดน้อยเพราะทนอยู่กับทับไม่ได้ เป็นใครก็ต้องหนีทั้งนั้น ทับเมาเหล้าแล้วชอบเอามัดไล่แทงแม่ของน้อยบ่อย ๆ เสียงอะอะ ด่าทอมิให้ได้ยินทุกวัน แม่ของน้อยทนไม่ไหวทิ้งน้อยไว้ให้ยายค่าไฟเลี้ยง แต่น้อยไม่ใช่หลานคนเดียวของยายค่าไฟหรอกนะ ก่อนจะมีน้อยทับเคยมีลูกมาแล้วถึงสามคน ทับเป็นคนหน้าตาดี จึงมีผู้หญิงเข้ามาในชีวิตหลายต่อหลายคน แต่คนที่อยู่ด้วยและมีลูกด้วยกันมีสามคน เมียคนแรกมีลูกสาวสองคนแล้วก็หนีไป เมียคนต่อมามีลูกชายหนึ่งคน

แล้วก็พาลูกหนีไปอีก จนมาถึงแม่ของน้อย ซึ่งเธอเอาตัวรอดแต่เพียงผู้เดียว โดยทิ้งน้อยไว้ให้ดูต่างหน้า เงินผู้สูงอายุที่รัฐบาลจ่ายให้เป็นเบี้ยยังชีพเดือนละห้าร้อยบาท เป็นรายได้หลักของยายค่าไฟไว้ใช้จ่ายต่าง ๆ ในบ้าน

ชาวบ้านใกล้เคียงต่างสงสารยายค่าไฟ อายุมากแล้วยังต้องลำบาก เลี้ยงดูลูกหลาน คนที่ซื้อบ้านของยายค่าไฟ อนุญาตให้ยายค่าไฟและครอบครัวอาศัยอยู่ในบ้านได้ในช่วงเวลาที่ยายค่าไฟยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น เมื่อไหร่ที่ยายค่าไฟตายจากโลกนี้แล้ว ทับและลูกสาวก็ต้องหาที่อยู่ใหม่ ปกติยายค่าไฟก็มีร่างกายแข็งแรง ดูเหมือนจะแข็งแรงกว่าทับที่ฟังจะลีลิกกว่า ๆ เสียอีก ถ้าจะว่าไปแล้วทับไม่ยากให้แม่มีอายุยืนยาวเท่าไหร่นัก ทับพูดบ่อย ๆ กับเพื่อน ๆ ในวงเหล้าว่าไม่รู้เมื่อไหร่แม่จะตายสักที จะได้เอาเงินมาปนกิจการเลี้ยงเหล้าพวกมึง จนยายค่าไฟอดสงสัยไม่ได้ว่าทับแค่พูดเล่นในวงเหล้า หรือที่แท้แล้วต้องการให้แม่ตายจริง ๆ

ถึงแม้ยายค่าไฟจะน้อยใจทับมากแค่ไหน หัวอกคนเป็นแม่ก็ไม่อาจโกรธลูกได้ลง คงเป็นเพราะความรักของแม่ที่มีต่อลูก ไม่ว่าจะลูกจะผิดอะไรก็ให้อภัยได้เสมอ ยายค่าไฟรักลูกมาก ตามใจทับมาตั้งแต่เด็ก ตอนเด็ก ๆ ทับไม่เคยทำงานเลย ไม่ว่าจะงานหนักงานเบา ยายค่าไฟทำแทนลูกทุกอย่าง เพราะกลัวลูกลำบาก แต่ทุกวันนี้หญิงชราแล้ว เธอไม่สามารถทำแทนลูกไปจนตายได้ แต่มันสายเกินจะแก้ไขอะไรได้แล้ว ทับใช้ชีวิตในวัยหนุ่มอย่างขาดทุนที่สุด ทั้งเที่ยวผู้หญิง สูบบุหรี่ ทำงานเป็นแมงดาในช่อง เล่นการพนัน เสพยา กินเหล้า

ทับติดเหล้ากินเหล้าทุกวันจนสุขภาพแยลงเรื่อย ๆ หมอบอกว่าทับเป็นมะเร็งตับและวัณโรค ยายค่าไฟดูแลลูกชายตลอด แต่ก็ไม่ได้เต็มที่นัก เพราะมีน้อยเป็นภาระอีกคน น้อยเริ่มโตและมีพฤติกรรมแปลก ๆ คือชอบหายออกจากบ้าน ตอนกลางคืน ไม่ยอมเรียนหนังสือ เวลาคุยชอบ

พูดถึงเรื่องอวัยวะเพศ เรื่องเพศสัมพันธ์ ผิดปกติ จากเด็กวัยเดียวกันยายค่าไฟกังวลใจเรื่องน้อยมาก น้อยเริ่มเป็นสาว กลัวน้อยจะโดนข่มขืนและท้อง จึงหาทางหลอกให้น้อยทำหมัน เจ้าหน้าที่ที่โรงพยาบาลเข้าใจปัญหา จึงช่วยเหลือและทำหมันให้น้อยสำเร็จ

ช่วงสุดท้ายทับเหมือนได้รับการที่ก่อไว้ ทับมีอาการตัวดำคล้ำ ท้องบวมโตเหมือนคนท้องเจ็บปวดทรมานมากบางวันไม่มีสติเดินแก้ผ้าโทง ๆ ร้อนรันทุนทรายเหมือนคนบ้า ในที่สุดก็เสียชีวิตลงอย่างอนาถ เป็นบทสรุปสุดท้ายของผู้ชายที่ไม่เคยสร้างความดีให้สังคม “คนแบบไอ้ทับตายแล้วต้องเป็นเปรตแน่ ๆ” เป็นคำพูดของยายค่าไฟ ชาวบ้านจึงถามว่าทำไมถึงรู้ แกตอบว่า **“รู้ซิ ก็เพราะมันเป็นเปรตตั้งแต่มันยังไม่ตายนะซิ”**

ไม่มีใครรู้ดีเท่ายายค่าไฟ สาเหตุที่ยายค่าไฟให้น้อยทำหมันเพราะอะไร น้อยเป็นเด็กมีปัญหา เพราะน้อยถูกล่วงละเมิดทางเพศตั้งแต่เด็ก จากคนใกล้ตัวคือพ่อของเธอเอง ซึ่งยายค่าไฟก็รู้อยู่เต็มอก แต่ไม่อาจเล่าให้ใครฟังได้ หลายครั้งที่ทับเมาเหล้าขาดสติและมีเพศสัมพันธ์กับลูกสาว น้อยต้องเข้าโรงพยาบาลบ่อย ๆ เพราะมีอาการปวดท้องน้อย ซึ่งไม่ทราบสาเหตุ มีแต่ยายค่าไฟเท่านั้นที่รู้ ชีวิตที่เหลือของยายค่าไฟคือดูแลหลานสาว โดยเงินที่ได้จากค่ามาปนกิจการของทับแค่หมิ่นกว่า ๆ จะพุงไปได้นานสักแคไหน เพราะน้อยชุกเอาเงินไปเที่ยวทุกวัน ถ้าไม่หักแค่งซักดินชั่งจอนต้องยอมจ่ายเงินให้

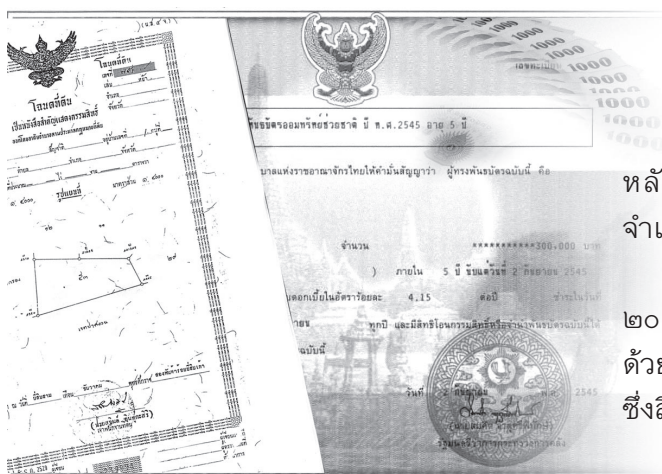
ชาวบ้านละแวกนั้นได้แต่มองอยู่ห่าง ๆ ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้มากมายนัก แค่มองนมขนมและเงินเพียงเล็กน้อยให้ยายบ้างเป็นครั้งคราว

คนเราเลือกเกิดไม่ได้แต่เลือกทางเดินของชีวิตให้ตัวเองได้ ถึงเราจะเกิดมาในครอบครัวที่ยากจนแค่ไหน แต่เราจะไม่ยอมใช้ความจนเป็นข้ออ้างในการทำความชั่ว เพื่อไม่ให้ต้องเสียที่ได้เกิดเป็นคน **ข**

● น้องหล้า

หากเกิดเหตุกระทำความผิดโดยประมาทชั้น
 ในระหว่างระยะเวลาคุ้มครอง
 ก็สามารถใช้นั่งสิทธิ์รับรอง
 เป็นหลักทรัพย์เสนอต่อศาล
 เพื่อขอให้ปล่อยชั่วคราวตนเองได้

การขอให้ปล่อยชั่วคราวโดยใช้ หนังสือรับรองของบริษัทประกันภัย เป็นหลักประกัน

หลักประกันในการขอให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือ
 จำเลยชั่วคราวได้

ในคดีอาญาซึ่งเยาวชนมีอายุกว่า ๑๘ ปี แต่ไม่ถึง
 ๒๐ ปีบริบูรณ์ เยาวชนนั้นอาจซื้อประกันอสรภาพ
 ด้วยตนเองได้ เพราะเป็นการกระทำเพื่อให้ได้มา
 ซึ่งสิทธิเสรีภาพ เป็นการสมแก่ฐานรูปแห่งตน

รูปแบบการประกันภัยอสรภาพ

การทำประกันอสรภาพ มีให้เลือก ๒ แบบ คือ
แบบที่ ๑ การทำประกันภัยอสรภาพก่อนการ
 กระทำความผิด

แบบที่ ๒ การทำประกันอสรภาพหลังการกระทำ
 ความผิด

แบบที่ ๑ การทำประกันภัยอสรภาพก่อนการ
 กระทำความผิด

การทำประกันภัยประเภนี้ เป็นกรณีที่บุคคล
 ทั่วไปประสงค์จะมีหลักทรัพย์ในการขอให้ปล่อย
 ชั่วคราวไว้ล่วงหน้า เนื่องจากตนเองมีความ
 เสี่ยงที่จะกระทำความผิดทางอาญาโดยประมาท
 หรือตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีความผิด
 ทางอาญาโดยประมาท

บุคคลที่กระทำความผิดทางอาญาโดย
 ประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัสหรือ

ก การขอให้ปล่อยชั่วคราวโดยใช้หนังสือ
 รับรองของบริษัทประกันภัยเป็นหลักประกัน
 หรือที่เรียกว่า “การประกันภัยอสรภาพ” เป็นการ
 ประกันภัยที่มีแนวความคิดมาจากการเพิ่มทางเลือก
 ให้แก่ประชาชนในการหาหลักประกันมาวางศาล
 เนื่องจากปัจจุบันผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องถูก
 ควบคุมตัวไว้ในระหว่างดำเนินคดีเป็นจำนวนมาก
 คนที่มีหลักทรัพย์ก็สามารถนำหลักทรัพย์มาเป็น
 หลักประกันในการขอให้ปล่อยชั่วคราวได้ คนที่ไม่มี
 ก็ต้องถูกคุมขังหรือบางคนก็ต้องไปเช่าหลักทรัพย์
 ของนายประกันอาชีพมาเป็นหลักประกัน ก่อให้เกิด
 ปัญหามากมาย การประกันภัยอสรภาพจะทำให้
 ประชาชนได้รับความสะดวกยิ่งขึ้น โดยสามารถใช้
 หนังสือรับรองของบริษัทประกันภัยมาวางเป็น

ถึงแก่ความตาย เช่น ผู้ขับขี่ได้ขับซี้รถโดยประมาท เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนผู้อื่น หรือผู้รับจ้างงานก่อสร้าง กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้เศษวัสดุตกใส่ บุคคลอื่น หรือแพทย์หรือพยาบาลทำการรักษา คนไข้โดยประมาท เป็นต้น หากบุคคลดังกล่าว ชื่อประกันประเภทนี้ไว้ก็จะได้รับหนังสือรับรอง ของบริษัทประกันภัย หากเกิดเหตุกระทำความผิด โดยประมาทขึ้นในระหว่างระยะเวลาคุ้มครอง ก็สามารถใช้น้ำเงินรับรองเป็นหลักทรัพย์เสนอ ต่อศาลเพื่อขอให้ปล่อยชั่วคราวตนเองได้

หนังสือรับรองตามกรมธรรม์ประกันภัยก่อน กระทำความผิดใช้เป็นหลักทรัพย์ในการขอให้ ปล่อยชั่วคราว เฉพาะความผิดฐานกระทำโดย ประมาท ซึ่งได้กระทำขึ้นภายในระยะเวลาประกันภัย เท่านั้น และหนังสือรับรองดังกล่าวใช้เป็น หลักประกันในการขอให้ปล่อยชั่วคราวได้ภายในวัน ที่กำหนดในหนังสือรับรองเท่านั้น และเมื่อใช้เป็น หลักประกันแล้ว ก็สามารถใช้เป็นหลักประกันไป จนกว่าคดีจะถึงที่สุด ในกรณีที่ผู้เอาประกันภัยได้ ใช้น้ำเงินรับรองเพื่อขอให้ปล่อยชั่วคราวไปแล้ว แต่ยังไม่เต็มวงเงินที่ระบุในหน้าตารางกรมธรรม์ ผู้เอาประกันภัยสามารถขอหนังสือรับรองฉบับ ใหม่มีวงเงินเท่ากับจำนวนเงินเอาประกันภัยส่วน ที่คงเหลืออยู่จากบริษัทประกันภัยได้

แบบที่ ๒ การทำประกันภัยอิสรภาพหลัง การกระทำความผิด

การทำประกันภัยประเภทนี้เป็นกรณีที่บุคคล ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางอาญาหรือตก เป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา และจะถูก ควบคุมตัวแล้ว ประสงค์จะหาหลักทรัพย์เพื่อนำไป ขอให้ปล่อยชั่วคราว บุคคลดังกล่าวหรือผู้ถูก ควบคุมตัวแล้วผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องสามารถไป ติดต่อขอซื้อประกันภัยอิสรภาพจากบริษัทประกัน ภัยในแบบที่ ๒ ได้ โดยบริษัทประกันภัยจะออก กรมธรรม์และหนังสือรับรองให้ตามจำนวนเงิน เอาประกันภัย ต่อจากนั้นผู้ซื้อประกันก็สามารถ นำหนังสือรับรองไปใช้เป็นหลักทรัพย์ในการขอให้

ปล่อยชั่วคราวต่อศาลต่อไป การทำประกันภัย อิสรภาพตามแบบที่ ๒ นี้ สามารถขอใช้เป็นหลัก ประกันได้สำหรับการกระทำความผิดทุกข้อหา จึง แตกต่างจากแบบที่ ๑ ซึ่งจะใช้ได้เฉพาะกับความ ผิดข้อหาเกี่ยวกับการกระทำโดยประมาทเท่านั้น

กรมการประกันภัยมีข้อตกลงร่วมกับบริษัท ประกันภัยห้ามไม่ให้ออกกรมธรรม์ประกันภัย อิสรภาพสำหรับผู้ต้องหาหรือจำเลยเพื่อใช้เป็น หลักประกันในคดีความผิดฐานจำหน่ายหรือมิไว้ ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท หากมี การนำหนังสือรับรองของบริษัทประกันภัยมาใช้ ในกรณีเช่นนี้ ศาลไม่รับไว้เป็นหลักประกัน

สิทธิของผู้เอาประกันภัยหรือบริษัทประกันภัยใน การบอกเลิกกรมธรรม์

การทำประกันภัยอิสรภาพทั้งสองแบบ ทั้งฝ่าย ผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัย ไม่สามารถ บอกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยในระหว่างระยะ ระยะเวลาประกันภัย และบริษัทประกันภัยไม่สามารถ ยกเลิกหนังสือรับรองที่ออกไปแล้วได้

บริษัทประกันภัยจะคืนเบี้ยประกันภัยให้แก่ ผู้เอาประกันภัยในกรณีดังต่อไปนี้

กรมธรรม์ประกันภัยอิสรภาพก่อนการ กระทำความผิด คืนเบี้ยประกันภัยกรณีเดียว คือ เมื่อผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตในระหว่างระยะ ระยะเวลาเอาประกันภัย โดยยังไม่ได้ใช้น้ำเงินรับรองเป็น หลักทรัพย์ในการขอให้ปล่อยชั่วคราว บริษัท ประกันภัยจะคืนเบี้ยประกันภัยให้ตามอัตราเบี้ย ประกันภัยระยะสั้นตามที่กำหนดในตารางกรมธรรม์

กรมธรรม์ประกันภัยอิสรภาพหลังการกระทำ ความผิดจะคืนเบี้ยประกันภัยตามเงื่อนไขที่ กำหนดในกรมธรรม์ประกันภัย ซึ่งตามปกติจะ คืนเบี้ยประกันภัย ๕ กรณี ดังนี้

ก. หากศาลไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว บริษัทประกันภัยจะคืนเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้เอา ประกันภัยโดยหักค่าใช้จ่ายในการดำเนินการไว้

๒๐๐ บาท เพื่อให้ผู้ร้องขอประกันต้องเสียค่า
ใช้จ่ายในการดำเนินการโดยไม่จำเป็น ศาลจะ
อนุโลมให้ผู้ร้องขอประกันยื่นคำร้องขอให้ปล่อย
ชั่วคราวโดยระบุว่าประสงค์จะใช้ประกันอิสรภาพ
ก่อน เมื่อศาลมีคำสั่งอนุญาตโดยมีเงื่อนไขให้นำ
หนังสือรับรองมาส่งศาลภายในระยะเวลาที่
กำหนดแล้ว ผู้ร้องขอประกันก็จึงไปซื้อประกัน
ภัยอิสรภาพแล้วนำหนังสือรับรองของบริษัท
ประกันภัยมาส่งศาลในภายหลังตามเงื่อนไข

ข. หากศาลอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ต่อมา
ภายหลังในระหว่างระยะเวลาประกันภัย ศาลมี
คำสั่งให้ถอนหรือยกเลิกการให้ปล่อยชั่วคราวหรือ
ผู้เอาประกันภัยไม่ประสงค์จะให้ปล่อยชั่วคราวอีก
ต่อไป บริษัทประกันภัยจะคืนเบี้ยประกันภัยให้แก่
ผู้เอาประกันภัยร้อยละ ๒๐ ของเบี้ยประกันภัย

ค. หากผู้เอาประกันภัยเสียชีวิตในระหว่าง
ระยะเวลาประกันภัยโดยมิได้มีการผิดสัญญา
ประกันบริษัทจะคืนเบี้ยประกันภัยหนึ่งให้แก่
ทายาทของผู้เอาประกันภัย

ง. ผู้เอาประกันภัยไม่ผิดสัญญาประกันจนสิ้น
สุดระยะเวลาประกันภัย บริษัทประกันภัยจะคืน
เบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยร้อยละ ๒๐
ของเบี้ยประกันภัย

จ. หากผู้เอาประกันภัยใช้หนังสือรับรองเพื่อ
ให้ปล่อยชั่วคราวไปแล้ว แต่ยังไม่เต็มวงเงินตามที่
ระบุไว้ในหน้าตารางกรมธรรม์ บริษัทประกันภัย
จะคืนเบี้ยประกันภัยส่วนที่เกินจำนวนเงินที่จะ
ต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันให้

ผู้เอาประกันภัยสามารถขอหนังสือรับรองใหม่ได้

กรณีที่ผู้เอาประกันภัยได้ใช้หนังสือรับรองเพื่อขอ
ให้ปล่อยชั่วคราวไปแล้ว แต่ยังไม่เต็มวงเงินที่ระบุไว้ใน
หน้าตารางกรมธรรม์ ผู้เอาประกันภัยสามารถขอ
หนังสือรับรองฉบับใหม่มีวงเงินประกันเท่ากับ
จำนวนเงินเอาประกันภัยที่คงเหลืออยู่ได้โดยการแจ้ง
เป็นหนังสือไปยังบริษัทประกันภัยที่ซื้อประกันภัยไว้
การใช้หนังสือรับรองเป็นหลักประกันต่อเนื่อง

กรณีได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวตั้งแต่ชั้น

สอบสวน หากผู้ต้องหาไม่ได้หลบหนีและผู้ต้องหา
ประสงค์จะใช้หนังสือรับรองเป็นหลักประกันใน
การขอให้ปล่อยชั่วคราวในชั้นลำดับถัดไป ผู้เอา
ประกันภัยหรือผู้ร้องขอประกันจะต้องทำคำร้อง
ขอให้ปล่อยชั่วคราวโดยใช้หนังสือรับรองที่วางไว้
ต่อพนักงานสอบสวน โดยผู้เอาประกันภัย ผู้ร้อง
ขอประกัน หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายจะต้องถ่าย
สำเนาหนังสือรับรอง พร้อมกับใบรับหนังสือรับรอง
พร้อมกับใบรับหนังสือรับรองที่พนักงานสอบสวน
หรือพนักงานอัยการออกให้ในตอนขอให้ปล่อย
ชั่วคราวครั้งแรกเสนอศาล รวมทั้งสำเนาบัตร
ประจำตัวและสำเนาทะเบียนบ้านของผู้เอา
ประกันและผู้ร้องขอประกัน (ถ้ามี) ทั้งนี้ ให้
พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการทำบันทึก
แจ้งการครอบครองหนังสือรับรองมาพร้อมตัวผู้
ต้องหา เมื่อศาลสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวก็จะ
มีหนังสือแจ้งให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงาน
อัยการส่งหนังสือรับรองให้ศาลภายใน ๓ วัน

กรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนี

ศาลจะมีคำสั่งให้ปรับตามสัญญาประกัน
บริษัทประกันภัยจะต้องจ่ายค่าปรับตามที่ได้ออก
หนังสือรับรองไว้ต่อศาลภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่
ได้รับการแจ้งจากศาล บริษัทประกันภัยสามารถไป
ดำเนินไล่เบี้ยเอาแก่ผู้เอาประกันภัยในภายหลังได้

บริษัทประกันภัยสามารถดำเนินการให้มีการ
ติดตามเพื่อให้มีการจับกุมผู้ต้องหาหรือจำเลยยก
กลับมาสู่คดีต่อไปได้ ส่วนหนังสือรับรองฉบับเดิม
จะนำมาใช้ขอให้ปล่อยชั่วคราวอีกไม่ได้

แต่หากผู้ต้องหาหรือจำเลยกลับมามอบตัว
ต่อศาลด้วยตนเอง และผู้เอาประกันภัยยินยอม
ชำระค่าปรับตามจำนวนที่ศาลกำหนด หรือ
ชำระเงินให้แก่บริษัทประกันภัยจำนวนตามที่
บริษัทประกันภัยได้ชำระแก่ศาลไปก่อนหน้านั้นแล้ว
บริษัทประกันภัยก็ต้องดำเนินการเพื่อให้มีการ
ใช้หนังสือรับรองนั้นขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อไปได้

อัปรีย์...จัญไร ร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย

อัปรีย์ไปไส่สิ้น	ปัญหา
พงศ์เผ่าจัญไรมา	ยิ่งร้าย
การเมืองมุ่งแสวงหา	ประโยชน์
เสียดสละหรือยกย้าย	เล่ห์ร้อนลวงชน
เกมกลผันพลิกพลั่ว	ตลบตะแลง
ปลุกปั้นไทยสีแดง	คลังโคล้
นิยมหลักรุนแรง	กำหนด
ผิดมิผิดมิใช่	ยุติด้วยกฎหมาย
ไทยฉิบหายมากแล้ว	เกินพอ
ทุกฝ่ายหยุดเถิดหนอ	สงบแล้ว
พัฒนาชาติไทยทอ	แสงช่วง โขติแธ
เพียงทุกพรรคหยุดแก้แล้ว	หยุดพันกลโกง
จรรโลงไทยเด่นด้วย	จรรยา
ประทัดฐานสีบมา	เยี่ยงนี้
เสียดสละชื่อสัตย์หา	ใดเปรียบ
เสียงย่อมระบือชี้	ชื่อชั้นชนดี
มีใครหนอที่ด้าน	หนาจาร มิสีก
กระทั่งในพุทธกาล	ก่อตั้ง
โจรองคุลีมาล	เหตุโหด
ยังสยบยอมหยุดยั้ง	ชั่วร้ายกลายเป็นดี

นัยปก (หลัง)

● จริงจัง ตามพ่อ

ฟันตกมาชะงืดหมูไหล คนจัญไรมาพบกัน

๒๒ มั้งไม่มีใครอยากจะให้เกิด

แต่ทั้งอุบัติภัย วาตภัย อุทกภัย โจรภัย ฯลฯ

ก็โถมเข้ามาคร่าเอาชีวิตมนุษย์จนแทบจะตั้งตัวกันไม่ติด

แรงลม แรงน้ำให้เห็นได้แต่ร้ายเกินคาดคิดและไม่เห็นได้ง่ายนั่นคือ.. “แรงกรรม”

เรื่องนี้เคยมีมาแล้ว..

เมื่อเจ้าชายอชาตศัตรูกับพระเทวทัตร่วมคบคิดกันยึดอำนาจ

ด้วยการฆ่าพระราชบิดาแล้วสถาปนาตัวเองเป็นกษัตริย์แทน

ความอกตัญญูยังผลให้พระเจ้าอชาตศัตรูเองก็ถูกราชโอรสฆ่าตาย

“มรดกบาป” ที่ลูกฆ่าพ่อนี้ได้สืบต่อไปยาวนานจนถึง ๕ ชั่วรัชกาล

ส่วนพระเทวทัตที่คิดจะเทียบชั้นกับพระพุทธเจ้า

อนันตริยกรรมทำให้โดนธรณีสูบต้องหมกไหม้ในนรกอเวจีอีกยาวนาน

เหยื่อ ๙๙๙ ศพที่ถูกโจรองคฺลีมาลฆ่าตายก็เพราะเคยทำอกตัญญูร่วมกันมา

คนในหมู่บ้านนี้ได้ช่วยกันฆ่าเต่าเรือ (ใหญ่เท่าเรือ) และเอาไปกินกันทั้งหมู่บ้าน

ทั้ง ๆ ที่เต่าเรือตัวนี้ (อดีตชาติขององคฺลีมาล) เคยช่วยชีวิตพวกเขามาก่อน

เมืองไทยจะอยู่ได้อย่างไรถ้าคนรุ่นใหม่ไม่เคารพพ่อแม่

และเผยแพร่ความคิดไปว่าท่านทั้ง ๒ ไม่ได้ตั้งใจทำให้เราเกิด

ยิ่งพระมหากษัตริย์ที่คอยปกป้องบ้านเมืองให้อยู่เย็นสุขตลอดมา

แต่กลับไม่เห็นคุณค่าและช่วยกันหาทางโค่นล้มทำลาย

เมื่อความกตัญญูเรื่องง่าย ๆ ไม่รู้ได้ ศาสนาก็ไม่มีความหมายอีกต่อไป

หาก “ศาสน์- กษัตริย์” ทหมดความหมายแล้วอะไรจะเกิดขึ้น ? ?

ก็คงเหลือแต่ชาติ และชาติชั่ว กับค้อยยังชั่ว มาร่วมกันทำชั่ว จนชั่วนิจันรันดร

ก่อนจากขอฝากข้อคิด เหตุที่ฮิตเลอร์พาเยอรมันล่มสลายเพราะใคร ๆ ก็ถือว่า “ธุระไม่ใช่!”

มีคำพูดจากนักต่อต้านนาซี Martin Niemöller พูดไว้ว่า (จาก..ขบวนการเสรีไทยเว็บบอร์ด)

เริ่มแรก เขามาจัดการคอมมิวนิสต์ และผมไม่พูดอะไร เพราะผมไม่ใช่คอมมิวนิสต์

แล้วเขาก็มาจัดการสหภาพแรงงาน และผมไม่พูดอะไร เพราะผมไม่ใช่สหภาพแรงงาน

แล้วเขาก็มาจัดการยิว และผมไม่พูดอะไร เพราะผมไม่ใช่ยิว

แล้วเขาก็มาจัดการพวกเรา และตอนนั้นไม่มีใครเหลือแล้ว

อย่าให้สังคมไทยต้องเจอกับเหตุการณ์แบบนั้นก่อนจึงค่อยคิดได้เลย ๓

